J.D. HORN

YOUNG

VRĂJI ÎN SAVANNAH 1

Bariera

FICTION CONNECTION

TREI

J.D. HORN

BARIERA

Primul volum din seria:
VRĂJILE DIN SAVANNAH

Original: *The Line* (2014)

Traducere din limba engleză:
ANA VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

Editura: TREI
2017

Pentru Rich, care aduce magia
în toate vieţile pe care le atinge

1

— Bun, frumoşilor, am spus, dacă v-aţi adunat în seara asta ca să vedeţi oraşul Savannah făcând Turul Mincinosului, vă aflaţi în locul potrivit.

Am studiat grupul de bărbaţi ajunşi lângă statuia Fetei-care-face-cu mâna. Patru corporatişti de vârstă mijlocie, destul de tineri ca să nu fie pe de-a-ntregul moleşiţi de viaţa în spatele unui birou, dar destul de bătrâni pentru ca o plimbare în ritm prea rapid prin arşiţa din Savannah să devină oarecum riscantă pentru ei.

— Ei, vestea rea e că azi avem parte de zăduf, am adăugat, lăsând rucsacul să-mi alunece de pe umeri şi pescuind din el suvenirele din Turul Mincinosului, adică patru pahare de plastic.

Adunată într-un fir subţire, transpiraţia mi s-a prelins pe spate în timp ce le întindeam bărbaţilor paharele. Cine crede că o doamnă nu transpiră nu şi-a petrecut nicio vară în Georgia.

— Vestea bună e că, dacă aţi împlinit 21 de ani, în centrul istoric al oraşului puteţi bea fără să încălcaţi legea.

Am ezitat în faţa ultimul membru al grupului meu, un tip cu capul acoperit de o claie argintie.

— Aveţi 21 de ani, nu-i aşa?

Am zâmbit şi i-am făcut cu ochiul.

— Cel puţin de două ori pe-atât, mi-a răspuns prietenul lui, izbucnind în râs.

Eu i-am întins paharul.

Am scos din rucsac un termos mare, cu gin tonic.

— Îmi pare rău, cuburile de gheaţă s-ar putea să se fi topit puţin, dar prima oprire va fi pe River Street, de unde o să vă puteţi alege otrava preferată.

Înainte de a le umple paharele, m-am uitat în jur, asigurându-mă că nu mă vedea cine nu trebuia. Împlineam 21 de ani abia peste vreo două săptămâni şi nu aveam autorizaţie pentru vânzarea băuturilor alcoolice. Nu avusesem niciodată probleme, dar nu voiam să-mi forţez

norocul sfidând legea chiar sub nasul vreunui poliţist. Am lăsat termosul gol să cadă la loc, în rucsacul pe care mi l-am aruncat apoi pe umăr. Greutatea lui mi-a întins mai tare partea din faţă a cămăşii şi am observat că bărbaţii apreciau priveliştea. Dacă nu puneau mâna, n-aveau decât să se uite puţin. Am numărat în gând: cinci-patru-trei-doi-unu. De-ajuns. Mi-am fluturat un deget în dreptul feţei ca să le atrag privirile mai sus.

— Sunt încântată să vă cunosc. Mă numesc Mercy Taylor şi sunt născută şi crescută în Savannah. O să vă conduc pe dumneavoastră, nişte gentlemani oneşti, într-un tur al oraşului, o să vă las să beţi atât cât e nevoie ca să v-ameţiţi şi-o să vă spun câteva minciuni urâte, de-a dreptul răutăcioase, despre oamenii din iubitul meu oraş natal. Acum s-ar putea să mă-ntrebaţi de ce inventez minciuni despre oraşul ăsta când aici s-au petrecut atâtea lucruri interesante despre care v-aş putea povesti.

M-am uitat drept la cel mai rotofei dintre bărbaţi şi am aşteptat câteva clipe.

— Haideţi, întrebaţi...

El a zâmbit.

— Chiar aşa, de ce-o faci?

— Daţi-mi voie să vă spun de ce. În primul rând, cele mai multe „adevăruri” – am accentuat cuvântul până când a sunat a ironie – pe care o să le auziţi despre Savannah au fost atât de înflorite încât au devenit de nerecunoscut pentru toţi cei care le-au trăit. Şi, ca să fiu sinceră, când am împlinit doisprezece ani, mă plictisisem deja de moarte de aceleaşi poveşti vechi, ascultate şi răsascultate. Într-o zi superbă de vară, m-am plâns de asta dragului meu unchi Oliver, aşa că el a umplut un pahar cu capac, foarte asemănător cu astea pe care le ţineţi în mâini, m-a pus să-l conduc prin oraş şi mi-a dat câte un dolar pentru fiecare minciună savuroasă pe care o scorneam pe loc.

M-am întrerupt din nou şi i-am privit cu toată seriozitatea.

— Ei, când va fi momentul să-i daţi un bacşiş ghidului dumneavoastră, vă rog să ţineţi cont că Oliver îmi e rudă şi

că, de la doisprezece ani încoace, am nevoie din ce în ce mai mulţi bani ca să-mi asigur existenţa.

Ei au râs, iar eu am zâmbit.

— Însă, la drept vorbind, cred că de fapt o fac pen’ că mătuşa mea Iris s-a înscris ca voluntară în societatea istoricilor şi se enervează la culme când aude vreuna dintre poveştile mele repetată ca literă de evanghelie. Să luăm, de pildă, istorisirea mea despre această minunată doamnă.

Am arătat către statuia lui Florence Martus.

— Florence, pe care-o vedeţi aici, e cunoscută drept Fata-din-Savannah-care-face-cu mâna. Dacă o să-ntrebaţi pe oricine altcineva din oraş, o să vă spună că biata fată avea inima frântă de un marinar care a plecat făgăduindu-i c-o să se întoarcă la ea şi o s-o ia de nevastă. Între 1887 şi 1931, a venit aici ca să iasă în întâmpinarea fiecărui vapor sosit în Savannah, sperând că iubitul ei se afla la bord. Povestea tragică a unei fete nevinovate amăgite, nu-i aşa?

— Aşa s-ar zice, s-a grăbit cineva din grup să confirme.

Era un bărbat plăcut la înfăţişare, cu ochelari şi cu părul rărit.

— OK, am pufnit, vă aşteptaţi cumva să cred că o femeie ajunge să vină aici, vreme de patruzeci şi patru de ani, ca să le facă semne tuturor vapoarelor, pur şi simplu fiindcă aşteaptă un bărbat? Voi, băieţii, ştiţi cu siguranţă cum să vă flataţi singuri.

Mi-am dat ochii peste cap şi toată lumea din micul meu grup a râs la unison.

— Aşa că m-am întrebat ce se-ascunde de fapt aici şi iată la ce concluzie am ajuns. Florence Martus, Fata-din-Savannah-care-face-cu mâna, era amestecată în comerţul cu mărfuri de contrabandă şi semnele ei le ofereau contrabandiştilor informaţii. Gândiţi-vă. Un cod bazat pe culoarea şorţului fluturat şi a modului în care îl flutura putea fi destul de complex ca să le spună tot ce voiau să ştie despre locul şi momentul tranzacţiei şi despre oamenii cu care urmau s-o încheie. Femeia asta a fost nucleul uneia dintre cele mai mari şi longevive pieţe negre din lume, prin

intermediul căreia se importa ce vrei şi ce nu vrei, de la sclavi până la opiu şi la orice vă mai trece prin cap. La naiba, în timpul Prohibiţiei, jumătate din romul ajuns în ţara asta a fost întâmpinat în port de Florence a noastră. Inimă frântă? Poate. Dar cu siguranţă cont gras în bancă!

Am arătat către câinele de lângă femeie.

— Pariez că până şi acest collie al ei purta prin casă diamante. Şi-acum luaţi-vă rămas-bun de la domnişoara Florence şi urmaţi-mă, mergem pe River Street, unde o să vă fac cunoştinţă cu cele mai letale amestecuri frapate pe care le-aţi gustat vreodată.

M-am răsucit pe călcâie şi am deschis drumul către locul unde Regele Bumbac abdicase în favoarea barurilor şi restaurantelor pentru turişti, care ajunseseră să susţină economia oraşului.

— Atenţie la piatra cubică, i-am avertizat, când ne-am apropiat de drumul vechi, pavat cu balast. Nu puţini oameni şi-au găsit moartea din pricina asta, şi nu doar fiindcă s-au împiedicat de ea. Pe vremea când în Savannah erau la modă duelurile, bărbaţii prea săraci ca să-şi cumpere pistol le foloseau drept arme. Multe certuri s-au încheiat cu un pietroi bine ţintit, azvârlit cu mâna sau cu praştia.

Obişnuiţii străzii – vânzătorii, vagabonzii şi chelnerii – îmi făceau cu mâna când mă vedeau şi mă strigau pe nume când treceam pe lângă ei. Nu minţisem când le spusesem tipilor că m-am născut şi am crescut în Savannah. Familia mea se stabilise în oraş la scurt timp după încheierea Războiului de Secesiune. Eram o parte a urzelii din care se întemeiase oraşul, deşi nu ne număram printre familiile fondatoare.

Am condus grupul la localul cu băuturi frapate şi am aşteptat puţin afară, stabilind în gând traseul şi depănându-mi lista minciunilor pe care le spuneam de obicei. Voiam să-i plimb prin oraş dând ocol în sensul acelor de ceas, cu o oprire în vârful treptelor de pe Factors Walk, de unde aveam să le atrag atenţia asupra gardului de fier forjat al vechii vile Wetter. Pe urmă aveam să le

vorbesc despre cadavrul dispărut al doamnei Haig, o rudă de-a Albertei Wetter, dezvăluindu-le teoria mea maliţioasă, care spunea că îi fusese servit familiei la cina de Ajunul Crăciunului de o sclavă de la bucătărie, pe care dispăruta o tratase cu cruzime. Pe urmă voiam să-i duc pe Bull Street, nu numai pentru că era cea mai veche stradă din Georgia, ci şi fiindcă are un nume cât se poate de potrivit pentru un Tur al Mincinosului[1]. Următoarea oprire avea să fie în faţa casei Juliettei Gordon Low, unde voiam să le povestesc cum a folosit cândva CIA biscuiţi făcuţi de cercetaşe pentru a testa efectele LSD-ului asupra unui număr foarte mare de oameni. A fost o adevărată explozie de apariţii de OZN-uri, îşi mai aduce cineva aminte?

Pe tot drumul urma să le îndrug nişte poveşti care să le capteze atenţia până ce aveam s-ajungem în cimitirul Colonial Park. Acolo aveam de gând să le povestesc cum îşi schimbase familia Nobel Jones numele în De Renne. Bineînţeles că povestea nu se potrivea prea bine cu succesiunea convenţională a evenimentelor, dar, făcând din apocriful Rene Rondolier riposta istorică dată de Savannah lui Boo Radley, strămoşul ramurii supravieţuitoare a clanului Jones, obţineai o poveste excepţională. Iubire interzisă, doi copii ucişi, acuzaţii inventate cu dibăcie. Era genul de poveste pe care oamenii voiau s-o creadă, chiar şi când le repetam, ori de câte ori îmi trăgeam răsuflarea, că de pe buze mi se desprindeau numai şi numai minciuni. Şi fusese cât pe ce să-i provoace mătuşii Iris un atac de apoplexie, aşa că mă străduiam să n-o spun decât de câteva ori pe an. Aveam să aleg câteva pietre din zidul din spatele cimitirului, ca să vorbesc despre ele, după care urma să conduc grupul la Pirate's House, unde cei patru puteau să ia cina sau, dacă preferau, să continue cu băutura.

Mi-am afişat cel mai frumos zâmbet în întâmpinarea tipilor care ieşeau din bar, revărsându-se în stradă.

— Mai e loc pentru încă o persoană? a întrebat un nou-venit.

[1] Pentru că, în lb. engleză, „bullshit” înseamnă „minciuni” *(N.t.)*.

Era Tucker Perry, avocat şi antreprenor de construcţii ajuns la vârsta mijlocie. Buclele părului blond, coafat cu migală ca să lase impresia c-ar fi ciufulit, neglijent, îi încadrau albastrul spălăcit al ochilor de om fără suflet. Avea bronzul jucătorului de golf şi ipocrizia naturală a unui individ care s-a crezut dintotdeauna în vârful lanţului trofic.

— Aştept de ceva vreme să te-nsoţesc într-un tur, şi nu e bine să laşi pe mâine ce poţi face azi.

— Turul a început deja, poate altă dată, am spus, apelând la cea mai impasibilă expresie cu putinţă ca s-ascund dezgustul pe care mi-l stârnea.

— Ei, haide, Mercy.

A zâmbit, îngustându-şi ochii într-un mod pe care nu mă îndoiesc că îl considera seducător.

— Lasă-mă să vin şi eu, promit că n-o să-ţi fac necazuri.

Ceilalţi s-au foit uşor de pe un picior pe altul, aşteptând un semn de la mine. Am rămas tare pe poziţie, iar Tucker a luat-o drept o provocare.

— V-a spus deja vreuna dintre poveştile ei înspăimântătoare? i-a întrebat pe cei patru. Nu vorbesc despre poveştile cu fantome. Ştiţi că Mercy a noastre a vrăjitoare, nu? Ea şi toată familia ei.

Toată lumea cunoştea familia Taylor şi, încă de la sosirea noastră, conştiinţa colectivă a oraşului Savannah acceptase faptul că eram vrăjitori, deşi grosul mulţimii nu cunoştea semnificaţia cuvântului. Familia mea fusese întotdeauna destul de bogată ca să fie bine primită într-o societate rafinată, dar, în majoritatea situaţiilor, această bună primire nu trecea de cele mai superficiale aparenţe. Adevărul era că, simţindu-ne utili, dar periculoşi – ca un soi de centrală nucleară, lumea ne ţinuse întotdeauna la respectuoasa distanţă de o lungime de braţ. Tuturor le plăcea să profite de prezenţa noastră, dar nimeni nu voia să se gândească la noi prea des şi nici să intre în prea multe amănunte.

Dar, în timp ce această putere trecea ca un curent electric prin întregul meu arbore genealogic, eu, una, nu

moştenisem nici măcar un strop. Ca şi cum destinul ar fi hotărât să fiu primul vlăstar inept dintr-un şir de vrăjitoare pe care îl puteai urmări întorcându-te în trecut cu cel puţin şase sute de ani. Deşi, în afară de bărbatul mătuşii mele, Iris, nimeni n-ar mai fi spus-o vreodată atât de deschis, familia vedea în lipsa mea de putere un defect congenital regretabil, dacă nu de-a dreptul un handicap. Ei, poate că asta e totuşi o exagerare. Poate că o puneau pe picior de egalitate cu părul meu roşu – nu era ceva ideal, dar nu era niciun lucru de care să-ţi fie ruşine.

— Domnule Perry, te asigur că, dacă aş fi avut puteri magice, le-aş fi folosit acum ca să te fac să dispari, am spus, stârnind râsul grupului meu.

Lui Perry nu-i plăcea să fie refuzat şi îi plăcea şi mai puţin să-i audă pe alţii râzând de el.

— Nu, serios, Mercy. Spune-le, a zis el.

Şi a adăugat, întorcându-se către cei patru bărbaţi:

— Credeţi-mă, eu şi mătuşa ei, Ellen, am purtat, în pat, discuţii dintre cele mai neobişnuite.

— Cred că ar trebui să ne continuăm turul, am spus, ignorându-i comentariul. Poate altă dată, domnule Perry.

— O, sper că da, domnişoară Taylor, a răspuns el, întinzând mâna spre mine.

Am făcut repede un pas înapoi, ca să nu mă atingă, iar bărbaţii din grupul meu s-au băgat între noi doi, formând un zid protector. Peste umerii lor, l-am văzut pe Perry ridicându-şi braţele în semn că se dădea bătut, cu un zâmbet mieros. Ne-a întors spatele şi a luat-o spre sud spre River Street, dar s-a oprit ca să strige către mine:

— Mercy, aminteşte-i lui Ellen că diseară vin s-o iau la Tillandsia. Şi, imediat ce tu şi Maisie o să-mpliniţi douăzeci şi unu de ani, o să fiţi bine-venite amândouă. Mi-ar plăcea să vă iniţiez eu. La urma urmelor, şi pe mine m-a iniţiat mama voastră.

Când l-am auzit vorbind de mama mi s-a întors stomacul pe dos. Era destul de rău să ştiu că mătuşa mea era încurcată cu el. Nu voiam în niciun caz să-mi imaginez că între el şi mama ar fi putut exista vreodată vreo legătură.

Gândul a fost de-ajuns ca să mă lase fără masca mea impasibilă, iar tipii din grup au observat.

— Eşti OK? m-a întrebat cel înalt.

Mi-am dat seama c-avea probabil o fată de vârsta mea.

— Trebuie să ne facem griji pentru tine din cauza lui?

— A, nu, nicidecum, am răspuns şi am reuşit să râd fără să sune fals.

Începeam să fiu o mincinoasă din ce în ce mai pricepută.

— Tocmai aţi avut parte de un strop de culoare locală.

— Ce e Tillandsia asta despre care vorbea? m-a întrebat rotofeiul.

Clubul Tillandsia era o fosilă, un vestigiu din zilele când lumea bună din Savannah era încă alcătuită din magnaţi ai fierului şi din aspiranţi la titlul de baron al căilor ferate. Din rândurile ei făcuseră parte senatori, congresmeni, bancheri, judecători şi alţi hoţi simandicoşi. Democratizarea societăţii ocolise Tillandsia cu desăvârşire. Chiar şi în zilele noastre, nu puteai pătrunde în club decât introdus de unul dintre membrii săi influenţi. În Tillandsia, oamenii voiau să se poată simţi bine fără să se afle cum se purtaseră şi să le fie întinată imaginea publică. Era unul dintre puţinele grupuri în care familia mea pătrunsese fiindcă bogăţia îi deschisese uşile şi părea locul cel mai potrivit pentru Ellen, care putea băga sub masă un bărbat de două ori cât ea.

— Tillandsia e denumirea latină a muşchiului spaniol, am spus, arătând un pâlc des de copaci, vizibil din acel punct în care ne aflam. Şi mai e şi numele clubului de grădinărit al mătuşii mele.

Am minţit în privinţa clubului, dar nu şi a numelui plantei, ştiind că asta avea să-i facă pe tipi s-o lase baltă.

— Să mergem, domnilor!

Aveam de traversat o zonă pavată cu piatră cubică mare şi de urcat mai multe trepte inegale. Voiam s-o facem înainte de a începe cei patru să simtă efectul băuturii. I-am condus în grabă către copacii dintre vechea Bursă a Bumbacului şi Bay Street, scoţându-mi-l din gând pe Tucker Perry în timp ce mă scăldam în acea lumină aurie,

lăsând oraşul Savannah să mă posede. Un grup care făcea turul fantomelor a trecut pe lângă noi şi ghidul m-a salutat ridicând mâna fără să-şi întrerupă povestea despre Berăria Moon River şi despre stafiile care bântuiau etajele de sus ale clădirii tropăind. Singurele stafii despre care vorbeam eu în timpul turului erau cele despre care ştiam că sunt simple născociri, mai ales dacă în jurul lor se puteau broda poveşti mai degrabă amuzante decât înspăimântătoare. La urma urmelor, avertizam oamenii că îi conduceam într-un Tur al Mincinosului.

Adevărul e că în Savannah exista magie, o magie aflată dincolo de vrăjile clanului Taylor. Uneori mă întrebam dacă familia mea nu venise cumva aici încercând să îmblânzească acea energie brută, sau chiar s-o culeagă şi s-o ia în stăpânire. Oraşul Savannah avea puterea de a reţine oamenii încă mult timp după data gravată în marmura de pe mormânt. Ca să vezi spirite în Savannah nu era nevoie să fii vrăjitoare şi nici măcar medium – era de-ajuns să te uiţi în jur cu atenţie.

Mi-am lăsat turul să continue de la sine. Tipii erau încântaţi pur şi simplu fiindcă se aflau afară, în aerul cald al serii, eliberaţi pe moment de orice constrângere impusă de serviciu sau de familie şi având în sânge o cantitate de alcool mai mult decât îndestulătoare, totuşi în limita admisă de lege. Poveştile mele au curs fără întreruperi până când am ajuns pe Drayton Street, unde unul dintre tipi mi-a pus o întrebare.

— Cimitirul în care mergem e ăla din filmul *Miezul nopţii în grădina binelui şi răului1*

— Nu, ăla e Bonaventure, am răspuns, alungând repede gândul că mama mea era îngropată acolo.

Moarte şi viaţă, moarte în viaţă. În Savannah, cele două nu erau doar strâns legate, ci se aflau pur şi simplu în simbioză. Vrăjitoarele, chiar şi cele puternice, aşa cum fusese mama, nu sunt nemuritoare. Vieţile lor sunt la fel de fragile ca ale oricui altcuiva.

— O să vizităm cimitirul Colonial. Bonaventure e încă utilizat. În Colonial n-a mai fost înmormântat nimeni din

anii 1850 încoace. Toţi cei care i-au îndrăgit pe morţii înhumaţi acolo sunt, la rândul lor, morţi de mult.

M-am silit să zâmbesc, apoi mi-am început povestea despre Rene Rondolier şi m-am trezit sub vulturul Fiicelor Revoluţiei Americane tocmai când ajunsesem la iubirea clandestină dintre uriaş şi frumoasa din Savannah. De apusul soarelui ne mai despărţea o oră întreagă, însă administratorii Colonialului respectau un orar fix, care nu ţinea cont de părerea soarelui.

— Porţile se vor încuia curând, aşa că hai să intrăm repede şi să mergem în partea din spate, am spus şi am pornit-o în fruntea grupului, conducându-l pe lângă un zid de-a lungul căruia se înşirau morminte.

Încă le mai vorbeam, când mi-am dat seama că toţi rămăseseră în urmă; atenţia le fusese captată de un schimb zgomotos de replici din apropiere de mijlocul cimitirului.

O femeie bătrână, dar încă robustă, cu pielea neagră cum e cafeaua, înainta, greoaie şi pe cât de drept i-o permiteau cele câteva monumente rămase în picioare, către poarta pe care intraserăm noi cu câteva secunde înainte. Am recunoscut-o instantaneu. I se spunea Mama Jilo şi practica Hoodoo, replica oraşului Savannah la ceea ce se numea Voodoo şi se practica în New Orleans. Cea mai importantă deosebire dintre cele două era faptul că, la un moment dat, Hoodoo se rupsese de zeii africani, păstrând doar practicarea unei magii empatice, a unei modalităţi particulare de invocare. „Empatic” mi se păruse întotdeauna un termen prea călduros şi vag pentru a fi asociat cu un soi de magie folosită cel mai adesea ca să seducă oameni altminteri fideli legământului marital sau ca să aducă moarte duşmanilor. De-a lungul timpului, Hoodoo căpătase o aromă hotărât protestantă, ajungând să fie cunoscut ca „magie înrădăcinată”, ceea ce voia să însemne că îşi avea rădăcinile chiar în Biblie. Iar cei care o practicau, sau cel puţin aceia care ştiau cu adevărat cum s-o practice, erau numiţi „tămăduitori înrădăcinaţi”.

Jilo era regina necontestată a tămăduitorilor

înrădăcinaţi din Savannah, cu borul larg al pălăriei ei de soare galbene umbrindu-i ochii cruzi, mercantili, şi cu scaunul ei pliant servindu-i drept tronul de pe care îşi conducea imperiul. Numai prostul oraşului sau un străin cu desăvârşire ignorant în privinţa mersului lucrurilor din Savannah o putea lua drept orice altceva în afară de puternicul despot care era de fapt.

În spatele lui Jilo mergea o femeie mult mai tânără, grăbită s-o prindă din urmă. Odată ajunsă în faţa ei, s-a lăsat să cadă în patru labe.

— Mamă! Te implor! Vreau să-l iau înapoi! a spus, pe jumătate gemând şi pe jumătate strigând, în timp ce-şi întindea mâna, încercând s-o apuce pe bătrână de gleznă.

Deşi începuse să se întunece, mă orbeau culorile hainelor lui Jilo – o pălărie de soare imensă, galbenă ca o narcisă, şi o rochie de un violet-aprins care probabil că-i venise cândva foarte bine, dar acum îi atârna, largă, pe trupul numai piele şi os. Culoarea contrasta violent cu verdele vibrant al scaunului pliant, de grădină, pe jumătate cărat şi pe jumătate folosit drept baston, şi cu roşul micului termos pe care-l ţinea strâns în cealaltă mână.

M-am cutremurat când m-am gândit la ceea ce putea conţine termosul.

— Ce crezi că se petrece aici? m-a întrebat un tip din grupul meu, când am ajuns lângă ei.

— Ceva în care cred că e cel mai bine să nu ne-amestecăm.

Jilo a reuşit să se ferească de gesturile haotice ale femeii gata s-o înşface, apoi s-a oprit şi a pocnit-o cu scaunul.

— Jilo ţi-a spus că e prea târziu ca să mai dai înapoi.

— Dar am greşit, a strigat femeia, aplecându-şi capul sub braţele ridicate. Nu m-a înşelat niciodată.

— Ei, asta-i între tine şi bărbat-tu.

Jilo a gâfâit şi a mai făcut un pas greoi către poarta cimitirului.

— Dar o să moară, Mamă!

Disperarea din glasul femeii îţi frângea inima. Bărbatul înalt, cu aer părintesc, a făcut un pas în faţa mea,

aşezându-se ca o barieră protectoare între mine şi faptele neplăcute în plină desfăşurare. Dumnezeu ştie că, crescând în Savannah, fusesem martoră la scandaluri mult mai urâte decât acea mică dramă. Mi-am scos capul pe lângă el.

— Da, aşa e, a răspuns bătrâna, cu o voce îngheţată. Pentru asta ai plătit-o pe Jilo.

Şi-a îndreptat spatele şi a tuşit de mai multe ori, apoi s-a aplecat şi a scuipat pe jos.

— Dar am greşit! Îmi pare rău.

Femeia s-a prăbuşit cu faţa în iarbă, plângând cu sughiţuri.

— Asta nu-i vina lui Jilo. Dacă vrei să te-ajute Jilo să-ţi găseşti bărbat nou, să-i dai de veste. Cu asta te poate ajuta, dar bărbat-tu ăl vechi îi ca şi dus şi-i cu atât mai bine cu cât te-nveţi mai iute cu gându'.

Jilo şi-a continuat drumul ca şi cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat şi a trecut pe sub vultur urmărită de privirile noastre, în tăcere.

— E de-a dreptul extraordinar, a spus tipul înalt, pe şoptite. Această „mamă" găseşte ucigaşi plătiţi?

— Nu e un post de poliţie de cealaltă parte a zidului? a întrebat rotofeiul. N-ar trebui să spunem ce-am auzit?

Pe creştetul chel îi apăruseră broboane de sudoare.

— Ar fi pierdere de vreme, am răspuns. Poliţia ştie foarte bine cu ce se îndeletniceşte ea.

— Şi nu face nimic?

— La drept vorbind, nici n-ar putea face mare lucru. Ştiţi, Mama Jilo nu are nimic în comun cu vreun ucigaş plătit, ci doar practică magia.

— E vrăjitoare? a exclamat lunganul, începând să râdă.

Femeia înlăcrimată se ridicase în picioare şi o pornise spre poartă împleticindu-se cu paşi şovăielnici, ca un beţiv.

— Nu, nu e vrăjitoare, în niciun caz, am răspuns, dar se apropie cât se poate de mult de o vrăjitoare autentică. Face vrăji de răzbunare, de câştig de bani, de *dragoste...*

Mi-a venit brusc o idee care nu-mi convenea deloc. M-ar fi putut împinge pe o cale pe care ştiam că trebuia s-o evit.

— Pentru creduli, ca nefericita asta, a adăugat cel mai tăcut membru al grupului.

Cei patru s-au holbat câteva clipe la mine în tăcere.

— Ah, m-am prins! a răbufnit rotofeiul, izbucnind în râs. Continui să ne spui minciuni, nu-i aşa?

Am râs împreună cu el.

— M-aţi prins, am minţit. De fapt, n-am nici cea mai vagă idee ce anume s-a petrecut aici.

Am auzit clopotele de la St. John bătând ora. Era opt seara şi ştiam că funcţionarii municipali aveau să-şi facă apariţia ca să-ncuie cimitirul pe timpul nopţii.

— Haideţi, toată lumea, am spus, luând-o spre poartă. O să vă fac cunoştinţă cu stafia lui Billy Bones.

2

— Mercy!

Şoapta bolovănoasă a lui Sam a traversat câmpul ca un ţârâit de greier. L-am recunoscut pe bătrân chiar şi de la o asemenea distanţă şi pe întuneric. Se apropia de mine şi, în lumina lunii, părul îi era mai argintiu, şi şchiopătatul pronunţat mai vizibil.

— Mercy, ştii că n-ar trebui să te afli aci. Nici măcar în timpu' zilei, cu-atât mai puţin noaptea.

— E OK, Sam, am încercat să protestez, dar el m-a întrerupt.

— Nu, nu e OK. Pe-aci îs bărbaţi – ba, la naiba, chiar *femei* – care te-ar viola sau te-ar ucide aşa, doar ca să se distreze.

— Sam, sunt doar la câţiva kilometri depărtare de casă.

— Şi la o lume întreagă distanţă. Normandy Street nu e din Savannah a ta. Crede-mă, a insistat, dând să-şi pună mâna zbârcită pe umărul meu. Ştiu că te crezi în siguranţă fiindcă eşti o Taylor, dar pe-aci îs şi oameni cu nimic mai buni decât animalele. Te-ar putea ucide în vreun fel deştept, ca să aibă şi ei cu ce se făli.

A şovăit o clipă.

— Lasă-mă să te conduc acasă. Te ştiu de când erai o gâgâlice. Pe moşu' ăsta l-ar ucide gându' c-a lăsat să ţi se-ntâmple ceva rău.

N-am avut inima să-i spun că murise deja. Cadavrul îi ajunsese la Facultatea de Medicină cu trei luni în urmă. Sam nu mai era decât unul dintre spiritele captive în plasa oraşului Savannah.

— Sunt aici cu treabă, Sam, am spus, desprinzându-mă cu uşurinţă din strânsoarea lui.

Mirosul de sudoare şi de băutură aproape că mi-a umplut ochii de lacrimi. Chiar şi în viaţa de apoi, bătrânul vagabond îţi era mai simpatic când nu-ţi stătea în partea din care bate vântul.

— Ce soi de treabă poţi să ai tu aici? m-a întrebat. Cu

cine tre’ să te-ntâlneşti în locul ăsta şi la ora asta din noapte?

— Am venit la Mama Jilo.

Pe faţa slabă, ochii strălucitori au părut să-i iasă din orbite. Gura i s-a deschis, dezgolindu-i gingiile din care i se iţeau, ici şi colo, puţinii dinţi rămaşi.

— Fetico, tu n-ai niciun soi de treabă cu Jilo. Mătuşă-ta Ginny te-ar jupui de vie dac-ar şti că umbli pe-aici în miez de noapte ca să vorbeşti c-o tămăduitoare care face talismane.

Strămătuşa mea Ginny era adevărata deţinătoare a puterii în familie, nu numai într-un singur sens, şi, pe deasupra, mai avea şi o insuportabilă fire tiranică.

— Ginny m-a trimis.

Nu-mi plăcea să-l mint pe Sam, dar dacă n-aş fi făcut-o i-ar fi putut trece prin cap să-i dea de veste lui Ginny, şi asta ar fi fost un dezastru. Dacă exista vreo persoană pentru care Ginny să nutrească un dispreţ mai profund decât pentru mine, aceea era Jilo. Nu puteam risca să-l las pe bătrân să treacă la fapte şi să se ducă la Ginny, crezând că mă ajută.

— Spui adevăru’? m-a întrebat, mijindu-şi ochii.

Am dat din cap în semn că da, iar el a oftat adânc. Cine-ar fi crezut că o stafie poate să ofteze?

— Mătuşa ta Ginny trebuie să priceapă. Lumea nu mai e cum a fost. În tinereţea mea, ai voştri erau respectaţi. Toată lumea ştia că nu tre’ să v-atingă pe niciunu’ nici măcar cu vârfu’ deştiului. Tinerii din zilele astea nu mai au pic de respect pentru nimic şi nicio teamă.

— De Jilo le e teamă, am zis eu.

— Pen’ că Jilo se poartă cu ei aşa cum se poartă ei. Un derbedeu o scoate din minţi şi derbedeul ăla e ucis – sau mai rău. La drept vorbind, a trecut multă vreme de când niciunu’ dintre voi n-a mai băgat frica-n ei. Toată lumea crede că familia voastră nu mai are colţi.

— Ei bine, vor afla curând că se-nşală, am blufat eu. De-aia m-a trimis Ginny aici, să vorbesc pe ascuns cu Jilo.

Am şovăit o clipă înainte de a adăuga:

— O să se-nfurie dac-o să afle cât de multe ţi-am spus.

— Juri că Ginny ştie că eşti aici şi că te afli sub protecţia ei?

— Jur, l-am asigurat eu.

— Ei, atunci te las să te duci unde-ai treabă, dar ai grijă ce faci.

Mi-a întors spatele şi a plecat în direcţia din care venisem. L-am privit traversând fără zgomot câmpul pustiu şi spulberându-se sub lumina unui felinar de pe Randolph. Mi-am culcat bicicleta în iarba înaltă, rugându-mă să n-atragă atenţia cuiva care să mi-o fure.

În faţa mea începea Normandy Street, care de fapt nu era o stradă, sau cel puţin nu mai era. Vremea se scursese luându-şi tributul şi lăsând în urmă doar amintirea unei străzi. Sufocată pe alocuri de nişte grădini de legume păzite cu sârmă ghimpată, se intersecta cu vechea cale ferată şi cu aproape nimic altceva.

Sam se străduise să mă avertizeze dintr-un motiv bine întemeiat. Printre cele mai bine cunoscute secrete ale oraşului Savannah se număra faptul că, nu departe de locul unde mă aflam, la nord de cimitir şi în vestul traseului de golf, se aciuaseră o grămadă de vagabonzi. Numai că eu nu mergeam în partea aia. La scurtă distanţă, Normandy Street era întretăiată de o alee îngustă, căreia i se uitase de mult numele, presupunând că avusese vreodată unul. Jilo îşi practica partea comercială a meseriei lângă cimitirul Colonial Park, însă intersecţia cu aleea era locul unde îşi desfăşura arta.

Am tras aer în piept şi am pătruns în desişul care ţinea loc de poartă între parcarea bisericii baptiste şi lumea nimănui. Am avut senzaţia că tot ce era verde şi viu mi se agăţa de glezne, implorându-mă să-mi bag minţile în cap şi să fac cale-ntoarsă. Dacă era într-adevăr aşa, am ignorat totul şi mi-am văzut de drum pe potecă. M-am împiedicat de-o sticlă de bere şi mi-a trecut prin minte s-aprind lanterna pe care-o aveam în rucsac. Însă pe urmă mi-am amintit că tot ce mă ajuta pe mine să văd îi ajuta pe alţii să mă vadă. Trebuia să mă mulţumesc cu lumina lunii.

Un lucru era sigur: mă aflam în locul potrivit pentru cei care nu mai aveau nimic de pierdut. Cu gândul la cât de multe aveam eu de pierdut, mergeam încet, cu grijă, ciulindu-mi urechile ca s-aud orice mişcare. Când am ajuns aproape de punctul unde speram s-o găsesc pe Mama Jilo, n-am auzit, ci mai degrabă am simţit o prezenţă. Se mişca odată cu mine, oprindu-se când mă opream eu. Părea inteligentă şi sălbatică deopotrivă. Azvârlită brusc de nicăieri, o sticlă goală mi s-a făcut ţăndări la picioare. A fost nevoie de toată stăpânirea mea de sine ca să nu ţip ca o puştoaică şi să n-o iau la fugă, dar am reuşit să nu mă clintesc.

— Toată lumea ştie că răscrucea asta-i a mamei Jilo.

Un glas îmi vorbea din beznă.

— O fetiţă albă preţioasă ca tine ar trebui să se gândească mai bine înainte de a-şi băga nasul pe-aci. S-ar putea să nu-i placă deloc ce-o să scoată la iveală.

M-am uitat cu atenţie în tufişuri, simţind că de-acolo venea ameninţarea, dar nezărind nimic.

— Tu eşti, Mamă? Am venit să-ţi vorbesc! am strigat apoi, în direcţia vocii. Am nevoie de ajutorul tău.

Râsul ei aţâţat s-a auzit înaintea paşilor.

— Jilo credea că ajutorul ei e nedemn de voi, Taylorii. Chiar aşa, a spus, ieşind dintre copaci şi oprindu-se pe drum, sub lumina lunii. Jilo te recunoaşte. Te ştie. Eşti Mercy Taylor.

Mama Jilo în persoană stătea în faţa mea, acum îmbrăcată mai ales în negru, cu o eşarfă de culoare incertă, dar închisă, legată în jurul frunţii. Strângea într-una dintre mâinile ei noduroase un soi de tolbă veche, de piele, aducând cumva a trusă medicală, iar în cealaltă avea un sac de pânză groasă, în care se zvârcolea ceva. A lăsat tolba jos, dar a continuat să ţină zdravăn sacul.

— Şi ce soi d-ajutor vrei de la Jilo? m-a întrebat, dându-mi ocol în sensul acelor de ceas, fără să mă slăbească din ochi. Pen' că, fetiţo, singuru' fel în care se simte Jilo-ndemnată s-ajute un Taylor e să-i grăbească intrarea în mormânt.

Mă răsuceam în timp ce ea mă ocolea, hotărâtă să n-o pierd nicio clipă din ochi.

— Vreau să faci o vrajă pentru mine, Mamă. Pot să-ţi plătesc, am spus, dar ea a început să tremure şi să-şi fluture mâna liberă către mine.

S-a cutremurat de râs şi pieptul a prins să i se umfle şi să-i hârâie până când a tuşit, scuipând o flegmă.

— O nobilă şi puternică vrăjitoare Taylor vrea s-o plătească pe mama Jilo ca să-i facă un talisman?

A scos o icnitură după fiecare cuvânt, punctându-le cu câte un scuipat. A tuşit iar, apoi şi-a recăpătat suflul.

— Ia spune-i acum lui Jilo, mi-a cerut, cu ochii arzându-i de dorinţa de a face rău, pe cine vrei să blestemi?

— Nu… nu, m-am bâlbâit, nu vreau să blestem pe nimeni.

— Atunci ce… ce… ce vrei să faci?

Râdea de mine. Şi-a ridicat privirea spre cer.

— Luna o să între în nori. Tu ai venit încoa’, cu păru’ tău roşu, s-o cauţi pe Jilo. Şi-ai venit după miezu’ nopţii. Dacă n-ai venit pentr-un blestem, atunci crez că nu ştii ce dracu’ vrei.

Bătrâna a tăcut câteva clipe.

— Aşa că zi-i lui Jilo. Ce cauţi aci, la răscrucea ei?

— Am venit să te văd. Vreau să faci o vrajă pentru mine, Mamă. Pot să-ţi plătesc, am repetat.

Acolo, în toiul nopţii şi în inima unui loc fără nume, stând în faţa celei mai căutate tămăduitoare înrădăcinate din Savannah, mi-am simţit obrajii arzând de ruşine. Nu mă puteam uita în ochii babei. Am ţintuit în schimb cu privirea pământul plin de gunoaie de la picioarele ei.

— E vorba de un băiat, am început.

— Sigur că-i un băiat la mijloc, a zis ea. Când vine-o fată de seama ta la Jilo, la mijloc îi întotdeauna un băiat. L-am văzut. E tinerelul ăla frumos pe care-l duce soră-ta de nas de la o vreme. Ţi-a căzut cu tronc, nu-i aşa? Vrei să te-ajute mama Jilo să-l furi de la soră-ta. Vrei să-ţi facă mama Jilo o vrajă de dragoste, a adăugat, lungind cuvântul „dragoste” până când a sunat a ceva murdar. Domnişorica s-a ales c-o

mâncărime şi vrea să se scarpine.

S-a frecat cu mâna liberă între picioare şi a râs din nou, şi râsul ei a sunat ca un croncănit, speriind o bufniţă de pe o creangă din apropiere.

Baba avea dreptate. Îl iubeam pe Jackson, prietenul surorii mele, şi nu găseam cuvinte cu care să spun cât de mult îl iubesc... şi îl iubeam din clipa când îl adusese prima oară în casa noastră, cu şase luni în urmă. O simplă privire de-a lui îmi accelera nebuneşte pulsul şi aprindea în mine un foc, şi îmi invidiam sora de câte ori o atingea. Doamne, cum o mai invidiam! Dar o şi iubeam în acelaşi timp.

— Nu. Da. Adică... m-am bâlbâit, dar Jilo m-a întrerupt înainte de a apuca să-i explic.

— Şi-acum se-ntreabă Jilo, de ce domnişorica frumoasă nu-şi face singură vraja? Pur şi simplu nu vrea să-şi murdărească mânuţele graţioase? Sau ţi-e frică să nu se-ntoarcă împotriva ta? Pe de altă parte, tu nu eşti la fel ca restu' familiei, nu-i aşa? Sora asta a ta... Cum o cheamă?

— Maisie, am răspuns.

A dat uşor din cap, în semn că recunoştea numele.

— Dintre voi două, a luat ea toată puterea, nu-i aşa? Adică tu trebuie să faci treaba exact aşa cum o face şi Mama.

Era adevărat. Maisie, sora mea geamănă, era în stare să facă aproape orice miracol pe care şi-l punea în gând. Eu nu puteam să clintesc nici măcar un creion fără să-mi folosesc degetele. Dintre noi două, Maisie câştigase la loteria genetică, n-avea niciun sens să neg. Odată cu părul blond şi cu ochii albaştri, în al căror abis puteai să te scufunzi la nesfârşit, luase şi toată puterea.

— E adevărat, am recunoscut. Eu n-am nicio putere. Nu sunt o vrăjitoare înnăscută.

A venit mai aproape, atât de aproape încât i-am simţit mirosul stătut al răsuflării.

— Nici Jilo nu-i o vrăjitoare înnăscută, da' crezi că n-are nicio putere? a întrebat, fixându-mă cu privirea.

Şi abia atunci am observat că avea ochi negri – irisurile şi pupilele i se contopeau în două găuri arzătoare, fără

fund.

— Vrei să-ţi arate ce poate să facă?

— Nu, m-am grăbit să răspund.

Spaima din glasul meu a îmblânzit-o pe Jilo, care a zâmbit.

— Tu ştii pur şi simplu cum să întrebuinţezi puterea. Eu nu ştiu.

— Rudele tale nu te-au învăţat niciodată nimic, fetiţo?

— M-au învăţat că puterea nu e ceva pe care să-l sorbi pur şi simplu în tine. E tocmai pe dos. O vrăjitoare adevărată creşte din puterea ei proprie. Cine împrumută puterea nu e o vrăjitoare veritabilă. Poţi fura din ea din când în când, dar puterea îţi scapă repede printre degete când o strângi în pumn.

— Oho, acu’ o auz vorbind pe baba Ginny Taylor. Fără nicio îndoială, a spus Jilo.

Pumnul noduros i s-a încleştat şi s-a desfăcut apoi, ca şi cum ar fi tânjit dureros să lovească.

— Vrei să zici că nu-i adevărat? am întrebat-o, retrăgându-mă un pas.

— Ba este, este. E destul de adevărat. Mătuşa asta bătrână a ta nu te iubeşte. Şi-i vorba de mai mult decât atât. Nu-nseamnă că, dacă n-ai ceva, îi musai să-l furi. Nimic nu te-opreşte să-l iei din când în când cu împrumut. Pe lângă asta, Jilo n-a pretins niciodată că-i vreun soi de vrăjitoare.

— Dar poţi să faci vrăji... am început eu.

— Sigur că Mama ştie să facă vrăji. Nu tre’ să fii vrăjitoare ca să te foloseşti de magie. Îţi ia doar ceva mai mult timp. Şi tre’ să vrei să faci câteva sacrificii.

A zgâlţâit sacul de pânză groasă în faţa mea şi a râs iar când creatura dinăuntru a prins să se răsucească frenetic.

— Pentru o fată ca tine, e destul de simplu să-nveţe o şmecherie sau două, aşa că de ce nu te-a învăţat familia ta ce-a învăţat Jilo de una singură?

N-a aşteptat să-i răspund.

— Îţi zice Jilo de ce. Ai tăi se uită de sus la Jilo pen’ că trebuie să-mprumute puterea. Vor mai degrab’ să nu ştii

nimic decât să fii ca Jilo.

N-am spus nimic, fiindcă ştiam că are dreptate. Rudele mele, şi mai ales strămătuşa mea Ginny, se uitau într-adevăr de sus la baba de la răscruce. Şi Jilo a tăcut o vreme, stând ca pe ghimpi şi aşteptând s-o contrazic.

Tăcerea a devenit prea apăsătoare pentru mine.

— Ginny zice că soiul tău de magie e periculos. Că slăbeşte bariera.

— O, Jilo a auzit-o pe Ginny a ta trăncănind întruna despre nepreţuita ei barieră, a spus, destinzându-se. Spunea că împiedică monştrii să iasă târâş de sub patul lui Jilo şi s-o înfulece.

A chicotit.

— Dar Jilo nu-i o fetiţă pe care-o bagi în sperieţi vorbindu-i despre demoni.

— Sunt reali – ştii, nu-i aşa? am întrebat-o, controlându-mi inflexiunile vocii, ca să nu i se pară cumva că îi vorbeam de sus.

— De bună seamă că-s reali, a ripostat ea. Jilo ştie. Da' e treaba alor tăi să nu-i lase să intre-n lumea noastră, nu a lui Jilo.

M-am întrebat cât de multe ştie baba despre adevărata natură a barierei sau despre modul în care fusese aceasta creată. Probabil nu cu mult mai multe decât mine. Amănuntele despre făurirea barierei erau un secret păzit cu grijă de noi, cei care nu ne născuserăm având puterea. Noi cunoşteam povestea numai în linii mari, asta dacă se întâmpla s-o aflăm vreodată. Eu nu aflasem decât că vrăjitorii, adică oameni de acelaşi soi ca membrii familiei mele, salvaseră realitatea noastră de monştrii care o conduseseră cândva. Religia numeşte aceste creaturi „demoni"; ştiinţa le-ar putea probabil spune „entităţi interdimensionale". Dar, indiferent cum s-ar numi, au venit în lumea noastră. Ne-au înrobit. Ne-au parazitat. S-au amestecat în evoluţia omenirii şi mai ales într-a vrăjitorilor. Însă şi-au subestimat propria creaţie. În cele din urmă, ne-am răzvrătit.

Vrăjitorii şi-au folosit magia ca să modifice frecvenţa la

care trăim. Cumva, la fel ca atunci când schimbi postul la radio ca să nu mai auzi o melodie de care te-ai săturat, au mutat lumea noastră, astfel încât demonii să n-o mai poată atinge. I-au modulat energia astfel încât toate creaturile înfricoşătoare să nu mai poată trece. Bineînţeles că vrăjitorii care ne-au scos din calea răului n-au putut alege anumite creaturi magice cărora să le permită intrarea în lumea noastră. Ca să ne descotorosim de demoni, am pierdut unicornii. Grosul făpturilor magice n-a putut rămâne alături de noi când s-a petrecut marea schimbare a energiei. Dar, având în vedere cât de mult le plăceau demonilor nou-născuţii noştri, cred că a meritat să plătim preţul.

Odată ce ne-au scos lumea din calea răului, vrăjitorii au creat o barieră, o reţea de energie care să ne ţină la adăpost, împiedicându-i pe foştii noştri stăpâni să-şi sfredelească drumul înapoi. Vrăjitorii care menţineau bariera se numeau ancore şi numai ei ştiau cum fusese ea creată şi cum putea fi distrusă. La început existaseră treisprezece ancore în acelaşi timp, câte una din fiecare familie de vrăjitori, numai că trei dintre aceste familii ajunseseră să regrete că luaseră parte la rebeliune. Bariera era acum păstrată de ancore din cele zece familii care rămăseseră unite.

Ginny era singura ancoră pe care-o cunoscusem vreodată. Nu ştiam cu adevărat ce implica rolul de ancoră, dar ştiam că pe ea o încrâncenase şi o condamnase la singurătate, deşi era înconjurată de familie.

— Lumea şi-a pierdut o mare parte din magie când au făcut schimbarea. Vrăjitorii, de soiul neamurilor tale, a spus Jilo, se poartă ca şi cum ar fi fost un gest nobil în folosu' nostru, al tuturor. Dar n-au făcut altceva decât să alunge toată magia rămasă în lumea noastră, până la ultima fărâmă. Au construit un regat şi s-au urcat pe tronu' lui şi fac ce vor din noi toţi, ăilalţi. Şi-aşteaptă ca Jilo să se poarte ca şi cum i-ar fi făcut o favoare.

Nu eram de acord cu interpretarea ei, dar nu mi-a dat ocazia să-mi spun părerea. Şi, oricum, schimbase deja

vorba.

— Lui Jilo i-ar plăcea cu siguranţă să vază mutra lui Ginny acum. Să vază cum s-ar schimba la faţă când ar da cu ochii de tine în faţa Mamei Jilo, rugând-o să te-ajute să-i furi bărbatu' soră-tii.

A râs pe înfundate şi a scuipat pe jos.

— Nu m-ai înţeles. Nu vreau să i-l iau pe Jackson lui Maisie, i-am explicat eu. Mai e încă un băiat. Îl cheamă Peter. Îmi e... Nu ştiu sigur ce-mi e. E cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, în afară de Maisie. E minunat. E perfect. Ar trebui să fie iubitul meu. Mă iubeşte şi vreau să mă faci să mă-ndrăgostesc de el.

Jilo a spintecat noaptea cu strigătul ei amuzant. Au amuţit toate păsările, ba chiar şi insectele, uluite. Deşi stăteam doar în lumina firavă a lunii, puteam să-i văd lacrimile izvorând din ochi. A avut nevoie de câteva clipe ca să-şi revină. Mi-am simţit sângele năvălind în obraji şi stânjeneala preschimbându-mi-se în furie.

— Vrei s-arunce Mama o vrajă de dragoste asupra ta?

A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— N-ai idee cum lucrează magia, aşa-i? m-a întrebat, dar asprimea din glasul ei dispăruse, lăsând loc compătimirii.

Blândeţea ei m-a iritat mai mult decât reuşise batjocura.

— Îmi pare rău, am spus, grăbindu-mă să mă trag înapoi. N-ar fi trebuit să-ţi irosesc timpul. Nu mi-am dat seama că nu poţi face vraja.

— Nu te pripi, domnişorico. Jilo n-a zis că nu poa' să facă vraja asta de-o vrei tu. A zis doar că tu nu pricepi ce preţ trebuie să plăteşti.

— Am spus că-ţi pot da bani, i-am răspuns laconic.

— Doamne păzeşte, fetiţo. Jilo nu vorbeşte despre bani. Vorbeşte despre magie.

S-a uitat la mine de parcă ar fi trebuit să-i explice ierbii ce e verdele.

— Când vin la Jilo pentru o vrajă de dragoste, oamenii au în ei un foc. Ard de dorul persoanei pe care-o vor, iar Jilo foloseşte focul ăla pentru vrajă. Tu ai venit la Jilo iubind un bărbat şi vrei să te facă să-l iubeşti pe altul, în tine nu e

decât vinovăţie. Vinovăţie pen' că-l iubeşti pe unu'. Vinovăţie pen' că nu-l iubeşti pe ălălalt. Jilo poate folosi vinovăţia pentr-o vrajă de răzbunare, dar cu siguranţă nu pentru una de dragoste.

— Şi de ce-ar fi nevoie pentru vraja asta?

— De sânge, s-a răstit ea. E nevoie de sânge!

— Nu te pot lăsa să-i faci rău unui animal pentru mine.

M-am uitat la sacul ei cu vinovăţie.

— E nevoie de mult mai mult sânge decât cel al găinii pe care-o are Jilo în sacul ăsta, mi-a răspuns.

— Îl poţi folosi pe al meu.

Pur şi simplu nu mai puteam continua să simt ceea ce simţeam pentru Jackson, când ştiam cât de mult îl iubea Maisie şi cât de devotat îmi era mie Peter. Chiar dacă sentimentele mele nu erau o greşeală, erau periculoase şi distructive şi simţeam cum mă ard pe dinăuntru. Trebuia să găsesc o cale prin care să le controlez eu pe ele, nu ele pe mine. Dacă aş fi putut găsi în mine puterea necesară, n-aş mai fi fost acolo, oferindu-i sângele meu lui Jilo, dar, când era vorba de Jackson, n-aveam niciun strop de forţă.

A clătinat din cap şi de data asta.

— Ar fi nevoie de tot sângele tău. Şi, pe urmă, vraja asta nu te-ar ajuta cu nimic.

— Nu-i pot face rău nimănui, am spus, înţelegând că eram un caz disperat.

— Mercy. Oamenii ca noi, ca tine şi ca mine. Dacă vrem puterea, trebuie să fim în stare de sacrificii pentru ea. Îţi iubeşti sora, nu?

— Da, sigur că da. De-aia sunt aici, i-am răspuns.

— Ei, şi Jilo şi-a iubit sora. A iubit-o mai mult decât orice altceva pe lume. Şi, iote, răscrucea asta unde stăm acu. Aici a îngropat-o Jilo. Jilo a înjunghiat-o şi a îngropat-o chiar aici, chiar sub picioarele tale frumoase. De-aia răscrucea şi puterea din ea îi aparţin lui Jilo.

— Nu pot face aşa ceva. Nu ştiu de ce-am venit aici, am spus şi-a început să mi se învârtă capul.

Mi s-a întors stomacul pe dos la gândul că aş mai fi putut rămâne lângă femeia aia, fie şi numai pentru o

singură clipă.

— Oamenii ca noi tre’ să facă o rană din care să sorbim. Dacă nu vrei să sacrifici nimic, n-o să cunoşti niciodată puterea. Jilo a luat o grămadă de vrăji de la soră-sa, aşa că închipuie-ţi câte ai putea face tu, cu Maisie îngropată sub picioarele tale.

Baba a tăcut şi s-a uitat chiorâş la mine, lingându-şi saliva de pe buze.

— Sora asta a mea e de-acu’ aproape secătuită. Dar Maisie aia. Din ea ai putea trage putere la nesfârşit.

— Acum plec, am spus, mai mult pentru mine decât pentru Jilo.

Nu eram ca ea, n-aveam să fiu niciodată.

Am dat să mă îndepărtez.

— Jilo o să facă vraja pentru tine.

M-am oprit şi m-am întors spre ea.

— M-am răzgândit. Nu mai vreau ajutorul tău. Uită c-am fost aici.

— Prea târziu, mi-a răspuns. L-ai cerut deja.

— N-o să-ţi dau nimic. N-o să-ţi plătesc.

— Lui Jilo nu-i pasă, puştoaico. O s-o facă, doar pen’ că-i nerăbdătoare să vadă ce-o să se-ntâmple.

M-am pus din nou în mişcare, făcând eforturi ca să n-o rup la fugă. M-am rugat la Dumnezeu şi la toţi strămoşii mei ca Jilo să blufeze. Să primesc ceea ce voiam, să mi se îndeplinească dorinţa care mă adusese la răscruce, ar fi fost acum un blestem, fiindcă ştiam că s-ar fi tras dintr-o crimă.

— Salut-o pe Ginny din partea mea, a strigat baba în spatele meu, amestecându-şi din nou râsul zgomotos cu flegma provocată de tuse.

3

La scurt timp după răsăritul soarelui, strămătuşa Ginny m-a chemat la ea, printr-un mesaj transmis de mătuşa Iris. Ginny vorbea direct cu mine cât mai puţin posibil, aşa că asta însemna c-aveam necazuri. Probabil că Sam nu se lăsase păcălit de povestea mea. Sau poate că mă crezuse, dar se dusese oricum la Ginny.

— N-am idee despre ce e vorba, mi-a spus Iris, umplând din nou cu cafea ceaşca lui Connor, soţul ei. Dar bănuiesc că ai tu.

— Ce ispravă ai făcut, fetiţo? m-a întrebat Connor, foindu-şi trupul masiv pe scaun.

M-a privit cu răceală din spatele unui turn din clătite.

— Niciuna, am răspuns, turnându-mi nişte suc.

M-am străduit din răsputeri să iau un aer inocent şi să nu mă gândesc la Jilo.

— Ar fi bine să mărturiseşti, draga mea, a zis Iris, luându-mi carafa din mână. Ca să pot vorbi pe urmă cu Ginny şi să pledez în favoarea ta.

— Nu e nevoie, am spus, înfuriindu-mă dintr-odată. M-am săturat de Ginny şi de felul în care crede că le poate porunci tuturor în familia asta. E timpul s-o înfrunte cineva.

Connor a râs şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Ei, în privinţa asta îţi urăm noroc cu toţii. Dar, dac-o să-ţi înmâneze propriul fund într-o pungă de hârtie, să nu vii la mine plângând.

— Vrea să fii acolo la nouă, m-a înştiinţat Iris, clătinând din cap. Să nu-ntârzii.

N-aveam de gând să le dau satisfacţie trântind uşa, aşa că am ieşit pe nesimţite. Ginny voia să mă vadă la ora nouă fix. Perfect. Era evident că aflase de vizita mea la Mama Jilo, chiar dacă nu-i cunoştea motivul. Nu mă-ndoiam că era furioasă şi că urma să mă supună tuturor caznelor posibile.

Timp aveam din belşug, aşa că puteam, cel puţin, să mă

îndrept spre locul execuţiei pe un traseu pitoresc. Mi-am înşfăcat bicicleta din garaj şi am pornit-o spre fluviu, exact în direcţia opusă casei lui Ginny. Am virat către Columbia Square şi m-am oprit în faţa Muzeului Davenport. E una dintre numeroase clădiri oficiale bântuite din oraş, dar are o caracteristică unică – fantoma rezidentă e a unei pisici. Încă din copilărie, foloseam locul drept barometru când mă îngrijora ceva. Dacă lucrurile urmau să ia o întorsătură favorabilă, vedeam întotdeauna spectrul bătrânului motan uitându-se pe una dintre ferestre. Dacă nu-l zăream... ei, în cazul ăsta, de obicei situaţia nu evolua în favoarea mea. Am aşteptat în piaţă vreo zece minute, cu ochii la geamuri.

— Haide, pis, pis, am spus, încetişor, apoi am decis că nu conta.

Ginny n-avea decât să se dezlănţuie mai urât ca niciodată. Vreme de douăzeci de ani se străduise să-mi controleze cursul vieţii. Ce-i prea mult e prea mult. Pentru mine sosise ziua independenţei.

Clopotele de la St. John au anunţat ora de vârf a oraşului Savannah; am numărat opt dangăte. Apoi mi-am amintit, din senin, că Peter avea să apară curând pe un şantier din Chatham Square, unde echipa lui renova un bloc de locuinţe. Trebuia să-l văd. Voiam să aflu dacă Jilo îşi ţinuse promisiunea, care mi se păruse mai degrabă o ameninţare. Mă detestam fiindcă mă dusesem la ea şi, când mă gândeam la perdaful care mă aştepta, singura mea consolare era că Ginny va şubrezi la greu vraja pe care o făcuse Jilo sau poate chiar o va anula definitiv.

Înainte să-mi dau seama ce fac, eram din nou pe bicicletă şi mă îndreptam spre locul unde lucra Peter, aflat chiar dincolo de casa mătuşii Ginny. Am mers în zigzag spre Taylor Street şi am trecut prin Calhoun Square şi apoi prin Monterey Square, unde un grup de pensionare îşi făcea de lucru fotografiind Vila Mercer. Am ocolit casa mătuşii pe departe fiindcă nu voiam nici în ruptul capului să mă zărească hoaşca pe bicicletă dacă tocmai îşi făcea cumva plimbarea de dimineaţă. Nu voiam să fiu ocărâtă în văzul lumii. Şi, mai mult decât atât, nu voiam să mă

împiedice nimic s-ajung la Peter. *Trebuia* să ştiu dacă Jilo făcuse vraja.

L-am recunoscut de la câteva străduţe distanţă; era greu să nu-i observi părul de un roşu-strălucitor. Deja fără cămaşă în arşiţa tot mai puternică a zilei, căra doi saci cu ciment atârnaţi de umerii largi, uşor pistruiaţi. Am coborât de pe bicicletă şi l-am urmărit cu privirea. Era cu spatele spre mine. Jeanşii uzaţi îi puneau în valoarea jumătatea de jos a trupului într-un mod care ar fi întrerupt cu siguranţă traficul, dacă ar fi existat aşa ceva.

Am comparat imaginea lui Jackson, întipărită în mintea mea, cu a bărbatului pe care-l aveam în faţa ochilor. Erau cam de aceeaşi înălţime şi aveau aproape aceeaşi constituţie; n-aş fi putut spune care ar fi avut şanse să învingă dacă s-ar fi luat la trântă. Dar, în afară de asta, nu semănau prea mult. Pe când Jackson avea bucle blonde şi trăsături clasice – genul de faţă pe care o vezi sculptată în marmură prin muzee – Peter avea părul de un roşu violent şi trăsăturile lui celtice erau unite de o bărbie puternică. Aidoma restului înfăţişării sale, ochii lui Jackson erau perfecţi, având culoarea intensă a albăstrelelor; ai lui Peter erau ceacâri, unul albastru-închis, iar celălalt aproape verde-smarald.

Jackson se apropia mai mult de idealul frumuseţii fizice, însă adevărul era că imperfecţiunile bizare ale lui Peter aveau mai multe în comun cu idealul meu. Era o plăcere să-l priveşti. Şi îl iubeam, îl iubeam cu adevărat. Dar nu aşa cum îl iubeam pe Jackson. Nu simţeam pasiunea zvâcnindu-mi în inimă. M-am simţit uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp.

Peter a părut să simtă că era privit şi s-a întors spre mine. N-aveam cum să plec fără să fiu văzută, aşa că i-am făcut cu mâna.

— Nu voiam să te distrag, am strigat.

El a lăsat cimentul jos şi s-a îndreptat spre mine, cu soarele scânteindu-i pe piele.

Îl cunoşteam pe Peter dintotdeauna. Jackson era nou-venit în Savannah. Însă, când mă uitam la Peter, vedeam

un prieten drag, iar când mă uitam la Jackson, zăream o parte din mine însămi care-mi lipsea de la naştere. N-aveam idee de ce şi asta mă umplea de o infinită frustrare. Voiam să-l doresc pe Peter. Şi pur şi simplu nu-l doream.

— Tu mă poţi distrage oricând, mi-a răspuns, cu un zâmbet larg.

— Nu, nu vreau să ai necazuri cu şeful de echipă, am zis, punând, cu un gest inconştient, bicicleta între noi.

— Încă n-a venit. Licitează pentru un alt proiect, pe Isle of Hope, m-a lămurit el, aplecându-se peste bicicletă ca să mă sărute pe buze.

— Eram prin apropiere, am spus, trăgându-mă înapoi. Ginny m-a chemat la curtea regală.

— Oh-ho, a zâmbit Peter. Acum ce-ai mai făcut?

Am vrut să protestez, susţinându-mi nevinovăţia, dar am decis că era mai bine să nu intru în amănunte.

— Asta trebuie să aflu… am început.

— Şi tot pentru asta trebuie să te cicălească Ginny, a încheiat el.

Am izbucnit în râs şi el şi-a pus mâna mare şi aspră peste a mea. Mi-am spus că nu făceam nimic rău fiind cu Peter. Pe urmă mi s-a trezit conştiinţa şi m-am întrebat dacă n-aş fi rupt-o deja cu el în cazul când l-aş fi cunoscut înaintea lui Maisie pe Jackson, care s-ar fi uitat la mine cum se uita la ea. Oare n-ar fi trebuit să-l eliberez pe Peter, ca să poată găsi adevărata dragoste pe care-o merita?

— Mama şi tata ziceau c-o să trecem pe la bar diseară, a spus el, smulgându-mă din impasul moral.

Părinţii lui erau proprietarii şi administratorii tavernei Magh Meall. Care se rezuma la o gaură în zid lângă fluviu, la câteva străzi distanţă de înşelătoarele pietre de pavaj de pe Factors Walk. Barul îşi luase numele de la echivalentul irlandez al Câmpiilor Elizee, dar unicul indiciu era steagul Irlandei, care se avânta falnic în afară, către fluviu. La fel ca omonimul său legendar, nu putea fi găsit decât în urma unor eforturi eroice sau dacă te numărai printre eternii rătăcitori pe ape, purtaţi într-acolo de un vânt providenţial.

Berea neagră de grâu, îndulcită cu miere, şi mica scenă pe care dădeau spectacole talentele locale făceau din Magh Meall un local popular atât printre turişti, cât şi printre orăşeni. În unele nopţi fierbinţi, de la deschidere şi până la sosirea pompierilor în inspecţie, n-aveai unde s-arunci un ac.

— Am fost invitat să cânt împreună cu băieţii care dau spectacol diseară. Le-am spus că accept numai dacă vii şi tu.

Peter era un muzician înnăscut. Chitară, vioară, orice. Dacă un instrument avea coarde, el îl făcea să cânte.

Am dat aprobator din cap, iar el m-a sărutat din nou. De data asta, am lăsat sărutul să se prelungească. Dar am sărit pe bicicletă imediat ce s-a retras Peter şi am început să pedalez. Când m-am uitat peste umăr, l-am văzut urmărindu-mă cu privirea, cu faţa strălucindu-i de acea dragoste pe care aş fi dorit să i-o pot dărui.

Ca să ajung la Ginny n-am avut nevoie decât de câteva minute. Locuise singură toată viaţa mea. Ne ţinea nouă, celorlalţi, prelegeri despre importanţa familiei, dar cu siguranţă nu voia să-şi petreacă mult timp cu noi – mă rog, în afară de Maisie. În copilărie, Maisie stătuse în camera ei din casa lui Ginny tot atâta timp cât în casa familiei noastre.

Mi-am sprijinit bicicleta de stejarul de Virginia care nu crescuse încă destul de înalt ca să umbrească veranda din faţa casei. Am fost surprinsă când am văzut că uşa era întredeschisă şi că Ginny nu trăsese jaluzelele ca să nu pătrundă căldura. Ginny nu voia aer condiţionat în casă, prefera să păstreze interiorul la o temperatură oarecum suportabilă, dar întunecos, nelăsând să intre lumina dimineţii. Cu câteva veri în urmă, capitulase şi acceptase să instaleze în casă un ventilator, dar numai pentru că insistase Maisie.

Am urcat treptele şi am bătut în tocul uşii.

— Mătuşă Ginny! am strigat, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Am deschis uşa cu totul şi am intrat.

— Mătuşă Ginny, sunt eu, Mercy. Am venit. Am ajuns chiar puţin mai devreme, am strigat iarăşi, din holul îngust.

Îmi petrecusem o grămadă de timp în holul acela pustiu. Când eu şi Maisie eram mici, Ginny insistase să profite în fiecare an de vacanţa noastră ca s-o înveţe pe sora mea tainele vrăjitoriei. Cu excepţia câtorva ieşiri cu familia la picnicul de 4 Iulie, de la Ziua Eroilor[2] până la Ziua Muncii[3], avea grijă să n-o scape pe Maisie prea mult din ochi. Când veneam să mă joc cu ea, Ginny mă lăsa să aştept pe un scaun din hol până când se încheiau lecţiile surorii mele. Acelaşi scaun era în continuare acolo, ca o santinelă, vizavi de un loc gol de pe perete. Pot să jur că Ginny nu îl decorase în niciun fel numai ca să-mi facă mie aşteptarea mai dureroasă.

De câteva ori încercasem să-mi aduc cărţi, dar Ginny mi le lua întotdeauna pe cele cu care nu era de acord, adică pe toate. Încercasem şi să-mi aduc hârtie şi creioane ca să desenez.

— N-ai talent, nu mai strica hârtia de pomană, spunea Ginny, şi îmi rupea desenele în două.

Aşa că stăteam în hol, pe scaunul de răchită cu spătar drept, neavând altă companie decât propria mea imaginaţie. Acolo începusem să născocesc multe dintre poveştile scandaloase pe care le spuneam în timpul tururilor mele.

Am mai făcut câţiva paşi. În dreapta era sufrageria lui Ginny, pe care o folosea foarte rar. În stânga se afla o încăpere cu mobilă atât de demodată încât nu mă puteam gândi la ea decât ca la un salonaş de primire. Întreaga casă era cufundată într-o linişte absolută.

Cu excepţia bâzâitului unui tăun. Iar ceasul cumpărat de mătuşa Ginny de la reduceri număra secundele mai sonor decât un picamer care găureşte betonul.

Un miros neaşteptat mi-a copleşit simţurile. Metalic şi alcalin, era de neconfundat şi totuşi incredibil de nelalocul

---

[2] Ultima zi de luni din mai *(N.t.).*

[3] Prima zi de luni din septembrie *(N.t.).*

lui. Mi-am dat seama că e miros de sânge şi pe urmă timpul a părut să-şi încetinească mersul. Am urmat izul care părea de aramă, pătrunzând în salonaş. Pe pereţi erau pete. Încă roşii, dar începând să capete o tentă maronie.

Mătuşa Ginny zăcea pe podea, cu capul crăpat. Nu m-am gândit să-i verific pulsul. Nu era nevoie. Era nemişcată, tăcută, oribilă. Ştiam că murise. Partea de sus a craniului se afla la cincisprezece centimetri distanţă de restul trupului. Dumnezeu ştie că o uram pe cotoroanţa bătrână, dar când am văzut-o astfel… Era evident că până atunci nu cunoscusem adevăratul sens al cuvântului „ură”. Ceea ce vedeam acolo, chiar în faţa ochilor mei, era ură. Există o mulţime de moduri mai blânde în care poţi ucide pe cineva. Indiferent cine o omorâse îşi savurase fapta.

Camera a prins să se unduiască spre interior şi spre exterior în valuri şi mi-am dorit ca întunericul să mă absoarbă în miezul lui. Mai mult decât atât, mi-am dorit – o, cât de mult mi-am dorit – ca moartea lui Ginny să fie absorbită înapoi, în marea lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla, dar care nu se petrecuseră niciodată. Cineva ţipa. Mi-am dat seama că ţipam chiar eu şi mi-am îngăduit să continui.

Partea raţională a minţii îmi cerea să mă opresc. Să sun după ajutor. I-am spus să se ducă dracului şi am continuat să ţip până când m-am simţit mai bine, mulţumită că fusesem auzită în cer. Numai şi numai după ce m-am liniştit, mi-am dus mâna spre telefon.

4

— Ai făcut bine că ne-ai chemat, dulceaţă, a spus mătuşa Iris, trăgându-mă la pieptul ei excesiv de parfumat. Ai făcut bine că ne-ai chemat înainte de a anunţa poliţia. N-am fi reuşit niciodată să refacem energia din camera asta dacă şeriful şi şleahta lui de idioţi ar fi cutreierat toată casa, infectând locul cu gândurile lor.

— A învălmăşit chiar ea destul de mult lucrurile, a bombănit Connor.

Iris mi-a dat drumul şi i-a aruncat lui o privire care ar fi putut face o gaură în beton.

— Ce s-a făcut e bun făcut. Acum trebuie să camuflăm casa, ca să nu-şi bage nimeni nasul pe-aici înainte să ne terminăm treaba.

Camuflajul nu făcea obiectele invizibile şi nici nu estompa sunetele; îi făcea doar pe oameni să ignore ceea ce voiai să le ascunzi. Cei doi au început să urzească în tăcere vraja de ascunziş, deşi mie eforturile lor îmi lăsau impresia că se străduiau să deseneze cu degetele în aer.

— Cine ar fi putut face aşa ceva? am şoptit.

Nu reuşeam să-mi imaginez cum ar fi putut cineva să-i facă vreun rău lui Ginny. Ceea ce nu înseamnă că mă întrebam „cine i-ar face rău unei femei bătrâne, lipsite de apărare”. Întrebarea era mai degrabă „cine naiba a putut trece dincolo de măsurile ei de protecţie ca să măcelărească dragonul”. Mi-am simţit sângele îngheţând în vene. Ăsta era oare sacrificiul pe care promisese Jilo să-l facă în numele meu?

— Tocmai asta încercăm să descoperim, fata mea, mi-a răspuns Connor. Iar tu nu ne-ajuţi deloc dacă pierzi vremea pe-aici şi-ţi spui gândurile cu voce tare. Ieşi dracului afară cât lucrăm!

Şi-a aranjat cu mâna dreaptă cureaua întinsă peste burdihan, în timp ce pendulul din mâna stângă a început să se legene, când zvâcnind brusc, când oprindu-se în loc.

— Connor! a exclamat Iris. Biata copilă e deja destul de

zdruncinată.

— Şi vibraţiile ei zgâlţâie camera, gata s-o facă bucăţi. Haide, fetiţo. Ieşi de-aici ca să putem să ne dăm seama ce mama naibii s-a petrecut aici, a ripostat el şi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra arcului descris de pendulul în mişcare.

Pendulul reprezenta legătura lui cu puterea, deşi era firavă. Aproape toţi vrăjitorii veritabili au în comun câteva haruri – dacă se concentrează, aproape toţi pot citi gândurile nevrăjitorilor şi aproape toţi pot mişca lucrurile fără să le atingă. Dar au talente deosebite în unul sau două domenii specifice. Connor era apă chioară în multe privinţe, dar îşi putea întrebuinţa pendulul ca să descopere aproape orice, de la o pereche de ochelari rătăcită până la un copil dispărut. Nu era nevoie să-ntreb ca să-mi dau seama că tocmai căuta arma crimei.

— Haide, scumpo. Unchiul tău are dreptate. Cred că ţi-ar fi cel mai bine dacă ai ieşi la aer. N-ar fi trebuit să vezi aşa ceva.

M-am lăsat condusă afară şi aşezată pe vechiul leagăn scârţâitor care-şi făcea veacul pe veranda mătuşii Ginny dinainte de venirea mea pe lume. Peste numai câteva clipe, arşiţa oraşului a prins să mi se prelingă în jurul gleznelor şi în susul gambelor. M-a luat în stăpânire încetul cu încetul, dar cu aplomb, cu experienţa nenumăratelor dimineţi.

Soarele şi-a plimbat un deget în susul coapsei mele, în timp ce apogeul dimineţii traversa cerul oraşului Savannah, proiectând asupra mea umbra rozei vânturilor de pe o casă învecinată. M-am lăsat pe spătarul leagănului, abandonându-mă în braţele căldurii, ale mirosului de sânge şi ale neobositului ticăit al ceasului lui Ginny, pe care-l auzeam chiar şi de pe verandă. Leagănul a scârţâit sub mine şi sunetul s-a pierdut undeva, între protest şi plăcere. Prin minte mi-a trecut un gând oribil: aceeaşi căldură care-mi cuprindea pielea bătea, prin geam, asupra cadavrului lui Ginny, grăbindu-i descompunerea. Am scuturat din cap, alungând ideea, şi m-am străduit să mă

concentrez, în schimb, asupra primei broboane minuscule de transpiraţie care mi se forma în scobitura genunchiului. Am încercat să nu-mi imaginez ce se întâmplase, să nu alterez energiile care i-ar fi putut ajuta pe mătuşa Iris şi pe unchiul Connor să descopere adevărul.

Prin plasa de ţânţari a ferestrei deschise, am auzit-o pe mătuşa Iris:

— Nu s-a putut abţine. N-a fost instruită.

Vocea i-a vibrat în aerul neclintit ca o şoaptă tainică.

— N-aveai pe cine instrui, a pufnit Connor, drept răspuns.

I-am aruncat o privire pe fereastră. El şi Iris ne crescuseră pe mine şi pe Maisie. Mama mea, Emily, cea mai tânără femeie din clanul Taylor, murise la naşterea noastră şi nu găsise de cuviinţă să destăinuie nimănui cine ne era tată. M-aş fi întors spre Connor ca o floare către soare dacă mi-ar fi arătat cel mai mic strop de dragoste paternă. Dar asta nu se întâmplase niciodată. Dimpotrivă; mă împovărase poreclindu-mă „Dezamăgirea” de când împlinisem şase ani. În clipa când mi-a venit în minte numele, i-am întâlnit privirea şi mi s-a părut că desluşesc în expresia lui ceva care aducea a regret. Să fi fost din pricina uşoarei strâmbături a gurii sau a grabei cu care i s-au întors ochii negri către instrumentul din mâna lui? Privirea era acolo, apoi dispăruse. S-a concentrat din nou asupra pendulului, umblând dintr-o parte în alta, aparent la întâmplare, ori de câte ori oscilaţiile reîncepeau sau încetau.

— Mare păcat că n-a ajuns Maisie aici prima, în locul surorii sale.

Pe Maisie o îndrăgise încă din cea dintâi clipă a vieţii ei. Venise pe lume cu atât de multă putere, încât celelalte familii de vrăjitori nici nu apucaseră să fie înştiinţate de naşterea ei – fiindcă pur şi simplu le apăruse tuturor pe radarul personal. Însă eu mă ivisem într-o secundă a slăbiciunii, ca un soi de răzgândire a universului. Vestea naşterii mele îi şocase pe cei mai mulţi aproape în aceeaşi măsură în care îi întristase moartea mamei.

— Trebuie să dai dovadă de oarecare compasiune pentru biata fată. A fost un şoc. Ştie că e vorba de ceva mai mult decât ceea ce i s-a întâmplat lui Ginny. Ştie că bariera ar fi putut fi afectată.

— Draga mea, n-o învinovăţesc de nimic. Mă învinovăţesc pe mine. Dacă m-aş fi purtat ca un tată adevărat şi m-aş fi ocupat de ea, dacă i-aş fi explicat anumite lucruri... a spus Connor cu regret. Mercy e o fată bună, a adăugat. Când ne-a telefonat, a făcut cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Am fost surprinsă când i-am auzit vocea frângându-i-se. Era prima oară când se trăda, dând, într-un fel sau altul, dovadă de tandreţe faţă de mine.

— Însă acum avem la dispoziţie numai câteva minute ca să aflăm cine i-a făcut asta lui Ginny. Panica în care-a intrat Mercy când a găsit-o a fost aproape destul de nestăpânită ca să se suprapună peste orice altceva s-a petrecut aici. Trebuie să ne străduim să găsim toate urmele rămase şi să ne asigurăm că bariera rezistă. Trebuie să te concentrezi şi tu. Când terminăm, îl sun pe Oliver şi-i spun să-şi transporte dulcele posterior acasă, iar tu poţi începe să anunţi restul familiei.

Connor mi-a dispărut din vedere, dar încă îi mai auzeam paşii grei în timp ce se foia încoace şi încolo la parterul casei. Pe urmă, scârţâitul unei trepte şubrezite m-a anunţat că urca la etaj. Mi-am concentrat atenţia asupra mătuşii Iris, care a îngenuncheat deasupra cadavrului şi a început să se legene în tăcere, încercând să capteze orice energie ar fi putut să mai zăbovească la faţa locului. Liniştea şi-a cedat locul suspinelor când Iris s-a lăsat învinsă de durere. Era bizar, dar, pe măsură ce crescusem, dorisem adesea moartea lui Ginny. Odată ce mi-am văzut dorinţa îndeplinită şi văzusem cum arăta moartea ei, sângele meu striga către al ei şi urla, cerând să se facă dreptate. La urma urmelor, făcea parte din familia mea.

— Arma nu e aici, a anunţat Connor înfrânt, când a revenit în încăpere.

L-am auzit lăsându-se să cadă zgomotos într-un fotoliu.

Mătuşa Iris nu i-a răspuns. Părea nici să nu fi remarcat că vorbise. Suspinele ei au încetat, dar a continuat să se legene deasupra cadavrului lui Ginny.

Specialitatea mătuşii Iris era psihometria. Putea să spună totul despre proprietarul unui obiect pe care-l ţinea în mână sau despre oricine altcineva avusese vreo legătură, fie şi numai tangenţial, cu obiectul respectiv. Nu era cea mai uimitoare putere posibilă, dar se bucura de o largă apreciere într-un oraş plin de antichităţi de provenienţă dubioasă. Dacă ar fi reuşit Connor să găsească arma, Iris ar fi avut foarte mari şanse să afle cine o folosise împotriva lui Ginny. Ţinând în mână arma unei crime, s-ar fi expus unor energii destul de violente, însă, în lipsa ei, nu-i mai rămânea decât să-şi pună mâinile pe cadavrul lui Ginny, ceea ce mărea pericolul la scară exponenţială. Chiar dacă mortul e un om obişnuit, se deschide o poartă şi creaturi care ar trebui ţinute cât mai departe de ea reuşesc uneori să se strecoare, trecându-i pragul. Crima complică problema, invitând creaturi şi mai cumplite. Iar uciderea cuiva ca strămătuşa mea Ginny poate chiar să smulgă poarta din balamale. Şi mi-am dat seama că eu înrăutăţisem situaţia.

— Energia e în retragere, a spus mătuşa Iris, deschizând ochii şi ridicându-se ţeapănă. Reuşim acum sau niciodată.

— Fetiţo! m-a strigat Connor, iar eu am tresărit violent. Încearcă s-o suni pe sora ta. Vezi dacă a pornit-o deja încoace. Şi mai încearcă să dai de Ellen.

— Când am sunat-o pe Maisie, ne-a răspuns direct mesageria vocală, a zis mătuşa Iris. Înseamnă c-a ieşit cu băiatul ăla şi că n-are de gând să răspundă. Şi nu vreau să-ncerc să ghicesc unde şi-a petrecut Ellen noaptea, dar probabil că încă doarme sau e prea mahmură ca să ne fie de vreun folos. Şi trebuie să facem asta acum.

A şovăit, ca şi cum şi-ar fi cântărit toate opţiunile, apoi m-a strigat.

— Mercy, iubito, vino înapoi, aici.

— Ah, nu, la naiba, a început Connor să protesteze.

— E acum sau niciodată! l-a întrerupt scurt Iris. N-avem

timp să căutăm pe nimeni până-n pânzele albe, iar eu am şi mai puţin timp pentru aiurelile tale.

A răsuflat adânc şi s-a calmat.

— Vino încoace, Mercy, o să-ţi explic de-a fir a păr tot ce ai de făcut.

Leagănul de pe verandă a scos un sunet demn de corul din tragediile greceşti când m-am ridicat în picioare. Iris mi-a simţit ezitarea.

— Nu-ţi fie frică.

M-am întors în cameră, având grijă să nu mă uit la cadavrul de pe podea. Transpiraţia care mi se adunase între omoplaţi s-a răcit brusc şi a început să mi se prelingă pe şira spinării.

— Iubito, ştiu că nu ţi-a mai arătat nimeni nimic din toate astea până acum, dar o să te descurci de minune.

— Bine, am spus, dar genunchii păreau gata să mi se înmoaie în orice clipă, iar mirosul de putreziciune din încăpere mă ameţea. Ce trebuie să fac?

— Ţi-aduci aminte cum jucai „ţară, ţară, vrem ostaşi” cu Peter şi cu prietenii lui, când voi, fetele, eraţi mici?

Iris a zâmbit uşor când amintirea momentelor în care ne privea a desprins-o pentru o clipă de oroarea de la picioarele ei.

— Acum o să facem ceva foarte asemănător. Eu o să invoc o anumită energie, dar, odată ce o să mă deschid pentru a o primi, ar mai putea încerca şi altele să forţeze intrarea. Tu nu trebuie decât să stai aici şi să te ţii de mâini cu mine şi cu Connor. Forţa şi lumina ta interioară ne vor ajuta să oprim tot ce e rău.

M-am postat lângă ea şi am luat-o de mâna mică şi rece. Connor s-a apropiat cu un singur pas şi mi-a înşfăcat cealaltă mână în laba lui grăsună.

— OK. Bun.

Iris mi-a zâmbit încurajator, apoi a închis ochii.

— S-ar putea să vezi anumite lucruri. Nu le lăsa să te înspăimânte. Nu sunt decât umbre. Gândeşte-te la ceva real şi concentrează-ţi mintea asupra lui. Alege ceva care ţi-e drag. Ceva care te face să te simţi în siguranţă.

Mintea a început să mi se-nvârtească precum roata ruletei, trecând pe lângă oameni, locuri şi obiecte, dar negăsind nimic care să-mi ofere sprijinul de care aveam nevoie. Mama murise înainte de-a o cunoaşte. N-aveam idee cine-mi era tată. Mătuşa Iris se străduise să ne crească pe mine şi pe sora mea cât de bine se pricepuse, însă Connor ne alterase relaţia. Unchiul Oliver era minunat când dădea buzna în casa noastră încărcat cu cadouri şi când istorisea poveşti pline de culoare, dar îşi petrecea în Savannah cât mai puţin timp cu putinţă şi mintea mea nu-l asocia cu căminul meu. Mătuşa Ellen îmi destăinuia tot ce putea, dar secretele machiajului ei fabulos şi poveştile despre cuceririle ei romantice de odinioară erau întotdeauna şoptite printre aburii whisky-ului care-i îmbâcseau răsuflarea. Mai era Peter, dar în privinţa relaţiei noastre eram atât de confuză încât nu mă ajuta în niciun fel, iar Jackson mă făcea să mă simt vinovată. În final, nu mai rămânea decât Maisie. În ciuda deosebirilor dintre noi şi a faptului că o invidiasem întotdeauna, era singura persoană din lume care mă făcea să mă simt iubită şi în siguranţă.

— Ai găsit ceea ce-ţi trebuie? m-a întrebat mătuşa Iris.

— Da, i-am răspuns, cu răsuflarea tăiată.

— Bun. Acum concentrează-te asupra acestui lucru. Tine-ţi-l în faţa minţii şi a inimii. Lasă-ţi inima şi mintea să se concentreze în aceeaşi măsură.

Iris a îngenuncheat şi şi-a pus mâna liberă pe cadavrul lui Ginny. Strânsoarea în care ţinea mâna mea s-a înteţit şi am avut brusc impresia că priveam încăperea printr-un straniu obiectiv ochi de peşte, căci obiectele din apropiere se măriseră şi îmi dominau câmpul vizual, pe când restul încăperii se retrăgea spre marginile lui. Au început să se formeze umbre, întunecându-mi vederea periferică şi apropiindu-se de noi treptat şi ameninţător. Am privit drept înainte şi m-am gândit la Maisie. Dar, când în faţa ochilor minţii mi-a apărut chipul ei, un fulger albastru a izbit încăperea şi apoi totul s-a întunecat.

5

O parte din mine voia să-mi ţin ochii închişi, de parcă toate cele întâmplate ar fi dispărut dacă nu le priveam. Simţeam ceva înfipt în braţ şi puteam spune că patul în care mă aflam nu era al meu. Şi mi-era de-ajuns ca să-mi dau seama că mă aflam într-un spital. Am rămas câteva clipe nemişcată, încercând să-mi pun amintirile cap la cap, dar nu mi-au venit în minte decât sânge, un fulger albastru şi, în final, întuneric. Am auzit lângă mine nişte lovituri uşoare. Nu erau la întâmplare, ci era cineva care ştia să folosească abil tastatura unui telefon mobil. Şi, de pe întreaga suprafaţă a pământului, nu cunoşteam decât o singură persoană în stare să folosească astfel un celular.

— Unchiule Oliver, am spus.

Am remarcat că aveam gura foarte uscată.

— Salut, micuţă Gingersnap[4], a răspuns el, folosind numele de alint pe care mi-l dăduse cu multă vreme în urmă.

În timp ce deschideam ochii, s-a apropiat şi a apăsat pe butonul care chema asistenta.

Am clipit, deranjată de lumina revărsată prin fereastră. Am dedus că era după-amiază, dar în privinţa zilei nu eram sigură. Lui Oliver îi trebuia în jur de o zi ca s-ajungă de la San Francisco la Savannah. Judecând după puţinele cuvinte pe care le rostise, mi-am dat seama că accentul din sud începuse să i se strecoare în voce. Când era pe coasta de vest, vorbea fără niciun fel de accent.

După o săptămână petrecută în Savannah devenea un unchi Remus[5] în toată puterea cuvântului. Se afla la începutul transformării, prin urmare am presupus că fusesem inconştientă vreme de două zile.

— Trei, de fapt, m-a înştiinţat, cu voce plată, după ce îmi

---

[4] Biscuit cu ghimbir; ginger înseamnă atât ghimbir, cât şi păr roşu, ca al lui Mercy *(N.t.).*

[5] Unchiul Remus este un personaj imaginar care dă titlul unei colecţii de folclor afro-american cules din sudul SUA *(N.t.).*

citise gândurile.

Detestam faptul că-mi putea face asta. Cu restul familiei mele nu mergea, reuşea doar cu oameni care n-aveau puteri vrăjitoreşti. Oliver, cel mai mic dintre fraţii şi surorile mamei, era cel mai puternic în privinţa telepatiei, dar adevăratele lui forţe erau sex-appealul şi persuasiunea. Îi putea face pe alţii să vadă ceea ce voia el să vadă, să creadă ceea ce voia el să creadă şi să simtă ceea ce voia el să simtă. Nu era de mirare că se descurca atât de bine în domeniul relaţiilor cu publicul. Nu era de mirare că frânsese atâtea inimi.

— Şi nu pot să sufăr referinţa la tar baby[6], a adăugat. Ai fi putut spune Ashley Wilkes[7].

— Dar eu n-am spus nimic, am subliniat.

Am încercat să mă salt în capul oaselor, dar am renunţat când mi-am dat seama cât de slăbită eram.

— Ia-o uşurel, m-a sfătuit el.

O asistentă a intrat şi a ieşit ca un yoyo, spunându-ne că avea să se întoarcă imediat cu un doctor.

— Adu-ni-l pe tânărul blond căruia îi vin atât de bine pantalonii ăia cu şiret în talie, a strigat Oliver în urma ei.

În ciuda celor trei zile de comă, am roşit fără să vreau.

Unchiul meu m-a privit cu ochi mijiţi.

— Eşti roşie ca sfecla, a spus.

La început a părut să-l îngrijoreze gândul că sănătatea mea lăsa de dorit, dar probabil că apoi mi-a trecut în revistă gândurile, fiindcă peste câteva clipe a început să râdă.

— Draga mea, eşti încă virgină. Nu mai cred poveştile despre viaţa ta dezordonată din scrisorile lui Iris.

M-am simţit trecând fulgerător de la jenă la furie.

— Termină cu cititul gândurilor şi explică-mi ce s-a-ntâmplat.

A zâmbit şi şi-a trecut degetele prin părul meu. Furia s-a evaporat şi m-am destins cât ai clipi. Ştiam că arunca

[6] Personaj (păpuşă din smoală şi terebentină) dintr-o poveste inclusă în culegerea *Unchiul Remus* (*N.t.*).

[7] Personaj din romanul lui Margaret Mitchell *Pe aripile vântului (N.t.).*

asupra mea o vrajă, dar eram prea obosită ca să mă pot împotrivi. Chiar prea obosită ca să vreau să mă împotrivesc.

Mi-am ridicat privirea şi am rămas cu ochii la faţa lui netedă, senină. Ştiam că se apropia de patruzeci de ani, dar, după înfăţişare, bărbatul de lângă patul meu nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci, nu putea fi cu adevărat cu mult mai vârstnic decât mine. M-am întrebat în ce măsură ceea ce vedeam era real şi în ce măsură era magie. Oare cum era când puteai decide dacă să-i arăţi sau nu lumii ce făcuse trecerea timpului din tine? O nouă senzaţie de confort m-a izbit când unchiul Oliver s-a străduit să-mi rupă firul gândurilor.

— Ce s-a-ntâmplat? a spus, ca un ecou, părând să fi căzut pe gânduri. Ei, Gingersnap. Ştii că, în timpul unei furtuni, apare uneori un şoc de curent şi asta îţi închide unul dintre comutatoarele din tabloul electric?

Am dat din cap.

— Ei bine, draga mea, tu ai fost comutatorul care s-a închis.

Pe faţa lui Oliver s-a aşternut, pentru o clipă, o expresie a iritării – ba nu, a furiei nemascate.

— Iris şi Connor sunt idioţi. N-ar fi trebuit să-ncerce să te folosească drept împământare. E ca şi cum ai pune un copil în carlingă şi i-ai spune cum se pilotează avionul. Nu vreau să spun că eşti un copil, s-a grăbit să adauge, cotrobăindu-mi prin gânduri şi pregătindu-se să mă linişească din nou dacă ar fi descoperit cumva că mă simţeam ofensată.

În minte mi-au revenit brusc şi apoi s-au contopit crâmpeie din tot ce se întâmplase la Ginny.

— Au aflat ceea ce voiau? Mătuşa Iris a văzut cine a ucis-o pe Ginny?

— Nu, scumpa mea. Mă tem că te-ai prăbuşit ca o masă pliantă la o cină baptistă. N-au aflat nimic. Şi au fost nebuni fiindcă ţi-au riscat viaţa ca să descopere cine e făptaşul. Ar fi trebuit să lase cercetările pe seama poliţiei. Oricum, ei ce-ar fi putut face? L-ar fi trimis pe Connor cu

puşca după ucigaş? Sau aveau de gând s-aplice metoda Macbeth, să arunce asupra nemernicului un blestem care să-l ucidă? N-au aflat nimic şi, când a fost chemată în sfârşit poliţia, locul crimei era atât de răvăşit încât nici măcar o mărturisire directă n-ar fi atras după sine o condamnare.

— Îmi pare rău... am început, dar nu mi-am dus ideea până la capăt, fiindcă a intrat doctorul.

Era un bărbat trecut de cincizeci de ani, dar continua să arate foarte bine. Nu era tânărul blond pe care sperase Oliver să-l vadă, dar mă-ndoiam că se simţea foarte dezamăgit.

— Bine-ai revenit, Mercy, a spus doctorul, apoi i-a aruncat unchiului meu o privire rece. Oliver, a adăugat, înainte de a scoate cu o mişcare grăbită o lanternă ca un creion cu ajutorul căreia mi-a examinat ochii.

Felul în care rostise numele lui Oliver mi-a dat de înţeles că acolo se ascundea o poveste. Se părea că unchiul meu lăsase în urmă aproape pretutindeni câte o controversă.

— Mă bucur să te văd, Michael. Sau ar trebui să-ţi spun domnule doctor? a întrebat Oliver.

— Îţi recomand să nu-mi spui în niciun fel.

Faţa doctorului părea o mască de gheaţă prin care nu răzbătea nicio emoţie. Probabil că era un jucător de poker al naibii de bun. Am simţit că-mi plăcea acel doctor Michael, indiferent cine-o fi fost. Mi-a luat pulsul, s-a uitat pe foaia mea de observaţie, apoi a dat din cap, ca şi cum ar fi declarat că el, unul, terminase cu mine.

— Ei, singurul lucru pe care l-am învăţat în privinţa voastră, a Taylorilor, e că nu-mi pot da niciodată seama din ce cauze vă îmbolnăviţi şi ce anume vă vindecă, a spus. O să te mai ţin aici o noapte, dar numai ca să m-asigur că spitalul n-o să fie dat în judecată. Aş putea să-ţi fac mai multe analize şi să-ţi umflu nota de plată, dar eşti o Taylor şi ştiu că, dacă unul dintre voi se trezeşte din comă, o să supravieţuiască. Condoleanţele mele pentru Ginny. A fost o foarte bună prietenă a bunicii mele.

Mi-a atârnat foaia de observaţie la loc, la picioarele

patului, şi a plecat, având mare grijă să nu-l privească în ochi pe Oliver.

— Ei, cred că asta a fost tot, a chicotit unchiul meu.

N-am fost sigură dacă se referea la declaraţia doctorului despre sănătatea mea sau la ceea ce se întâmplase între ei doi în trecut.

— Ar trebui s-o chem pe sora ta ca s-o anunţ că te-ai trezit. A stat lângă tine până acum vreo oră. Şi, până la urmă, noul şi chipeşul ei iubit a reuşit s-o scoată de-aici.

— Jackson, am spus, dezvăluindu-i unchiului meu numele. Jackson, am repetat, şi simplul gând la el m-a inundat, din creştet până-n tălpi, cu o căldură plăcută.

— Mmm! a exclamat zgomotos Oliver. Cred c-o s-avem ceva necazuri din pricina acestui băiat. Apropo, florile, alea din buchetul mare, a adăugat, arătând cu o zvâcnire a capului către un aranjament de trandafiri impozant, sunt de la Peter. Maisie a spus că le-a adus pe la prânz. Probabil că şi-a cheltuit pentru ele leafa pe-o săptămână.

Am închis ochii şi m-am prefăcut că dorm. Nu e uşor să-ncerci să păcăleşti un telepat, dar Oliver m-a lăsat în pace fără să spună nimic. Şi, câteva minute mai târziu, prefăcătoria a devenit realitate, fiindcă m-a furat somnul.

Când m-am trezit, trebuie să fi fost miezul nopţii. În prima clipă, m-am gândit că probabil intrase asistenta, dar, după ce privirea mi s-a obişnuit cu întunericul, mi-a stat pentru o clipă inima, înainte de a-mi lăsa capul în jos, ruşinată. Nu era nicio asistentă. Deasupra mea era aplecat Jackson. Îşi plimba arătătorul mâinii drepte pe obrazul meu şi şi-l apăsa pe celălalt pe buze, cerându-mi să nu fac zgomot.

— N-am vrut să te sperii, a şoptit cu voce răguşită. Am vrut doar să văd ce faci.

M-am minunat că arăta atât de bine în lumina slabă, fluorescentă – buclele blonde îi scânteiau şi ochii îi erau de un albastru-strălucitor. Era ca şi cum ar fi purtat cu el, pretutindeni, un petic din cerul verii.

— Cum ai intrat aici? l-am întrebat. Orele de vizită s-au încheiat, nu?

Monitorul la care eram conectată era martorul efectului pe care Jackson îl avea asupra mea – pulsul mi se accelerase nebuneşte. Ştiam că era al surorii mele şi ştiam că nu era bine ce făceam. Dar, la urma urmelor, greşeala mea era inofensivă. Nu puteam concura cu Maisie, iar Jackson o adora. În final, cei doi aveau să se căsătorească şi să aducă pe lume copii frumoşi ca heruvimii, iar mica mea pasiune pentru el avea să-şi piardă orice însemnătate. Dacă păstram taina pentru mine, n-avea să ştie nimeni nimic. Speram că, odată cu trecerea timpului, toate sentimentele pe care nu le dorisem niciodată aveau să se stingă. Mi-am propus să mă feresc mai bine de unchiul Oliver.

— Am metodele mele, mi-a răspuns Jackson, cu un licăr în privire. Oliver a spus că eşti bine, dar voiam să mă conving cu ochii mei.

— Şi Maisie?

— Nu-ţi face griji pentru ea. Acum se odihneşte. Familia ta pune la cale ceva important şi Maisie se va afla, evident, chiar în miezul evenimentelor. Şi-a petrecut aproape toată ziua cu Iris şi Connor, iar ei au trimis-o la culcare devreme. Au fost toţi foarte secretoşi în privinţa pregătirilor şi, imediat după cină, Connor m-a poftit să plec, în obişnuita lui manieră fermecătoare. Maisie a spus c-o să-mi explice totul mâine. Ceva despre o „barieră” care a fost spartă de moartea lui Ginny.

— Cineva trebuie să-i ia locul, mi-am dat eu seama şi am spus-o cu glas tare, dar mi-am regretat imediat cuvintele.

Nu ştiam cât de multe îi dezvăluise deja Maisie, dar ştiam foarte bine că nu era treaba mea să dezvălui nimic.

— Nu mă lua în seamă, am adăugat, încercând să par mai năucă decât eram. Cred că-n creierul meu încă mai sunt nişte fire încâlcite.

El a zâmbit şi mi-a luat mâna.

— Presupun că, mai curând sau mai târziu, o să mă obişnuiesc cu toate chestiile astea bizare din familia voastră, dar trebuie să recunosc că am simţit nevoia de o fărâmă de normalitate şi am început să mă gândesc la tine.

M-am înfiorat şi mi-am tras mâna din strânsoarea lui. În familia mea, „normal” nu era exact un compliment şi, indiscutabil, nu era cuvântul pe care-mi doream să-l folosească Jackson ca să mă descrie.

— Îmi pare rău, a spus el cu tandreţe. N-ar fi trebuit să te deranjez. Nu voiam decât să văd cum te simţi. Acum închide ochii şi dormi.

L-am ascultat, în ciuda voinţei mele. I-am simţit buzele atingându-mi fruntea, aşa cum îşi sărută un părinte copilul bolnav. Şi pe urmă buzele lui le-au atins pe ale mele, grăbite, nesigure. Ochii mi s-au redeschis brusc, dar el plecase deja.

6

După ieşirea din spital, mi-am mai petrecut încă o zi în pat, dar cel puţin eram în patul meu. În dimineaţa următoare m-am trezit devreme, simţindu-mă din nou normală şi arzând de dorinţa să ies din casă. Mi-am lăsat intenţionat telefonul celular pe noptieră înainte de a evada, sperând să scap de dădăceala lui Iris. Anii pe care mi-i petrecusem, în adolescenţă, plecând de-acasă pe furiş mi-au fost de mare folos; am ieşit pe fereastră, am coborât pe spalier şi apoi m-am trezit liberă într-o dimineaţă minunată, deşi cam umedă.

Am început să hoinăresc prin Savannah mai mult sau mai puţin pe pilot automat, fără să mă gândesc unde voiam s-ajung. M-am pomenit în apropiere de Chippewa Square, aşa că am înşfăcat o cafea, am intrat în Galerie, apoi m-am dus în parc. Municipalitatea tocmai tăiase azaleele crescute peste măsură, folosite de mulţi vagabonzi drept adăpost improvizat. Am recunoscut că o astfel de acţiune era necesară, dar parcă-mi părea rău. Într-un fel, îmi plăcea Chippewa în starea ei decrepită; avea ceva familiar şi chiar reconfortant.

Toate băncile erau ocupate, fie de turişti care, în faţa camerei de fotografiat, se străduiau să intre cât mai bine în rolul lui Forrest Gump[8], fie chiar de vagabonzii pe care spera municipalitatea să-i alunge din piaţă. Eu m-am aşezat pe jos, la umbra copacului meu preferat. Am încercat să nu mă gândesc nici la Ginny, nici la violenţa cu care fusese ucisă, trăgând în schimb cu urechea la toate conversaţiile din jur. Mi-am băut cafeaua urmărind din ochi silueta turlei bisericii prezbiteriene.

O fetiţă cu înfăţişare angelică a trecut pe lângă mine în fugă şi a râs când tatăl ei a prins-o în braţe, a săltat-o de la pământ şi a legănat-o în aer. O astfel de distragere a atenţiei era dulce-amăruie. Dumnezeu să mă aibă în pază,

---

[8] Personaj din cartea şi filmul cu acelaşi nume, care îşi povesteşte viaţa stând pe bancă într-o staţie de autobuz *(N.t.).*

că tare mult mai invidiam, chiar şi la vârsta mea, relaţia acelei fetiţe cu tatăl ei. Dacă mama ne-ar fi dezvăluit numele tatălui meu, poate că eu şi Maisie am fi avut parte de astfel de zile alături de el. Fireşte, nu mă îndoiam că mama avusese un motiv întemeiat ca să păstreze secretul, dar îmi doream să nu-l fi păstrat.

— Ştiam că te găsesc aici! a strigat mătuşa Ellen în spatele meu. Când erai mică şi nu dădeam de tine nicăieri, eram întotdeauna sigură c-o să te descopăr aici, stând în umbra acestui bătrân gentleman.

Pentru o clipă, am avut impresia că saluta statuia lui Oglethorpe[9], dar mi-am dat apoi seama că nu făcea altceva decât să-şi umbrească ochii cu mâna.

— Soarele arde mult mai tare decât pe vremuri.

A părut că vrea să se aşeze lângă mine, pe iarbă, dar s-a răzgândit.

— Draga mea, mă tem că am trecut de vârsta la care mă puteam sălta de pe pământ cu graţie, prin forţe proprii, dar încă n-am atins-o pe cea la care mândria mi-ar îngădui să-ţi accept ajutorul. Haide, ridică-te şi vino să ne plimbăm puţin împreună.

I-am zâmbit. Ochii îi erau limpezi şi vocea fermă şi părea mult mai puţin absentă decât în ultimele luni. Avea faţa proaspătă. În părul ei blond se zăreau şuviţe de nuanţe noi. Manichiura îi era fără cusur şi uşorul tremur al mâinilor îmi spunea că încă nu băuse primul cocktail al zilei. Moartea lui Ginny avusese drept urmare o reuniune inopinată a familiei şi casa noastră era plină până la grinzi, zumzăind nu numai de membrii familiei extinse Taylor, ci şi de cei ai familiilor MacGregor, Ryan şi Duval, pe care noi, Taylorii din Savannah, îi numeam, la grămadă şi oarecum peiorativ, „verii”. M-am întrebat dacă Ellen voia să-i arate întregului grup de rude cea mai favorabilă dintre faţadele ei sau dacă aglomeraţia din casă era pur şi simplu prea mare ca să poată da pe furiş câte o raită prin dulapul cu rezervele de alcool.

---

[9] James Oglethorpe (1696-1785), general britanic, fondatorul coloniei Georgia *(N.t.)*.

În ciuda luminii necruţătoare şi a peste celor zece ani în care băuse vârtos, mătuşa Ellen era încă frumoasă. Mai frumoasă decât oricare alta dintre femeile Taylor, exceptând-o pe Maisie, fireşte. M-am ridicat în picioare şi mi-am scuturat de pe jeanşi iarba, muşchiul şi pământul nisipos. Ea mi-a oferit braţul şi eu l-am acceptat.

— Ştii, ai pierdut partea cea mai urâtă a reuniunii, a început să-mi povestească în timp ce înaintam de-a lungul laturii dinspre McDonough Street a parcului. Aia în care toţi verii s-au străduit să se poarte ca şi cum s-ar fi sinchisit de… dispariţia lui Ginny.

Ellen avea un aer oarecum vinovat.

— N-ar trebui să vorbesc aşa.

— E OK. Pe mine mă ura. Trebuie să recunosc că moartea ei nu lasă un gol imens în viaţa mea, am răspuns.

Dar nu credeam niciun cuvânt din tot ce spusesem; nu credeam c-o să reuşesc vreodată să-mi definesc clar sentimentele faţă de Ginny şi de ceea ce i se întâmplase.

— E groaznic. Ştiu că ar trebui să mă simt afectată într-o mai mare măsură, însă Ginny n-a fost rea numai cu tine. N-a mai avut o vorbă bună pentru nimeni de prin 1984. În ultimii ani a fost o babă acră şi irascibilă.

— Dar cum a ajuns aşa? am întrebat. Ştiu că purta pe umeri o răspundere prea mare ca să poată avea o familie a ei, dar nu ştiu dacă de fapt îşi dorea una. Nu înţeleg ce a asprit-o atât.

— Am o teorie. E numai o teorie, reţine, dar cred că ar putea fi corectă, a început Ellen. Ginny a fost o femeie arătoasă, dar nu ceea ce numesc eu o frumuseţe, aşa că nu s-ar putea spune că bărbaţii au stat vreodată la coadă ca s-o cucerească. Era şi inteligentă, dar nu de o inteligenţă *sclipitoare.* Nu avea o minte ieşită din comun. Îi lipsea, cu siguranţă, imaginaţia ta uimitoare. Nimic n-o atrăgea către lumea largă, aşa că alegerea ca ancoră i-a oferit un covârşitor sentiment al scopului propriei vieţi şi o tot atât de covârşitoare validare a propriei valori. Dar, în loc să se folosească de asta pentru a-şi lărgi orizonturile, a început să se considere pe sine însăşi mai înţeleaptă şi mai

importantă decât ar fi fost îndreptăţită s-o facă. Avea impresia că e soarele şi că trebuie să ne petrecem cu toţii vieţile orbitând în jurul ei.

Ellen a tăcut când lângă noi s-a oprit un troleu cu turişti. Sosirea lui a avut ceva care a pus capăt sincerităţii ei.

— Ce pereche minunată suntem, vorbind atât de urât despre morţi, a conchis.

Şi-a încreţit fruntea şi s-a cuprins cu braţele.

— Oare poliţia o să ne poată înapoia cadavrul la timp pentru înmormântare? am întrebat-o, încercând s-o scot din gândurile ei.

— Nu ştiu, draga mea. Oliver se străduieşte să-l obţină, dar mă tem că vor mai trece câteva zile, dacă nu chiar săptămâni, înainte de a o putea duce pe Ginny în locul de odihnă veşnică.

A şovăit.

— Trebuie să-ţi cer scuze, Mercy. N-am putut să te-ajut când ai avut de suferit.

— Cele întâmplate n-au fost din vina ta, mătuşă Ellen.

— Ba da, într-un fel, a început ea să lăcrimeze. N-am fost de găsit când m-a sunat Iris. Adică după ce ai descoperit-o tu pe Ginny. Sunt sigură că ştii de ce nu eram acasă, de ce nu ştia nimeni unde eram. La naiba, nici măcar eu nu ştiu unde eram. Dacă n-aş fi fost beată moartă, aş fi răspuns la telefon. O să mă las de băut. Ştiu, am mai încercat… Dar acum chiar o s-o fac.

M-a privit drept în faţă.

— De data asta pe bune, bombonico. M-auzi?

Voiam cu disperare s-o cred. Pentru binele ei. Am zâmbit şi am încercat s-o trag spre mine, dar m-a respins.

— N-am terminat, a spus, cu o hotărâre care i-a încreţit din nou fruntea.

Sprâncenele împreunate i-au scos în evidenţă ochii de culoarea albăstrelelor şi i-au făcut să pară, cumva, mai mari.

— N-am fost în stare să te-ajut. Înţelegi? Am încercat să te vindec. Iris şi Connor te-au adus la mine înainte de a te duce la spital. Ar fi trebuit să fie simplu. Ai avut un şoc,

dar eşti tânără, puternică şi sănătoasă, iar eu ar fi trebuit să fiu în stare să te lecuiesc. În schimb, din cauza mea ai fi putut să mori.

Lacrimile au început să i se rostogolească, grele, pe obraji.

— N-am fost rănită chiar atât de grav! am protestat. Am suferit doar un şoc foarte puternic.

— Ai fost inconştientă mai multe zile, a spus ea.

Era adevărat. Pentru ea, ajutorul de care avusesem nevoie ar fi trebuit să fie floare la ureche. Dintre talentele fratelui şi ale celor două surori ale mamei, cele ale lui Ellen mă umpleau de o veneraţie profundă. O văzusem oprind sângerări abundente şi stabilizând bătăile inimii. Odată fusesem martoră când întorsese din drum un muribund. Pe urmă îmi fusese câteva zile teamă să mă apropii de ea. Şi poate îi atrăsese morţii atenţia stând prea mult pe pragul dintre ea şi viaţă, fiindcă, o săptămână mai târziu, fiul şi soţul ei fuseseră ucişi într-un accident rutier în lanţ. Eram sigură că se învinovăţea pentru cele petrecute. Acum îşi petrecea cea mai mare parte a timpului ascunzându-se de soare, cu un pahar cu o băutură rece şi tare în mână.

— Nu ştiu ce mi s-a-ntâmplat. Zilele astea abia am reuşit să-mi peticesc o zgârietură de pe propriul genunchi, a continuat Ellen. Ai stat în spital o zi întreagă până am izbutit să-ţi localizez esenţa vitală. Chiar şi atunci am avut nevoie de ajutorul lui Maisie ca să te scot din comă. Dar aşteaptă şi-o să vezi; o să pun din nou lucrurile cap la cap, la locul lor. Să ai încredere în mine chiar dacă toţi ceilalţi şi-o vor pierde, OK, draga mea?

— Am cu adevărat încredere în tine.

De data asta nu s-a mai împotrivit când am luat-o în braţe. Nu credeam că alcoolul putea fi singurul vinovat de slăbirea puterilor ei, dar ştiam că nu era momentul să spulber nimic din ceea ce o susţinea.

— Vii cu mine înapoi, acasă? Nu pot ţine piept de una singură adunăturii ăleia de ulii.

Am mai făcut câţiva paşi, după care s-a oprit din nou.

— Ce crezi că voia oare? De ce voia Ginny să te vadă?

— Ca să fiu sinceră, am minţit, n-am nici cea mai mică idee.

Am luat-o în jos, pe Perry, îndreptându-ne spre casă.

De obicei, lumea preferă să traverseze strada în loc să treacă pe lângă casa noastră, o clădire în stil victorian aproape jenant de mare, totuşi stilată, care ocupă cea mai mare parte a străzii. Poate că traversează în semn de respect sau de frică sau poate că, după un secol şi jumătate în care lumea a tot ocolit-o, pe trotuar s-a imprimat un soi de făgaş paranormal. De aceea prezenţa unui străin aşezat pe treptele din faţă a fost pentru mine o experienţă cu desăvârşire nouă.

— Adam Cook! Deşi acum eşti detectivul Cook, nu? i s-a adresat Ellen bărbatului.

Un poliţist. Ştiam fără să întreb că venise să mă interogheze. Mă aşteptam să am parte de o astfel de conversaţie, numai că sperasem că poliţia o să-l găsească pe asasinul lui Ginny înainte de a fi nevoită să retrăiesc dimineaţa în care dădusem peste cadavru. O speranţă nerealistă, ştiam, dar nu mi se întâmpla nici pentru prima, nici pentru ultima oară să cad pradă unui optimism prostesc.

— Da, doamnă. Exact, a răspuns poliţistul, ridicându-se şi strângând-o de mână pe Ellen. Îţi mulţumesc că ţi-ai adus aminte. E o plăcere să te revăd.

Chiar şi după ce a coborât pe trotuar, a continuat să ne domine cu înălţimea lui pe amândouă. Amestecul de sânge afro-american, amerindian şi caucazian i se oglindea triumfător în trăsăturile frumoase. O frunte înaltă, nasul drept şi pielea aproape de culoarea scorţişoarei se îmbinau într-un mod extrem de plăcut vederii.

— Oliver o să fie încântat să te vadă, a spus Ellen, apoi şi-a adus aminte de bunele maniere. Cerule, să nu-mi spui că ai fost lăsat aici, afară, pe trepte! N-a răspuns nimeni când ai sunat?

— O, ba da, doamnă. Mi s-a răspuns. Am fost invitat cu amabilitate s-aştept înăuntru, dar, ca să fiu sincer, acolo

era atât de multă...

Poliţistul a căutat cuvântul potrivit şi a continuat imediat ce a ales unul.

— ...activitate, încât m-am gândit că e mai bine să stau aici, bucurându-mă de aerul dimineţii. Sper că-i voi putea face o vizită lui Oliver înainte de a se întoarce în California, dar mă tem că acum mă aflu aici în misiune oficială.

Ochii lui inteligenţi, de culoarea ceaiului, s-au întors brusc spre mine.

— Domnişoară Taylor, a spus. Mă bucur să te văd pe picioarele tale şi atât de vioaie. Te-am vizitat la spital, când erai încă inconştientă şi trebuie să recunosc că revenirea ta deplină mi se pare uluitoare.

— Păi da, noi, Taylorii, suntem dintr-un soi viguros, a răspuns Ellen în locul meu.

— Da, doamnă, o ştiu foarte bine, din experienţă personală, a răspuns poliţistul, dar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet jenat şi s-a grăbit să schimbe subiectul. Domnişoară Taylor, te simţi destul de bine ca să discuţi cu mine despre incident?

Am făcut legătura dintre jena lui şi povestea revederii cu unchiul meu. Detectivul Cook fusese evident una dintre cuceririle lui Oliver. Aproape că am roşit gândindu-mă la ei doi, împreună.

— Bineînţeles, am răspuns.

Spre surprinderea mea, mă simţeam oarecum uşurată fiindcă discuţia de care mă temusem avea să se încheie în curând. Poate era de-ajuns să-i istorisesc detectivului povestea ca să mi-o alung din vise.

— Nu pot spune c-o să fiu de prea mare folos, dar o să mă străduiesc.

— Minunat, a zâmbit el, evident purtându-se astfel încât să mă facă să mă simt în largul meu.

— Atunci insist să vii înăuntru, a intervenit pe neaşteptate Ellen, cu fruntea încreţită care trăda faptul că se simţea ofensată. Noi nu discutăm despre astfel de lucruri pe trepte.

— Da, doamnă. Fireşte. Îmi cer scuze pentru lipsa mea de tact, a răspuns Cook.

Când ne-a condus Ellen în casă, Maisie mi-a prins privirea. Purta o rochie de plajă, una veche, albă, şi avea părul auriu înnodat cu neglijenţă într-un coc, dar, chiar şi îmbrăcată atât de modest, sora mea era una dintre cele mai uluitoare frumuseţi pe care le văzuse vreodată oraşul Savannah. A făcut un semn aproape imperceptibil către tavan şi am ştiut că-mi spunea să vin în nu-chiar-atât-de-secretul nostru loc secret de întâlnire, o debara cu lenjerie din colţul din spate al ultimului etaj al casei.

Ellen ne-a condus pe detectivul Cook şi pe mine în bibliotecă şi i-a alungat pe membrii familiei noastre extinse care-şi stabiliseră acolo cartierul general. Cook s-a oprit o clipă să privească încăperea. Rafturi înalte până la tavan, pline cu cărţi vechi, legate în piele, acopereau peretele dinspre vest; cel dinspre est era ocupat de două grupuri de uşi franţuzeşti care se deschideau către veranda laterală a casei. Peretele dinspre nord îi era dedicat unui şemineu imens, în care se făcea foarte rar focul. Deasupra lui atârna un portret al bunicii. Era o cameră frumoasă, dar îmi petrecusem prea mult timp acolo ca să mai bag de seamă. Admiraţia lui Cook m-a îmboldit s-o privesc cu ochi noi.

— Ar trebui să-i aduc pe Iris şi pe Connor, a spus Ellen. Ei pot completa orice gol din povestea lui Mercy.

— Nu, mulţumesc, a răspuns Cook, cu ceva cam prea multă vehemenţă. Prefer să discut între patru ochi cu domnişoara Taylor, dacă nu ai absolut nimic împotrivă, a adăugat, uitându-se la mine în aşteptarea aprobării. Dacă am înţeles bine, o să-mplineşti curând douăzeci şi unu de ani, iar asta e doar o discuţie obişnuită, neoficială. Nu eşti în niciun caz suspectată de vreun amestec în atacul asupra mătuşii, adică a strămătuşii tale.

Alegea cei mai moderaţi termeni: incident, atac.

— Cred că expresia potrivită e „crimă cu sânge-rece”. Şi da, nu am nimic împotriva lipsei unui „supraveghetor adult” în timpul unei discuţii despre ceea ce am văzut, am

răspuns.

Ellen m-a avertizat din priviri să nu dezvălui prea multe. Prea multe despre ce? Nu ştiam cine-o omorâse pe Ginny. La naiba, nici măcar nu ştiam sigur ce anume mă lovise şi îmi stinsese luminile.

— E OK, mătuşă Ellen. O să ne descurcăm foarte bine.

— Măcar lasă-mă să-ţi aduc ceva de băut, domnule detectiv. Poate nişte ceai dulce?

— Nu, mulţumesc, doamnă. Nu cred c-o să vă răpesc prea mult timp. Îmi dau seama că e un moment greu pentru familie, mai ales pentru domnişoara Taylor, aici de faţă.

— Bine, atunci. Strigă-mă dacă te răzgândeşti, a spus mătuşa Ellen şi a închis fără zgomot uşa în urma ei.

— E modul ei de a spune c-o să stea cu urechea lipită de uşă, am glumit eu, apoi mi-am dat seama că mulţi veri de-ai mei îşi puteau folosi puterile ca să ne asculte discuţia.

Mulţi vrăjitori îşi pot proiecta conştiinţa într-un anumit loc – chiar dacă se află în partea opusă a lumii – ca să urmărească evenimentele petrecute acolo. Ne-ar fi spionat biblioteca fără niciun efort. Bănuiam că mătuşa Ellen era în acel moment în căutarea cuiva cu această abilitate.

Detectivul Cook a zâmbit.

— Te deranjează dacă ne aşezăm? Chiar n-o să-ţi răpesc mult timp, însă mă antrenez pentru maratonul care se apropie şi, sincer vorbind, gambele mele de vârstă mijlocie simt oboseala şi mă dor tălpile.

— Nu, sigur că nu mă deranjează.

M-am aşezat pe un fotoliu cu tetiere laterale şi i-am arătat lui unul dublu, vizavi de mine.

El mi-a ignorat gestul şi, în schimb, a tras către fotoliul meu un taburet şi s-a aşezat chiar în faţa mea. Fiind atât de aproape, i-am desluşit umbra unei bărbi ţepoase, care-şi revendica teritoriul pierdut dimineaţa, când se bărbierise. Înfăţişarea şi toate mişcările lui erau manifestări ale genului de masculinitate relaxată pe care unchiul Oliver o găsea atât de atrăgătoare.

— Eu am crescut aici, în Savannah, a început Cook. La

nici trei kilometri distanţă de casa asta. Sunt, în general, obişnuit cu familia ta. În tinereţe, chiar îmi petreceam uneori timpul cu unchiul tău. Ştiu că aveţi obiceiurile voastre aparte, dar trebuie să-ţi pun o întrebare.

S-a lăsat pe spate, ca şi cum ar fi vrut să mă cuprindă în întregime cu privirea.

— Ai intrat în casa bătrânei tale mătuşi. Ai găsit-o trântită la podea de o lovitură letală şi i-ai telefonat mai întâi mătuşii tale – a deschis cu un bobârnac un blocnotes mic – Iris? Nu te-ai gândit să suni mai întâi la poliţie sau poate să chemi o ambulanţă?

— N-am chemat ambulanţa pen' că mi-am dat seama că era moartă.

— O, atunci ai pregătire medicală? Din câte am aflat vorbind cu rudele tale, nu eşti nici măcar studentă la medicină. Participarea la un curs sau două de la Institutul de Artă şi Design din Savannah îţi oferă calificarea necesară ca să decizi că ajutorul medical nu-i mai e cuiva de niciun folos?

Neaşteptata lui agresivitate m-a luat prin surprindere, după cum probabil că şi anticipase.

— Nu, am ripostat, dintr-odată furioasă. Mi-am obţinut calificarea uitându-mă la creştetul capului ei, ajuns în partea opusă a camerei, şi la creierul care-i ieşea din ce mai rămăsese din craniu.

Cook s-a lăsat mai mult pe spate, voind să pară cât mai relaxat.

— Îmi cer scuze. A sunat mai dur decât intenţionam. Sunt doar incredibil de frustrat de modificările pe care le-aţi făcut cu toţii la locul faptei.

— Eu nu m-am atins de nimic.

— Poate că nu cu mâinile, dar când ai leşinat ai căzut peste cadavru. Asta l-a împins cu mai bine de un sfert de metru mai încolo şi l-a umplut de fire din părul tău şi de fibre din hainele tale.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama, am murmurat, acum înţelegându-i consternarea.

Nu-mi venea să cred că nu-mi spusese nimeni, dar, pe de

altă parte, aş fi preferat să nu aflu niciodată.

— OK. Să vorbim despre nişte lucruri care trebuie lămurite neapărat. Îţi spun cu toată sinceritatea că nu te suspectez de niciun fel de legătură cu uciderea strămătuşii tale.

Cook s-a aplecat din nou spre mine şi m-a privit drept în ochi.

— O spun cu toată sinceritatea, a repetat. Dar, după cum nu mă-ndoiesc că ştii, în majoritatea cazurilor, oamenii sunt ucişi de cineva cunoscut. Şi, cel mai adesea, chiar de o rudă.

Cook a făcut o pauză.

— Am impresia că ucigaşul, indiferent cine-o fi fost, o ura pe bătrâna doamnă. A avut nevoie de trei lovituri ca s-o doboare. Era rezistentă şi unsă cu toate alifiile. Dar, după cum ai remarcat, ultima lovitură i-a zburat acoperişul, ca să zic aşa.

Detectivul s-a aplecat spre mine şi a adăugat, coborându-şi vocea:

— N-o plăceai din cale-afară, nu-i aşa?

— Nu. Dar cu siguranţă nici n-o uram. Nu cu adevărat. Cu siguranţă nu destul de mult ca s-o ucid.

— De ce-o urai? m-a întrebat, ignorând că afirmasem contrariul.

— Ce contează? Oricum nu i-aş fi făcut rău niciodată.

— Te cred, pe cuvântul meu, a insistat. Dar, dacă pe tine te-a făcut s-o urăşti, le-a mai inspirat cu siguranţă acelaşi sentiment şi altor membri ai familiei. Poate c-o mai ura cineva din aceleaşi motive care ţi-au trezit ţie ura. Şi poate că, dezvăluindu-mi aceste motive, m-ai putea ajuta să-l aduc pe criminal în faţa justiţiei.

A ezitat.

— Ştiu că voi, Taylorii, aveţi propria viziune în ceea ce priveşte bunul mers al lucrurilor, dar eşti convinsă că trebuie să se facă dreptate, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Ginny nu merita să fie ucisă, mai ales în felul acela.

— Atunci spune-mi de ce-o urai.

Am încetat să mai opun rezistenţă şi am dezvăluit adevărul pe care aşteptam de-o viaţă să i-l împărtăşesc cuiva.

— O uram pe Ginny pentru că mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi fost o eroare. Ca şi cum n-aş fi avut dreptul să exist.

— Continuă.

— Mama a murit la naşterea mea. Ştiţi că am o soră geamănă, Maisie, l-am informat, scutindu-l de o nouă privire în carneţelul lui negru. Ginny o adora pe Maisie. Pe mine, nu tocmai. Credea că mama ar fi supravieţuit dacă n-am fi fost două.

Din ochi mi-au ţâşnit lacrimi fierbinţi şi suferinţa mi-a tăiat răsuflarea când am smuls cuvintele din mine.

— Şi ea a ajuns să te facă să crezi asta, nu-i aşa? m-a întrebat detectivul.

S-a întins şi aproape că mi-a atins mâna, dar probabil că apoi s-a răzgândit, fiindcă a retras-o pe a lui cu delicateţe.

— Da, cred că da.

Şi mi-am dat seama că era adevărat. Eram convinsă că aşa era, fusesem întotdeauna. Mi-am şters lacrimile cu degetele şi am încercat să mă adun.

— Ei bine, s-a înşelat. Bănuiesc că Ginny Taylor s-a mai înşelat în multe alte privinţe, a spus el, scoţând o batistă de hârtie din pacheţelul pe care-l avea în buzunarul hainei şi întinzându-mi-o.

— Da, şi care ar fi astea?

— De exemplu, a crezut că e o idee bună să stea cu uşile şi cu ferestrele descuiate. Uşa nu era încuiată când ai ajuns acolo, nu?

M-am simţit din nou încordându-mă.

— Da. Mătuşa Ginny n-o încuia niciodată. N-avea nevoie... am început să spun, dar mi-am dat seama că, dacă îi explicam cum credea ea că ţine răufăcătorii la distanţă, aş fi complicat lucrurile, aducând şi mai multe necazuri.

Cook a zâmbit şi a lăsat afirmaţia mea şovăielnică să pară că trecuse neobservată. Avusese la dispoziţie mulţi

ani în care să-mi cunoască foarte bine familia.

— Deci toată lumea din familia ta ştie că Ginny nu-şi încuia niciodată uşile.

— Păi, da, o ştie toată lumea. Angajaţii de la curăţătoria chimică, tipii care livrează alimente. Toată lumea din oraş, nu numai din familie.

— Înţeleg, a spus Cook deschizându-şi carneţelul negru cu o zvâcnire a mâinii şi închizându-l apoi la fel de repede. Aşadar, răspunde-mi la întrebare, domnişoară Taylor. De ce ai sunat-o pe mătuşa ta Iris în loc să suni poliţia? Ai încercat cumva să protejezi pe cineva? Poate pe unchiul tău Connor? E un bărbat voinic, cu temperament năvalnic. E bine cunoscut pentru asta, nu?

— Unchiul Connor, am început să spun, rostind cuvântul unchi cu voce aproape strangulată, n-are nicio legătură cu uciderea lui Ginny.

— Eşti sigură? Îi poţi oferi un alibi?

— L-am văzut la micul dejun. Sunt sigură c-a stat cu Iris toată dimineaţa. O puteţi întreba, dacă n-aţi făcut-o deja, dar ştiu că el n-ar fi omorât-o niciodată.

— Nici măcar pentru moştenirea care i-a rămas de la ea?

— De la ea nu i-a rămas nicio moştenire, am spus, cu un hohot de râs. Ginny nu făcea un secret din faptul că, după părerea ei, Maisie era singura dintre noi care merita să i se poarte de grijă. N-a existat nicio cină de Thanksgiving la care să nu ne anunţe că avea de gând să-i lase totul lui Maisie.

Mi-am dat seama că picasem în cursa lui.

— Ei bine, domnişoară Taylor, îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

Cook s-a ridicat brusc, puţin cam ţeapăn.

— Găsesc eu drumul către ieşire.

A zâmbit şi a părăsit încăperea, lăsându-mă cu puternica impresie că fusesem jucată pe degete.

7

— Mercy! Mercy! s-a auzit din spatele meu un strigăt ascuţit şi entuziast.

Mi-a sărit inima de spaimă dar, când m-am întors, l-am văzut pe Wren într-un colţ.

— Ai fost aici tot timpul? l-am întrebat.

— Da, a răspuns el, lăsându-şi ochii în jos. Am vrut să-ţi arăt asta, a adăugat, întinzându-mi o altă jucărie nouă, de data asta o camionetă albastră.

— Ştii că n-ar trebui să intri într-o cameră fără s-anunţi, i-am atras atenţia, străduindu-mă din răsputeri să-i vorbesc cu severitate.

Dar cum te-ai putea supăra pe un băieţel care a fost băieţel dintotdeauna, chiar şi înainte de naşterea ta? Pe un copil cu care te-ai jucat cândva? Pe un copil care nici măcar nu e cu adevărat un copil? Când aveai de-a face cu Wren era uşor să uiţi că nu era un băieţel real, că la început nu fusese decât un prieten imaginar al unchiului Oliver. Dar, atunci când un mic vrăjitor atât de puternic ca unchiul Oliver îşi inventează un tovarăş de joacă, acesta poate căpăta cu adevărat viaţă proprie. Deşi părea extrem de real, nu era de fapt decât o siluetă închipuită, un strop de energie imaginativă atât de bine conturată încât reuşise să se separe de omul în a cărui minte fusese conceput iniţial.

Wren s-a lăsat în genunchi şi a început să-mpingă camioneta spre mine, trecându-mi-o peste picioare ca peste nişte opritoare pentru reducerea vitezei. O clipă mai târziu, şi-a întrerupt jocul şi şi-a ridicat privirea spre faţa mea.

— Nu-mi place omul ăla, a spus, încercând să schimbe vorba exact aşa cum ar fi făcut-o un copil adevărat.

— Cred că nici mie nu-mi place, i-am răspuns.

I-am pus mâna pe creştet şi buclele lui calde şi lucioase mi s-au părut atât de reale! Nu ştiu de ce, după atâţia ani de ţopăială împreună în ritmul cântecelor pentru copii,

faptul încă mai continua să mă surprindă, dar adevărul e că totuşi mă surprindea. Deşi arăta exact la fel ca oricare alt puşti pe care-l vezi plimbându-se pe străzi cu tricicleta sau mergând de mână cu părinţii prin magazine – o imagine obişnuită a copilului de şase ani, Wren era o creatură supranaturală, nefirească în lumea noastră. Şi nici faptul că nu avea niciun semnalment care să indice asta părea la fel de anormal.

Iris îmi povestise că, în momentul când ajunsese Oliver la pubertate, Wren dispăruse. Familia crezuse că pierise dintre oameni pentru totdeauna, însă evident că nu făcuse altceva decât să stea undeva în stare latentă, aşteptând să fie readus la viaţă de apariţia altui copil. Iar copilul acela fusese Paul, fiul lui Ellen. La naşterea mea şi a lui Maisie, Wren reintrase deja în familie ca membru acceptat, care nu îmbătrânea şi nici măcar nu creştea ca să depăşească vârsta primei sale încarnări.

— Camioneta mea e mai bună decât a lui Peter, mi-a spus.

— De unde ştii? l-am întrebat, amuzată.

— Am văzut-o pe-a lui. E veche.

— Da, dar e reală, am zis şi mi-am regretat imediat cuvintele.

El s-a ridicat şi a lovit camioneta cu piciorul, trimiţând-o de-a rostogolul în colţul cel mai îndepărtat al camerei.

Uşa s-a deschis şi Ellen şi-a strecurat capul înăuntru.

— Ellen! a strigat Wren, cu vocea lui subţirică, şi a alergat la ea, abandonând cu desăvârşire camioneta de jucărie care-l captivase cu numai câteva secunde înainte.

Mătuşa mea a intrat, a îngenuncheat lângă el, l-a sărutat pe frunte şi l-a lipit de ea.

Nemulţumită de prezenţa „creaturii", Ginny se plânsese adesea, susţinând că ar fi trebuit spulberată, ca să-şi găsească odihna. Misiunea familiei era să menţină bariera, nu s-o ciupească de parcă ar fi fost o coardă de chitară. Dar, după ce murise Paul, fiul ei, Ellen se ataşase de Wren. Şi nimeni, nici măcar Ginny, nu avusese inima să-i smulgă încă un copil din braţe, aşa că, în ciuda asprimii lui Ginny,

familia păruse să cadă tacit de acord că Wren trebuia păstrat „în viaţă”. Bănuiam că pe Ellen o storcea de puteri combinaţia dintre băutură şi nevoia de a se agăţa de o iluzie. Puştiul trebuia să-şi soarbă de undeva vigoarea; mă îndoiam că putea lua prea mult de la Maisie, care nu mai avea nevoie de el, iar eu n-aveam ce-i da.

— Nu-mi găsesc mingea, i-a spus el lui Ellen.

Buza de jos i-a ieşit în afară, dându-i o înfăţişare caraghioasă, şi ea a izbucnit în râs şi l-a strâns şi mai tare în braţe.

Mă îngrijora ceea ce îi făcea Wren mătuşii mele şi ştiam că era împotriva firii să se afle acolo, dar nu mă puteam stăpâni. Mă ataşasem de el ca şi cum ar fi fost un copil adevărat.

— Nu-ţi face griji, puiule. Dacă n-o găsim, îl pun pe Connor s-o caute cu pendulul, i-a promis Ellen.

Pe urmă şi-a ridicat privirea spre mine.

— Iar tu, domnişoară, nu-ţi face griji din pricina lui Adam. O să-şi dea curând seama că a luat-o pe o pistă greşită.

— Crede c-a făcut-o unul dintre noi, pentru banii lui Ginny, am spus.

— Mătuşa Ginny n-a avut bani care să-i aparţină. Îşi primea subvenţia din fondul familial, ca noi toţi. Aşa cum o să primiţi şi tu, şi Maisie, începând din ziua următoarei voastre aniversări. Nimeni n-o să aibă niciun câştig financiar de pe urma morţii sărmanei Ginny. Ea n-avea de dat bani. Doar cunoaştere.

A întins braţul şi m-a luat de mână.

— Ştii, detectivul ăsta se înşală. Ucigaşul lui Ginny n-a fost o rudă de-a noastră, nici apropiată, nici îndepărtată. Dacă s-ar fi apropiat de ea un vrăjitor cu intenţii rele, Ginny ar fi simţit pericolul de la mai bine de un kilometru distanţă.

Ellen şi-a cântărit cuvintele.

— Un om care se naşte cu putere are o semnătură, o vibraţie. Când ajungem lângă cineva ca noi – aici şi-a ferit privirea, poate simţindu-se oarecum vinovată fiindcă mă

excludea – vibraţiile fie se sincronizează şi e ca şi cum am cânta la unison, fie sună ca tabla de la şcoală când o zgârii cu unghiile.

Mi-a eliberat mâna şi şi-a reîndreptat atenţia către Wren.

— Ginny ar fi simţit apropierea unui vrăjitor furios.

— Dar, dacă putea să ştie când se apropia de ea un vrăjitor, de ce nu simţea şi apropierea unui om normal? Pare să fie o pată oarbă al naibii de urâtă, am spus, regretând apoi că folosisem cuvântul „normal” vorbind despre cineva fără puteri vrăjitoreşti.

— Ar trebui să spui om „obişnuit”, nu „normal”, m-a corectat Ellen, dar nu părea cu adevărat supărată. Indiferent cine a atacat-o pe Ginny a fost om obişnuit. Dar cu siguranţă n-a fost normal. Am sentimentul că e vorba de un alienat mintal. Ştii că oamenii cu tulburări mintale tind să fie mai irascibili când e lună plină?

— Sigur, de-aia există cuvântul „lunatic”, am răspuns.

— Exact. Cam acelaşi lucru se întâmplă când de barieră se apropie un nebun – îmi cer scuze pentru exprimarea discriminatorie, lipsită de menajamente. Din cauza vibraţiei, devine mai dezechilibrat ca de obicei. Iar Ginny era focarul, ancora porţiunii noastre din barieră. Aşa că-n apropierea ei omul putea sfârşi prin a-şi pierde cu totul minţile şi a ataca apoi cu o forţă sporită.

Ellen a şovăit o clipă.

— Cât despre ameninţarea pe care n-a simţit-o Ginny, bănuiesc că, de fapt, a crezut că poate controla situaţia, însă a subestimat fie nebunia, fie forţa atacatorului. Oricum, criminalul nu face parte din familie.

— Da. Ştiu, dar nu cred că asta m-a ajutat să-l conving pe detectivul Cook.

— Nu-ţi face probleme. O s-alerge puţin în jurul cozii, dar e un om cu mintea deschisă. Vreau să spun că e suficient de deschisă ca să pot arunca eu o privire înăuntru.

Ellen şi-a pus mâna pe creştetul lui Wren.

— Ce-ai văzut? am întrebat-o.

Ea a început să mângâie buclele blonde ale lui Wren şi atingerea lor i-a descreţit fruntea. Băiatul era pentru ea o mare alinare.

— În dimineaţa în care a fost ucisă Ginny, un vecin a zărit în curtea ei un bărbat. Afro-american, din câte am înţeles. N-am putut să desluşesc descrierea în sine, ci doar impresia pe care i-a făcut-o lui Adam. Nu semăna cu nimeni cunoscut.

— Mingea mea.

Wren începea să-şi piardă răbdarea.

Ellen l-a bătut cu palma pe creştet şi s-a ridicat.

— Bine, micuţule, a spus, luându-l de mână. Hai s-o căutăm. Din câte-ţi aminteşti, unde te-ai jucat cu ea ultima oară?

— Afară, a răspuns el.

— Atunci începem de-acolo, a zis Ellen şi l-a scos din încăpere.

Câteva clipe mai târziu, Teague Ryan, unul dintre veri, şi-a strecurat capul înăuntru.

— Ai terminat aici? a spus, mai degrabă poruncind decât întrebând.

Maxilarul pătrat şi fruntea înaltă îl plasau în acea porţiune a spectrului fizionomiilor aflate între un rege al balului din liceu şi un crainic de televiziune. Iar simţul propriilor privilegii îndreptăţite îl situa între un puşti răzgâiat de şase ani şi Ludovic al XIV-lea, Regele Soare al Franţei.

— Da, am răspuns. Îţi aparţine în totalitate.

A rămas nemişcat în cadrul uşii, împiedicându-mă să ies.

— Pardon, am spus, dar nu s-a clintit.

Am reuşit să mă strecor pe lângă el şi să ies pe coridor, însă s-a întins şi m-a prins de braţ înainte să apuc să mă îndepărtez. În prima clipă, strânsoarea a fost atât de dureroasă încât m-am crispat, dar am izbutit să mă desprind.

— Voi, Taylorii din Savannah, credeţi că le ştiţi pe toate, a spus, făcând cuvintele mai dezagreabile cu accentul lui aspru, din nord. Dar cred că, de data asta, n-ar trebui să

fiţi siguri de rezultat.

M-a ocolit şi a trecut în faţa mea, tăindu-mi din nou calea.

— Voi, Taylorii, sunteţi slabi şi răsfăţaţi, pe când alţii, ca mine, de exemplu, şi-au îmbunătăţit disciplina, consolidându-şi puterea. Cred că, de data asta, bariera n-o să dea atenţie familiei voastre. Noi, ceilalţi, am dansat cum ne-au cântat Taylorii generaţii de-a rândul, dar Ginny a fost ultima dintre voi care ne-a dominat. E rândul nostru să luăm puterea.

— Dinspre partea mea, sunteţi cu toţii bine-veniţi să vă-nfruptaţi, am spus, împingându-mă pe lângă el şi străduindu-mă din răsputeri să mă feresc de minţile tuturor spionilor telepaţi pe care le simţeam îndreptate către mine din orice colţ al casei.

Pentru verii mei, eram o ţintă uşor de citit, şi o ştiau cu toţii. Sperând că astfel îmi puteam acoperi restul gândurilor, m-am concentrat asupra mantrei: „Vedeţi-vă naibii de treburile voastre!”

Am urcat scările şi am intrat pe coridorul lung care ducea către debaraua cu lenjerie, unde mă aştepta Maisie. Foloseam locul ăla pentru întâlnirile noastre secrete încă de când abia învăţaserăm să mergem. Debaraua avea o fereastră şi era, de fapt, destul de mare ca să poată servi drept un dormitor modest. Poate că, la un moment dat, fusese camera vreunei servitoare, în vremurile când, din punct de vedere social, era acceptabil să ai slujitori care să locuiască în casa ta. De-a lungul anilor, devenise mai mult decât un loc unde ne împărtăşeam secretele. Se transformase într-un sanctuar, într-un templu absolut. Iar acum, când casa mişuna de veri, era şi unicul loc în care puteam sta de vorbă între patru ochi.

Ştiu că era o prostie, dar, de dragul tradiţiei, am bătut încet, în modul nostru secret. Uşa s-a deschis pentru mine fără zgomot, dezvăluindu-mi-o pe Maisie, cu faţa scăldată în lumina blândă a lumânărilor de pe tortul pe care-l ţinea în mâini.

— La mulţi ani nouă, a zâmbit ea.

Am intrat în încăpere şi uşa s-a închis în spatele meu ca de la sine. Maisie era atât de puternică încât probabil că nici nu fusese nevoie să-i dea porunci în mod conştient.

— Dar până la aniversarea noastră mai sunt câteva zile, am spus.

— Da, dar, dacă o să fiu aleasă s-o înlocuiesc pe Ginny, n-o să mi-o pot petrece împreună cu tine. O să fiu plecată, ca să mă instruiască o altă ancoră. Şi nu vreau să ratăm sărbătorirea aniversării noastre de douăzeci şi unu de ani împreună. Acum haide, ajută-mă să sting lumânările dintr-o suflare. Am o surpriză pentru tine.

Am râs.

— Deja mi-ai făcut una.

— Asta e mai frumoasă, a spus.

M-am apropiat de ea şi am simţit căldura emanată de lumânări.

— Când ajung la trei, a spus, şi a început să numere: Unu, doi, trei!

Am inspirat la unison şi am suflat în lumânări. Spre încântarea mea, în loc să se stingă pâlpâind, flăcările s-au desprins dintr-un salt care le-a înălţat în aer, unde au început să danseze. Cele mai multe şi-au păstrat culoarea, dar una a devenit albastră, ca o flacără de gaz.

— Sunt douăzeci şi una de amintiri pe care poţi să le retrăieşti, m-a lămurit Maisie. Sau, mai exact spus, sunt douăzeci de amintiri şi o dorinţă – dorinţa mea pentru noi amândouă.

Eu stăteam amuţită de uimire, cu ochii la flăcările care urcau şi coborau în aer.

— Haide! m-a încurajat ea. Atinge una.

Ochii ei erau vâlvătăi albastre, strălucind cu însufleţire.

Mi-am ridicat mâna şi am atins cu delicateţe cea mai apropiată flacără. M-a cuprins un val de căldură şi, dintr-odată, eram cu Maisie în Forsyth Park, împărţind un cornet cu îngheţată. În spatele nostru, nişte băieţi jucau halfball, un soi de stickball[10] din Savannah. Era într-o zi de

---

[10] Joc asemănător cu baseballul, jucat de obicei pe străzile din nord-estul SUA, cu o coadă de mătură şi o minge de cauciuc *(N.t.).*

4 Iulie, iar eu şi Maisie aveam zece ani. Unchiul Oliver venise în vizită şi în dimineaţa aceea ne dăruise biciclete noi, cu care ne duseserăm în parc. Ştiam cu exactitate ce urma să se întâmple; aveam să-l întâlnim pe Peter pentru prima oară. Era unul dintre băieţii care jucau halfball şi, împotriva voinţei celorlalţi, avea să ne invite să intrăm în jocul lor. Iar noi aveam să acceptăm şi să învingem cealaltă echipă.

Fusese cea mai apropiată de perfecţiune zi de 4 Iulie din viaţa mea şi am retrăit-o. După ce am câştigat partida, viziunea a pălit şi m-am regăsit faţă în faţă cu o Maisie adultă, în cămăruţa noastră. Am simţit cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— A fost incredibil, am spus. Cum ai făcut-o?

— Nu e decât un mic truc pe care l-am învăţat de la Ginny, mi-a răspuns ea. Mi s-a părut oarecum potrivit să includ o părticică din el în darul meu pentru tine.

A zâmbit, deşi ochii ei o trădau, oglindind pierderea suferită. Prăjitura din mâinile ei a dispărut, înlocuită de un borcan Ball[11] vechi. Şi-a trecut degetul peste buza lui şi toate flăcările rămase au coborât ca să-l umple. Toate, cu excepţia celei stranii, albastre.

— Ai încă nouăsprezece, pe care le poţi savura oricând ai chef. Dar aş vrea să vezi acum dorinţa mea.

A închis ermetic capacul şi mi-a întins borcanul. M-am uitat o clipă la flăcări, care se agitau înăuntru ca nişte licurici captivi. N-aveam intenţia să le irosesc; mă gândeam să le pun la păstrare pentru zilele când o amintire fericită avea să-mi fie cu adevărat necesară. Încă ameţitor de uluită, am pus borcanul pe o masă veche, îngrămădită în debara.

Mi-am ridicat privirea şi m-am întins după flacăra albastră, încă plutitoare, şi de data asta am simţit o scânteiere intensă, ca un soi de descărcare de electricitate statică. Şi am ajuns din nou în Forsyth, şi era din nou vară.

---

[11] Companie americană cu sediul în Broomfield, Colorado, renumită mai ales pentru borcanele şi capacele sale, concepute pentru păstrarea conservelor de casă *(N.t.).*

Dar Maisie părea să aibă în jur de treizeci de ani. În apropiere se jucau nişte copii – doi blonzi micuţi, de o frumuseţe fără cusur, şi doi roşcaţi zvăpăiaţi. Îmi semănau foarte bine, numai că amândoi aveau ochi ceacâri – unul verde şi celălalt albastru. Maisie mi-a turnat un pahar cu vin rece şi m-am întors la auzul unei voci. Jackson şi Peter stăteau lângă un grătar fumegând, cu paharele de bere aburindu-se în mâini. Aşezată alături de mine pe pământ, Maisie le-a strigat ceva copiilor noştri, apoi m-a sărutat pe obraz.

Când a pălit viziunea, Maisie stătea în partea opusă a camerei şi zâmbetul îi dispăruse.

— Mi-e foarte greu să nu-ţi citesc gândurile, a spus. Legătura dintre noi e atât de puternică. Mă străduiesc să stau departe de mintea ta, dar, când ai un sentiment foarte intens, pur şi simplu ajunge la mine. Nu îl pot opri.

M-am holbat la ea ca o căprioară surprinsă pe şosea, în lumina farurilor.

— Ştiu ce simţi pentru Jackson…

— Îmi pare atât de rău… am întrerupt-o.

Zâmbetul i-a reapărut pe buze şi s-a grăbit să se apropie şi să mă îmbrăţişeze.

— Ştiu că-ţi pare. Ţi-o spun cu toată sinceritatea. Şi vreau să ştii că înţeleg. Crede-mă, dacă poate înţelege cineva de ce îl iubeşti pe Jackson, aceea sunt eu.

Maisie m-a eliberat din îmbrăţişare, dar a rămas cu mâinile pe braţele mele, sub coate.

— Ştiu că, dacă ai putea să schimbi ceea ce simţi, ai face-o, a adăugat, înainte de a mă întreba: De-asta te-ai dus la Jilo?

N-avea rost să neg, fiindcă gândurile mele îi aparţineau, evident, aproape la fel de mult cum îmi aparţineau mie.

— Da, am răspuns. Voiam o vrajă care să mă facă să simt pentru Peter…

— Ceea ce simţi pentru Jackson, a încheiat ea în locul meu. A făcut vraja?

— M-am răzgândit. I-am cerut să n-o mai facă. Dar a zis că o s-o facă oricum.

— Asta nu e bine, a subliniat Maisie. Vrăjile de dragoste au aproape întotdeauna efecte nedorite. Creează sentimente care nu sunt reale, ci contrafăcute, şi pot degenera, devenind patimi care n-au nimic de-a face cu iubirea. Eu n-aş încerca niciodată ceva atât de prostesc. Ai observat vreo schimbare în sentimentele tale faţă de Peter?

— Nu, am răspuns, şi apoi gândul pe care-l alungasem în clipa când o găsisem pe Ginny mi-a reapărut în minte. A spus că pentru vrajă e nevoie de sânge. De mult sânge.

Trupul a început să-mi tremure.

— Nici măcar nu te aventura să te gândeşti la aşa ceva, a spus Maisie. Baba ţicnită a râs de tine. Ca să faci vrăji de dragoste nu foloseşti sânge. Chiar dacă Jilo are vreo legătură cu moartea lui Ginny, asta n-are nimic de-a face cu tine sau cu vraja aia. M-ai auzit?

Am dat din cap, simţind cum mi se ridica o greutate imensă de pe piept.

— Bănuiesc că Jilo a blufat în totalitate când a spus că face vraja, dar, dacă observi ceva neobişnuit, să vii la mine.

Maisie a şovăit o secundă înainte de a continua.

— Partea tristă e că, dacă o să-ţi deschizi vreodată ochii orbi, o parte din tine o să se întrebe întotdeauna dacă schimbarea sentimentelor nu i se datorează cumva lui Jilo. Dar să nu ne gândim atât de departe. Deocamdată fereşte-te de Jilo. Să nu te mai duci niciodată la ea. Pentru nimic.

Mi-a dat drumul şi a început să se plimbe în sus şi-n jos prin încăpere. După o eternitate, s-a oprit în sfârşit şi s-a întors să mă privească.

— Te-am invidiat întotdeauna, ştii?

— Tu m-ai invidiat pe *mine?*

Suna din cale-afară de ilogic. Îmi petrecusem toată viaţa în umbra ei – fără puteri vrăjitoreşti, nu atât de frumoasă ca ea şi probabil nici la fel de inteligentă.

— Da, ţi-am invidiat libertatea. În timp ce tu hoinăreai prin Savannah şi-ţi făceai prieteni, pe mine Ginny mă supraveghea îndeaproape. A fost întotdeauna convinsă că,

într-o bună zi, o să-i iau locul şi m-a pregătit toată viaţa ca să devin ancoră. Asta nu m-a deranjat niciodată, dar am crezut întotdeauna c-o să se-ntâmple într-un moment mult mai târziu al vieţii, după ce-o să apuc să trăiesc puţin. Am sperat mereu că noi o să călătorim prin lume împreună imediat ce o să-avem acces la partea noastră din contul familiei.

— O putem face, am spus.

— Nu şi dacă o să devin ancoră. Ancorele ţin bariera la locul ei, aşa că o să fiu nevoită să-mi petrec tot restul vieţii la nu mai mult de o azvârlitură de băţ distanţă de oraşul ăsta. Dar nu mă deranjează, pentru că o să-l am pe Jackson aici, cu mine.

Maisie a reînceput să umble de colo-colo prin încăpere.

— E vorba numai de faptul că, în viaţa ta, există atât de multe posibilităţi de a-ţi găsi fericirea. Pentru mine nu există decât Jackson.

S-a oprit şi s-a întors din nou să mă privească.

— Nu-ţi pot spune dacă Peter e sau nu bărbatul potrivit pentru tine. Tot ce ştiu e că te adoră; te-a adorat dintotdeauna. Însă pot să-ţi spun că Jackson mă iubeşte. Mă iubeşte cu adevărat.

— Ştiu, am asigurat-o, dar nu mi-a dat atenţie.

— Simt, totuşi, că ai puterea ta de a-l influenţa în privinţa asta. E atras de tine, la fel cum eşti şi tu atrasă de el.

— Cum ar putea să mă dorească pe mine când te are pe tine? am întrebat, cu toată sinceritatea.

În prima clipă, Maisie nu şi-a găsit cuvintele. În cele din urmă, a clătinat din cap şi şi-a rostogolit ochii.

— Mercy, îţi percepi greşit propria persoană. Dacă te-ai vedea aşa cum te vede Peter şi aşa cum te vede Jackson, n-ai mai pune întrebarea asta. Dar, te rog, nu mă face să-ţi măgulesc orgoliul în timp ce te implor să mi-l laşi mie pe Jackson.

— Îmi pare rău, am spus, simţindu-mă, în acelaşi timp, egoistă şi narcisistă.

De data asta m-am apropiat eu şi am luat-o în braţe.

M-a tras mai aproape pentru câteva clipe, apoi m-a îndepărtat cu blândeţe.

— Atunci ne-am înţeles, da?

— Da, sigur că da, i-am răspuns. Şi te rog să-mi promiţi c-o să ştii întotdeauna că te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva de pe pământ şi că n-o să-ţi fac niciodată vreun rău cu bună ştiinţă.

A clătinat din cap.

— Mai am încă o surpriză şi sper c-o să te bucuri pentru mine. Aveam impresia c-o să mor dacă nu-ţi spun nimic.

Radiind, şi-a scos de sub gulerul cămăşii un lănţişor şi mi-a arătat un inel de logodnă cu un singur diamant.

— Eu şi Jackson ne căsătorim! Am tot aşteptat momentul potrivit ca să le-o spunem tuturor şi am vrut să-ncep prin a-ţi spune ţie. Voiam să facem anunţul cu următoarea ocazie care va aduna familia laolaltă, însă, având în vedere în ce împrejurări ne vom strânge cu toţii...

Vocea i s-a stins. Cu ochii la diamantul strălucitor al inelului, mi-am simţit întreaga atenţie şi întreaga fiinţă încordându-se.

— Ei, spune ceva, Mercy! Te bucuri pentru mine?

Vocea lui Maisie a căpătat o tentă tăioasă. Mă privea încremenită, aşteptându-mi răspunsul.

M-am cutremurat şi m-am întors înapoi în trupul meu.

— Bineînţeles! Bineînţeles că mă bucur pentru tine!

Am luat-o din nou în braţe. Şi, jur pe Dumnezeu, *chiar* mă bucuram pentru ea. Trebuia să mă bucur. Pur şi simplu trebuia.

Cineva a bătut cu putere în uşă. M-am răsucit spre ea şi am deschis ca să dau cu ochii de Connor, de cealaltă parte a pragului, cu pendulul în mână.

— Te-am găsit! a exclamat, uitându-se la Maisie peste umărul meu. Eu şi mătuşile tale trebuie să vorbim cu tine despre tragerea la sorţi.

— O s-avem nevoie şi de Mercy, a spus Maisie. O să ia şi ea parte la tragerea la sorţi.

Am observat că-şi împinsese pe furiş inelul de logodnă la loc, sub cămaşă.

— Tot ce trebuie să ştie Mercy, a răspuns Connor, vorbind de parcă eu n-aş fi fost de faţă, e c-o să-şi strecoare mâna într-o pungă şi o să tragă un jeton de lemn, de culoare albă. Tu, pe altă parte, ai foarte mari şanse să fii aleasă ca înlocuitoare a lui Ginny. Şi asta o să aducă o grămadă de schimbări în viaţa ta.

A fixat-o cu privirea.

— O grămadă de schimbări.

Peste faţa lui Maisie a trecut o umbră.

— Chiar dac-o să fiu aleasă, n-o să iau aceleaşi decizii ca Ginny. O să am o viaţă a mea.

— Ei, fata mea, n-are de ce să-ţi sară muştarul înainte de a vedea cum se aranjează lucrurile. Şi nu te pripi s-o judeci pe Ginny. S-ar putea să te vezi în locul ei şi pe urmă n-ai decât să ţii discursuri despre intenţiile tale de a nu-i călca pe urme. Acum haide. Mătuşile tale ne aşteaptă.

Maisie mi-a adresat un ultim zâmbet.

— La mulţi ani, surioară, mi-a spus, apoi a ieşit din încăpere.

— Te iubesc! am strigat în urma ei.

Connor mi-a adresat o privire rece, dispreţuitoare – prin minte mi-a trecut fulgerător porecla pe care mi-o găsise, „Dezamăgirea” – apoi a plecat cu paşi uşori pe urmele lui Maisie.

Mi-am reîndreptat atenţia către borcanul cu amintiri primit de la sora mea. Era rece la atingere, dar strălucea ca o lampă de veghe. Ca să fie în siguranţă, l-am dus în camera mea şi l-am ascuns într-o cutie cu jucării şi cu alte obiecte din copilărie păstrate în aşteptarea vremurilor când urma să am propriii mei copii, poate chiar zurbagiii roşcaţi din viziunea pe care mi-o arătase Maisie.

8

Am simţit minţile iscoditoare ale verilor năpustindu-se asupra mea, aşa că am extins în gând imaginea semnului „Acces Interzis”, apoi am adăugat-o pe cea a unui pumn strâns, cu degetul mijlociu ridicat, pentru cei care încă nu se retrăseseră. Examinările au încetat în masă. M-am hotărât să ies. Ora prânzului avea să sosească în curând şi ştiam că echipa lui Peter stătea întotdeauna în timpul pauzelor în Chatham Square, aşa că m-am gândit să cumpăr câte ceva de la Parker’s Market şi să-i ofer ca surpriză un picnic. Amintirea celor petrecute după ultima mea vizită pe şantierul unde lucra a dat să se ridice la suprafaţă, dar am împins-o înapoi. Mi-am înşfăcat rucsacul şi am aruncat pe pat suvenirurile din Turul Mincinosului. După funeraliile lui Ginny urma să am tot timpul pentru reînceperea tururilor.

M-am zărit în oglindă şi m-am întrebat, în treacăt, dacă era cazul să mă machiez măcar puţin, cu măiestria pe care o deprinsesem de la Ellen. Cu lumina aurie jucându-mi pe pometţi, păream drăguţă, ba chiar frumoasă. Mă ajuta şi faptul că Maisie nu era lângă mine. Când eram comparată cu ea, aveam întotdeauna de suferit. Dându-mi seama că orice machiaj demn de o regină a frumuseţii s-ar fi topit după primul pas în afara casei, mi-am dat cu un strop de cremă hidratantă combinată cu loţiune de protecţie solară şi m-am declarat mulţumită. După machiaj deosebeai cu cea mai mare precizie o turistă de o femeie din Savannah – numai o turistă putea fi destul de fraieră ca să creadă că fondul de ten avea să reziste la o temperatură de treizeci şi şapte de grade, combinată cu o umiditate de nouăzeci şi opt la sută. Mi-am strâns părul într-o coadă de cal, ştiind foarte bine că orice altceva n-ar fi fost decât pierdere de timp. Mi-am pus un şort din jeanşi tăiaţi şi un tricou comod, fără mâneci, sperând că puţină piele lăsată cu chibzuinţă la vedere avea să mă păzească de transpiraţie. Mi-am atârnat rucsacul de-un umăr şi am plecat.

Ieşirea în aerul zilei din Savannah era similară cu intrarea într-o baie de aburi. Transpiraţia a început să mi se adune sub breteaua rucsacului. Mi-am găsit bicicleta şi m-am săltat în şa, simţind pe coapse atingerea fierbinte a cadrului.

Dar, în ciuda căldurii copleşitoare mă simţeam mai liberă decât oricând în ultimele luni. Era ca şi cum greutatea întregii lumi mi s-ar fi luat de pe umeri. Nu mai trebuia să-i ascund lui Maisie sentimentele mele pentru Jackson. Da, eram îndrăgostită de el. Şi nu, nu erau nişte sentimente de care să mă agăţ. Poate că nu eram decât confuză. Speram că puteam trece peste ele, cu sau fără amestecul lui Jilo. Eram datoare faţă de sora mea să încerc şi i-o datoram, cu siguranţă, şi lui Peter. Adevărul era că mi-o datoram mie însămi. Maisie şi Peter fuseseră întotdeauna cele mai constante prezenţe iubitoare din viaţa mea.

După ce am cumpărat prânzul, am pedalat cu toată puterea, dornică să ajung cât mai repede în Chatham Square. Din tot ceea ce mă înconjura, nu înregistram decât ce îmi cereau instinctele de supravieţuire fundamentale şi, când m-am apropiat de piaţă, am sărit de pe bicicletă şi mi-am continuat drumul pe jos, deja rotindu-mi privirea în căutarea lui Peter.

— Mercy!

O voce dezgustătoare m-a smuls din gânduri. Mă apropiam de colţul din nord-est al pieţei când un Mercedes decapotabil nou, de culoare roşie, a tras lângă mine.

— Mercy.

De data asta, vocea a sunat mai tandru, undeva între salut şi propunere indecentă. Maşina s-a oprit. Era Tucker Perry. Minunat.

— Ce mai faci, draga mea? Condoleanţele mele pentru Ginny. Groaznică întâmplare.

— Mulţumesc, domnule Perry.

Nu m-am oprit, dar automobilul a început să alunece pe lângă mine, ca un animal de pradă.

— Îmi doresc să pot face ceva care să te-ajute să te simţi

mai bine.

Zâmbea strâmb, cu ochiul drept uşor mijit. Am simţit brusc nevoia să fac un duş. M-am cutremurat la gândul că frumoasa mea mătuşă Ellen îl lăsa s-o atingă.

— Îţi apreciez intenţia.

M-am silit să-i zâmbesc.

— Dar acum trebuie să plec.

M-a inundat un val de uşurare când l-am văzut pe Peter traversând piaţa către noi, cu o expresie protectoare pe chip. Era cu pieptul gol şi îşi ţinea tricoul strâns în mâna dreaptă.

— Invitaţia la următoarea întrunire din Tillandsia rămâne valabilă, a spus Tucker, observând că Peter se apropia. Introducându-te în club, aş întregi cumva cercul. Mamei tale îi plăcea atât de mult.

Peter a traversat strada şi s-a oprit lângă mine.

— Ne-ar prinde bine o infuzie de sânge proaspăt. Aţi fi amândouă mai mult decât bine-venite. Voi şi tânărul tău prieten, aici de faţă.

— Mulţumesc, domnule Perry, dar nu cred că mă tentează, am răspuns, muşcându-mi limba ca să nu zic mai multe.

Aveam o poftă nebună să-l pun la punct.

— E totul în ordine aici? a întrebat Peter, fixându-l pe Tucker cu privirea.

— Mie aşa mi se pare.

Tucker ne-a măsurat pe amândoi din creştet până-n tălpi.

— Ei, trebuie să-mi văd de drum. Să m-anunţi dacă te răzgândeşti, Mercy.

A accelerat fără să mai adauge niciun cuvânt.

— Ce naiba a fost asta? m-a întrebat Peter, uitându-se în urma maşinii care ne-a dispărut din vedere.

— Tillandsia, am răspuns. Tucker are impresia că ne-ar plăcea să ne pierdem nopţile bând cu el.

— Ei, în privinţa asta nici că s-ar putea înşela mai mult, a spus Peter, întorcându-se cu faţa spre mine.

S-a aplecat şi, spre surprinderea mea, m-a sărutat.

— Ce-i cu tine aici?

La naiba cu indiferenţa, m-am decis eu. În faţa mea stătea un bărbat simplu şi înfloritor, care mă iubea. Nu-l lega nimic de nimeni altcineva. N-avea motivaţii ascunse.

— Mi-a fost dor de tine, aşa că am venit să te văd. E în ordine?

— Mai mult decât în ordine, mi-a răspuns, cu faţa luminată de un zâmbet. Vino să stai cu mine.

Mi-a luat în primire bicicleta, ţinând-o cu mâna dreaptă, şi şi-a strecurat-o pe cea stângă sub mijlocul meu, călăuzindu-mă cu delicateţe prin piaţă. Mi-a culcat cu grijă bicicleta în umbra unui stejar de Virginia şi s-a aşezat lângă ea.

— Ia loc pe gazon, a spus, bătând cu palma în pământul de alături.

Am pus rucsacul cu mâncare între noi.

— Vreo veste despre înmormântarea lui Ginny? O să-ncerc să-mi iau liber, dar şefu' zice că trebuie să-l anunţ cu câteva zile înainte.

— Nu, nu ştim sigur când ne vor da trupul ei.

— Tot nu pricep cum s-a putut întâmpla, a spus Peter. Şi de ce familia ta nu-şi face pur şi simplu hocus-pocusul ca să afle cine-a omorât-o.

Calmul cu care accepta existenţa puterilor familiei mele mi-a adus pe buze un zâmbet. Crescuserăm împreună, dar, chiar ştiind foarte bine cine erau rudele mele şi ce puteau face, nu se îndepărtase niciodată de noi, cum se întâmpla cu majoritatea oamenilor normali.

— Sunt de aceeaşi părere cu tine, i-am răspuns. Acum câteva săptămâni, eram convinsă că e imposibil să i se întâmple ceva rău lui Ginny. Ai mei se străduiesc să dea de urma criminalului, dar deocamdată n-au avut noroc, nici ei, nici poliţia.

Restul echipei lui Peter ajunsese în parc şi oamenii ne-nconjurau din toate părţile.

— Hei, Pete, a strigat cineva. Ăsta-i desertul tău?

— La naiba, şi eu n-am avut parte decât de-o porţie de budincă, a fluierat altul.

— Pot să gust şi eu, Petey? a zbierat apoi un tip scund, vânos.

— Nu-i lua în seamă. Nemernicii ăştia ar da orice ca să poată sta aici, lângă tine. Şi nu-i pot condamna pentru asta, a spus Peter, dar, după cum se uita, mi-am dat seama că guralivii îşi forţau norocul. Faci un tur azi? m-a întrebat apoi, când mi-a văzut rucsacul.

L-am deschis şi i-am dat sandviciul lui.

— Ţi-am adus prânzul, am spus, dintr-odată intimidată.

Şi expusă, şi vulnerabilă, aşa cum nu mă mai făcuseră niciodată să mă simt câteva fluierături.

— Prânzul, eh, a zâmbit Peter, încântat. Atunci treaba asta chiar a fost premeditată?

— Da, cred că da.

L-a cuprins o bucurie nevinovată şi pe chip i-am citit o dragoste autentică, nu vreun truc Hoodoo.

Merita o iubire la fel de autentică şi eram hotărâtă s-o descopăr în mine şi să i-o dăruiesc. Iar dacă nu eram în stare, trebuia să găsesc destulă putere ca să-l eliberez. M-am blestemat fiindcă mă dusesem la Jilo. Mi-am alungat gândul de la ea, dar m-am trezit apoi gândindu-mă la cineva la fel de nesuferit – Tucker.

— Tucker mi-a spus că mama l-a dus în Tillandsia. Poate că acolo l-a cunoscut pe tata.

— OK, a zis Peter. Ce-ţi trece prin cap?

— Că poate aş reuşi să aflu câte ceva dacă aş accepta oferta lui şi l-aş lăsa să mă introducă în club. Poate aşa aş descoperi cine e tata.

A păstrat câteva clipe tăcerea, cu un caleidoscop de sentimente contradictorii trecându-i peste chip.

— Ascultă, a spus. Nu cred că e o idee bună.

— De ce nu?

— Păi, am auzit lumea vorbind la bar. În Tillandsia s-a ajuns la nişte lucruri destul de delirante. A devenit un soi de club de swingeri.

Peter avea un aer vinovat, de parcă s-ar fi văzut silit să-mi dezvăluie că nu există Moş Crăciun.

— Ştiu c-o iubeşti pe Ellen şi nu vreau s-o judec, dar,

Mercy, Tillandsia nu e un loc potrivit pentru tine.

— Dar, dacă e adevărat ce spui, şi dacă lucrurile stăteau tot aşa şi când mergea acolo mama, oricare dintre bărbaţii din club, inclusiv Tucker Perry, ar putea fi tatăl meu.

— Nicio şansă, a spus Peter, cu gura plină după ce muşcase din sandvici. Dacă Tucker şi-ar imagina că tu şi Maisie aţi putea fi fetele lui, nu v-ar mai adulmeca atât.

— Eşti sigur? l-am întrebat. Fiindcă eu nu sunt.

Faţa lui Peter a devenit pământie şi şi-a lăsat sandviciul în jos.

— Cred că nu mai am poftă de mâncare.

A învelit sandviciul din nou în celofan.

— Nu, nici măcar Tucker Perry nu poate fi atât de pervers, a adăugat, o clipă mai târziu, încercând să mă convingă pe mine şi probabil şi pe sine însuşi. Ascultă-mă. Aş putea vorbi cu Tucker. *Ar trebui* să vorbesc cu el. Mă bate de mult gândul s-o fac, dar nu vreau să-mi depăşesc limitele.

— Ce limite? m-am mirat.

— În privinţa ta, m-a lămurit. Nu ştiu sigur dacă vrei să-l înfrunt pe Tucker ca şi cum ţi-aş fi…

— Ce să-mi fii?

— Ca şi cum ţi-aş fi bărbat, a răspuns şi privirea i-a devenit nervoasă, sub o zvâcnire a frunţii. Nu sunt sigur că aşa mă vezi tu şi te cunosc destul de bine ca să ştiu că nu trebuie să mă bazez pe presupuneri.

Am remarcat totul – licărul cald al ochilor lui ceacâri, razele de soare care-i făceau părul să pară în flăcări, forţa şi bunătatea lui. Totuşi am ezitat cu o clipă prea mult.

— Am crezut întotdeauna că nouă ne e sortit s-o sfârşim, mai curând sau mai târziu, prin a fi împreună, a continuat el. Adică aşa a fost până când a venit Jackson în oraş.

N-am ştiut ce să-i răspund. Să mă citească Maisie era una, dar, dacă sentimentele mele erau atât de clar vizibile pentru Peter, cel mai normal om pe care-l întâlnisem vreodată, însemna că nu eram deloc în stare să mi le ascund.

— Nu-mi pasă că nu sunt prima ta alegere, Mercy, a

spus, salvându-mă de tăcere. Nu şi dacă, în cele din urmă, mă alegi pe mine.

Mi-am simţit inima tresăltând, dar am ştiut că nu era vreo vrajă Hoodoo – recunoscusem bunătatea lui Peter. Am traversat în genunchi distanţa de nici doi metri dintre noi şi mi-am apăsat buzele pe ale lui, cuprinzându-l cu braţele. A răspuns sărutării mele şi m-a lipit de pieptul lui ca şi cum ar fi încercat să mă absoarbă în el. Peter era un om minunat. Avea să fie un soţ bun şi, la timpul cuvenit, un tată la fel de bun. În loc de o pasiune magică, am simţit crescând în mine o pace neaşteptată, o certitudine a faptului că, indiferent cât ar fi durat, relaţia noastră avea să reuşească.

Am pus capăt sărutului şi l-am privit drept în ochi.

— Cred că trebuie să vorbeşti cu Tucker ca de la bărbat la bărbat.

— O, şi chiar asta o să fac, a spus el, şi a reînceput să mă săriute.

— Le-aş zice să-şi facă rost de o cameră, l-am auzit pe unul dintre colegii de echipă ai lui Peter spunându-le celorlalţi, da’ adevăru’ e că-mi cam place să mă uit.

9

Ziua era toridă şi arşiţa nu putea decât să se înteţească, aşa că mă bucuram că limuzina avea aer condiţionat, mai ales pentru că eram îmbrăcată în negru. Ne îndreptam spre cimitirul Greenwich, unde Ginny avea să-şi găsească odihna. Insistase să fie îngropată separat, la mare distanţă de restul familiei. Deoarece cât fusese în viaţă nu-i lăsaseră niciun singur moment de linişte, spusese ea, voia să fie al naibii de sigură că moartea avea să-i ofere puţină intimitate. Spre deosebire de mulţi dintre cei care mureau în Savannah, spiritul ei nu zăbovise. Esenţa îi trecuse într-un alt plan şi m-am rugat, în gând, să-şi găsească fericirea, indiferent unde s-ar fi aflat.

Oliver, Iris şi Ellen erau în aceeaşi maşină cu trupul neînsufleţit, iar Connor, Maisie, Jackson şi cu mine îi urmam într-un al doilea vehicul. Îmi zăream reflexia în geamul limuzinei şi priveam lumea trecând pe lângă propria mea imagine. Afară erau turişti în cămăşi hawaiiene imprimate, stând la rând ca să se urce într-un troleu, înăuntru erau haine negre, perle şi cravate sumbre. Afară, în Forsyth Park, câţiva copii alergau în faţa mamelor lor, oprindu-se brusc la auzul unei voci care nu-mi ajungea la urechi. Înăuntru, mă străduiam din răsputeri să nu ascult ce zumzăia monoton Connor, vorbindu-i lui Jackson despre una, despre alta şi despre toate la un loc – fără să-i spună, de fapt, nimic important. Îmi doream să-mi pot asculta propriile gânduri, însă pălăvrăgeala lui Connor îmi căptuşea ţeasta ca un tapet deloc reuşit.

Înconjurată de cele mai apropiate rude, mă simţeam cu desăvârşire singură. Îmi doream ca Peter să fi fost acolo, cu mine, însă şeful de echipă îi explicase foarte clar care îi erau opţiunile: se ducea la lucru ca de obicei sau nu se mai ducea deloc. Mă oferisem să-l trimit pe Oliver să-i facă tipului o vizită, însă Peter păruse, cumva, ofensat de idee.

— Oamenii ca mine, Mercy, nu se bazează pe astfel de trucuri. Noi abordăm viaţa cu sinceritate.

Îl respectam pentru asta şi, cu toate că-mi doream să fi fost lângă mine, ţinându-mă de mână, aşa cum ştiam – fără să fie nici măcar nevoie să mă uit – că Jackson o ţinea pe sora mea, mă bucuram că vedea astfel lucrurile.

M-am întors cu spatele spre fereastră şi privirea mi-a căzut pe Maisie. Nu era nevoie să poţi citi gândurile ca să-ţi dai seama că mintea ei se concentra asupra unui singur eveniment, tragerea la sorţi. Era programată pentru seara aceea. Am închis ochii şi am spus în gând o altă rugăciune, de data asta pentru Maisie. Am sperat că puterea avea să aleagă pe altcineva. Ea se credea pregătită pentru o asemenea responsabilitate, dar eu voiam să aibă propria ei viaţă. O viaţă nelegată de barieră. Şi, în inima mea, am avut brusc convingerea că rugăciunea o să-mi fie ascultată, că Maisie o să fie scutită, cel puţin pe moment, de povara misiunii pe care o îndeplinise Ginny.

Am simţit apăsarea privirii lui Jackson. Inima a început să-mi bată cu putere când ni s-au întâlnit ochii, iar temperatura din jurul meu a crescut brusc. Crezusem întotdeauna că oamenii glumesc spunând că, atunci când te uiţi la adevărata ta dragoste, auzi muzică de vioară, dar jur că, în clipa aceea, m-a învăluit brusc sunetul strunelor. Am încercat să-mi feresc privirea, dar ochii lui îi ţintuiau fix pe ai mei. Oare privirea asta putea însemna dorinţă? M-am întrebat dacă Maisie avea dreptate, dacă Jackson se simţea într-adevăr sfâşiat între noi două. La urma urmelor, existase momentul de la spital... Pentru o clipă m-am simţit pierdută, sufocată de intensitatea cu care-l doream. O flacără pe care încercasem s-o domolesc se reaprinsese şi mistuia totul în jurul meu.

Pe urmă am observat că Jackson ţinea într-adevăr mâna dreaptă a lui Maisie în mâna lui stângă. M-am simţit inundată de roşul întunecat al ruşinii când mi-am dat seama că gândurile mele erau, deopotrivă, o trădare a surorii mele şi a lui Peter. Nu trebuia nici să ţin cont de interesul meu faţă de Jackson, nici să-l încurajez într-un fel sau altul.

Vinovăţia m-a silit să-mi întorc ochii în altă parte şi m-

am concentrat din nou asupra împrejurimilor. Excentrica şi istorica Savannah pe care o iubeam era înlocuită cu iuţeală de un ţinut al nimănui plin de centre comerciale şi de magazine cu preţuri reduse. Drumul către cimitir avea un aer de periferie prea pronunţat ca să facă parte din adevărata Savannah şi nu m-am simţit din nou acasă decât după ce ne-am oprit lângă porţile mult mai vestitului cimitir Bonaventure, unde erau înhumaţi mama mea şi bunicii mei. Nu poţi ajunge la Greenwich fără să treci pe lângă Bonaventure şi mi-am promis că, după ce arşiţa se va mai domoli, aveam să vin cu bicicleta ca s-aduc flori pentru mormintele lor, ba poate chiar şi pentru mormântul lui Ginny.

Dogoarea soarelui a atins apogeul, aşa că preotului i s-a făcut milă de noi şi s-a grăbit cu rostirea unei rugăciuni despre care ştiam cu toţii că pentru Ginny ar fi însemnat prea puţin, dacă nu chiar nimic, şi a trecut la presărarea primului pumn de pământ peste sicriu. Eu m-am desprins de grupul adunat şi m-am îndreptat spre maşină, rugându-mă ca şoferul să fi lăsat aerul condiţionat în funcţiune.

Eram la câţiva metri depărtare de limuzina oprită când de mine s-a apropiat un bărbat în vârstă. Figura lui mi s-a părut cunoscută, dar n-am reuşit să-mi amintesc cui îi aparţinea.

— Domnişoară Taylor, ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai însoţi.

Trei lucruri m-au făcut să mă opresc brusc: calmul, blândeţea vocii şi groaza pe care o avea în privire. Inima a început să-mi bată nebuneşte. Îmi petrecusem întreaga viaţă alături de oameni cu puteri vrăjitoreşti, aşa că am priceput imediat că era constrâns să se supună unei voinţe străine şi că, prin el, eram şi eu. Sigur, asta nu mă-mpiedica să fac o încercare. Am ridicat un picior şi i-am comandat să păşească înapoi. M-a dus în schimb înainte, apropiindu-mă cu un pas de maşină. Am aruncat o privire peste umăr, sperând că în spatele meu vine cineva din familie, care o să-şi dea seama ce se petrece, dar n-am avut noroc. Probabil că toate rudele mele erau încă

adunate în jurul mormântului lui Ginny. Singurii oameni pe care i-am zărit făceau parte dintr-un grup de vânători de stafii. Fotografiau una dintre cele mai împodobite pietre de mormânt, sperând cu disperare să întrezărească o frântură de supranatural, dar erau orbi la ceea ce se petrecea chiar sub nasurile lor.

Am încercat să-i strig, dar, în schimb, m-am auzit spunând:

— Mulţumesc, o plimbare o să-mi facă mare plăcere.

Vorbisem destul de tare ca să fiu auzită de toţi vânătorii de stafii. Am înaintat clătinându-mă şi mergând împleticit, suficient ca să se-ntrebe dacă nu sunt cumva beată. Peste câteva clipe, şi-au pierdut orice interes faţă de mine şi au reînceput să fotografieze praf iluminat.

Şoferul m-a ajutat să mă instalez pe locul din dreapta, apoi s-a aplecat asupra mea.

— Nu e ceva permanent, a spus.

Şi-a trecut mâna pe deasupra ochilor mei şi totul s-a întunecat brusc.

— Numai până când ajungem la destinaţie. Acum o să-mi faci plăcerea să stai liniştită şi să nu te agiţi.

Am simţit cum îmi înţepeneşte trupul. În aerul condiţionat din maşină, transpiraţia datorată adrenalinei s-a răcit şi a început să mi se prelingă pe şira spinării. Bărbatul mi-a pus centura de siguranţă şi a închis portiera în locul meu.

— Îmi pare rău pentru toate astea, domnişoară Taylor, a zis, aşezându-se la volan. Sunt sigur că mă-nţelegi când îţi spun că n-am de ales, la fel cum nici tu nu ai. Jilo îmi porunceşte să te-aduc, aşa cum îţi porunceşte ţie să vii la ea.

A pornit maşina şi a virat la dreapta.

— Ce vrea Jilo de la mine? Unde mă duci? am întrebat, cu un amestec de spaimă şi furie.

— N-am voie să vorbesc despre asta, domnişoară, a venit răspunsul.

— Atunci spune-mi de unde te cunosc, i-am cerut. Mi se pare că te-am mai văzut.

— O, nu, nu mă cunoşti. Dar cred că l-ai întâlnit pe nepotul meu. E poliţist.

În voce i se simţea mândria, dincolo de faptul că eram acolo împotriva voinţelor noastre.

— Detectivul Cook e nepotul tău? m-am auzit întrebând.

Acum, când ştiam, asemănarea mi se părea de netăgăduit. Aveau aceeaşi culoare caldă a pielii şi aceiaşi ochi de culoarea ceaiului. Probabil că Jilo se simţea foarte sigură pe ea însăşi dacă-l alesese pe bunicul lui Cook drept pion în jocul ei.

— Chiar aşa, domnişoară.

— Poţi să-l suni? Să-i spui lui unde mă duci?

— O, domnişoară, ştii că Mama Jilo e mai deşteaptă de-atât. Mi-ar plăcea mult să te ajut, dar mă ţine într-o lesă foarte scurtă. Nu mă pot opune puterii ei, cum nici tu nu poţi.

Mi-am dat toată silinţa să ţin socoteala virajelor şi am fost sigură că o dată sau chiar de două ori ne-am întors, ca într-o buclă. În mod bizar, nu ne-am oprit niciodată. La niciun indicator. La niciun semafor. Pierdusem orice speranţă de a-mi da seama încotro mergeam.

A continuat să conducă şi mi s-a părut că aşa s-au scurs mai multe ore. Pe urmă am simţit că sub roţi nu mai era asfalt, ci piatră cubică şi, după o vreme, maşina a încetinit şi s-a oprit. Bărbatul mi-a deschis portiera şi interiorul maşinii a fost inundat de căldură şi de ţârâit de greieri.

— Dă-mi voie să te-ajut, a spus, întinzându-şi braţul ca să mă ia de mână.

M-a scos din maşină şi am început să ascult cu atenţie, sperând să desluşesc sunete care să-mi dezvăluie unde mă aflam. N-am auzit decât insecte şi pietriş scrâşnindu-mi sub picioare.

— De-aici trebuie să mergem pe jos, dar nu e departe.

Atunci am ştiut, dintr-odată, că-n locul ăla o să mor. Mă adusese lângă un mormânt şi avea să mă ucidă şi să mă lase să putrezesc acolo. Nici măcar nu mă aşteptasem la aşa ceva. Poate, după un timp, Connor avea să-mi descopere rămăşiţele cu pendulul lui nevolnic. Dar avea să

fie mult prea târziu. Fiindcă aveam să fiu tot atât de moartă ca Ginny.

— O să mă omori, nu-i aşa? m-am auzit întrebând, dar parcă nu era vocea mea.

— Doamne Sfinte, fată dragă! Nu, n-o să m-ating nici măcar de-un fir de păr de pe frumosul tău cap roşcat.

Ne-am continuat drumul pe potecă şi pietrişul s-a transformat în nisip, care-a început să-mi intre în pantofi.

— Dacă nu te obligă ea, am spus, după alţi câţiva paşi.

— Nu mă poate obliga să fac aşa ceva. Sunt şofer de autobuz. Mă poate obliga să conduc, fiindcă e o activitate firească pentru mine. Şi cu siguranţă nu sunt ucigaş. Nu mă poate sili să-ţi fac vreun rău.

— Dar asta nu-nseamnă că n-are aici, în aşteptarea mea, pe cineva pentru care e firesc să ucidă.

Faptul că nu m-a contrazis mi-a dat de înţeles că era de acord cu această variantă. Ne-am continuat câteva clipe drumul în tăcere.

— Dar eşti o Taylor, fata mea. Nu poţi face nimic ca să te aperi?

— Mă scuzaţi. M-am născut fără nicio putere, am răspuns, râzând fără să vreau.

— Ei, să ştii că mă rog pentru tine. Dacă rugăciunile mele au o cât de mică importanţă, o să vezi zorii zilei de mâine, a spus, înainte de a se opri. Am ajuns. Trebuie să urcăm câteva trepte.

M-a condus pe o verandă. Am simţit o insectă izbindu-mi-se de obraz şi aproape c-am sărit în sus de spaimă.

— E OK, fetiţo. Nu te pierde cu firea. Ei, ea zice că nu te pot duce mai departe.

Am auzit o uşă din plasă deschizându-se cu un scârţâit şi el m-a ajutat să trec dincolo de prag. Apoi m-au luat în primire alte mâini puternice, mai aspre, care m-au trecut peste pragul altei încăperi. Uşa s-a trântit în urma mea.

— Acum poţi vedea din nou, s-a auzit o voce dulce ca sorgul.

Mi-am recăpătat instantaneu vederea şi controlul mâinilor şi al picioarelor. Pereţii şi podeaua, ca şi restul

încăperii, erau de o singură culoare, nuanţa albastru-verzuie cunoscută în partea locului sub numele de „albastru-bântuit” şi preţuită fiindcă ţine la distanţă insectele şi spiritele rău-voitoare. În mijloc se afla un singur scaun, pe care trona mama Jilo, strălucind în nuanţe de albastru şi violet pentru care ar fi putut-o invidia orice răsărit glorios de soare. Ţinea în poală o mâţă cu trei picioare care torcea în timp ce-o scărpina între urechi. Reţeta pentru adevărata vopsea de culoare albastru-bântuit conţinea cenuşa piciorului stâng din spate al unei pisici. Ştiam ce se întâmplase cu lăbuţa lipsă a felinei.

— De ce m-ai adus aici? am întrebat.

Jilo nu m-a luat în seamă.

— Vino mai aproape, mi-a poruncit.

— Ţi-am spus că nu vreau vrăjile tale, am protestat, în timp ce picioarele mele i se supuneau.

Am ajuns la o lungime de braţ de tronul ei.

— În primul rând, n-ar fi trebuit să vin niciodată la tine şi nu mai vreau nimic altceva de la tine.

Deşi trupul îmi era sub controlul lui Jilo, pumnii mei încă mai aveau suficientă voinţă proprie ca să se încleşteze. M-am lăsat pe spate, îndepărtându-mă atât cât mi-o îngăduiau puterile ei.

M-a măsurat pe îndelete din cap până-n picioare.

— Prin urmare, a spus, te întrebi de ce te-a adus Jilo aici. Şi sunt sigură că te-ntrebi şi unde te afli mai precis, însă îţi spun că-ţi pui întrebările greşite. Ar trebui să te-ntrebi de ce nu te-au învăţat ai tăi niciodată cum să te aperi ca să nu fii luată aşa în stăpânire. De ce crezi că n-au făcut-o, fetiţo? Haide, răspunde-i lui Jilo.

— Probabil s-au gândit că oamenii au destulă minte ca să mă lase-n pace.

Sunetul propriei mele voci m-a şocat. Părea plină de supărare... ba nu, de-a dreptul furioasă. Jilo a izbucnit într-un râs copios, din adâncul inimii, care mi-a spus că era sincer amuzată.

— E OK, fetiţo. Trebuie să fii furioasă. Dar nu din pricina mamei Jilo. Din pricina nobilei şi puternicei tale familii.

Rudele tale te-au lăsat fără apărare. Nu Jilo.

Pe marginile încăperii s-au format umbre care au început să se apropie de mine, mi s-au lipit de gambe şi m-au adulmecat ca nişte câini sălbatici. Instinctul mi-a spus să nu mă mişc.

— Înapoi! a zbierat Jilo, şi umbrele cenuşii s-au îndepărtat în grabă şi s-au strâns grămadă într-un colţ.

Apoi s-au contopit, alcătuind o singură masă neagră.

— Ce sunt astea? am întrebat, apoi m-am corectat singură. Adică asta.

— Nu-i treaba ta, mi-a răspuns baba. Bătrâna Ginny e acum în pământ. Adică Jilo a câştigat.

A râs, un sunet aflat undeva, între un hohot amuzat şi un horcăit de moarte.

— Tu ai ucis-o? am întrebat.

S-a oprit din râs şi s-a aplecat către mine.

— Jilo ţi-a spus că vraja pe care-o face pentru tine cere sânge.

A căscat ochii şi a început să râdă pe înfundate. La auzul cuvintelor ei, mie mi s-au înmuiat genunchii. Dacă Maisie nu m-ar fi asigurat că, de fapt, sângele nu se folosea niciodată pentru vrăji de dragoste, probabil că aş fi leşinat. Jilo a râs până când i s-a tăiat răsuflarea şi a avut nevoie de câteva clipe ca să-şi revină.

— Poate că Jilo a ucis-o pe babornită, sau poate că nu. Ce-ai fi dispusă să sacrifici ca să afli? m-a întrebat, în vreme ce pisica din poala ei se întindea, pentru a-şi linge apoi piciorul fantomatic. Te-am văzut umblând prin oraş şi îndrugând minciuni pentru bani. Ceri plată pentru minciuni. Jilo îţi cere plată pentru adevăr.

M-am simţit uşurată fiindcă voia ceva de la mine. Dacă exista un lucru pe care i-l puteam oferi, aveam mai multe şanse să n-o sfârşesc îngropată la răscrucea ei.

— N-am bani. Cel puţin nu acum. O să am după ziua mea de naştere, dacă mă laşi să trăiesc. Pe mine şi pe bunicul detectivului Cook. Lasă-ne în viaţă şi-o să-ţi dau tot ce-o să primesc.

— Fetiţo, Jilo n-are nevoie de banii murdari ai clanului

Taylor, mi-a răspuns, dezgustată. Iar Henry e dincolo de orice ajutor i-ai putea oferi tu.

— Atunci de ce vrei să-mi faci rău? am întrebat.

— Jilo n-are nevoie să-ţi facă niciun rău. Jilo ţi-a găsit o întrebuinţare mult mai bună. Şi asta-nseamnă s-o laşi să-ţi arate căile. Să te-nveţe ce-ar fi trebuit să te-nveţe Ginny.

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci nu eşti atât de deşteaptă cum te-a crezut Jilo.

A tăcut câteva clipe.

— Şi n-o să te mai afli sub protecţia ei.

Umbra din colţ s-a apropiat cu vreo jumătate de metru, dar Jilo a ridicat o mână şi asta a oprit-o.

— Îţi cunosc familia, a adăugat. Cunosc secretele rudelor tale, cunosc lucruri pe care n-ar trebui să ţi le ascundă. De fiecare dată când o să vii la Jilo, o să pleci de la ea cu un adevăr. O să vedem cât de mult adevăr poţi duce.

— Dar de ce faci asta? De ce-ţi pasă dacă pot eu sau nu să fac vrăji şi dacă aflu sau nu secretele familiei?

— Pen' că, fetiţo, vreau să-i fac să sufere. Şi vreau să-i fac să sufere aşa cum n-o poate face niciun omor. Vreau să se vadă oglindiţi în ura care-o să lucească în frumoşii tăi ochi verzi. Odată ce-o să-i cunoşti aşa cum îi cunoaşte Jilo, o să-nţelegi de ce.

Ura i-a săpat riduri adânci pe frunte şi la colţurile gurii. Buzele i s-au rotunjit şi a scos un şuierat.

— Eu nu vreau să-i fac să sufere. Puţin îmi pasă ce-au făcut.

— Spui asta pen' că n-ai idee ce-au făcut. Nu-i vorba doar de ce i-au făcut lui Jilo, ci şi de ceea ce ţi-au făcut *ţie.* Vino la mine, vino de bunăvoie data viitoare, şi Jilo o să-ţi spună ce s-a-ntâmplat cu nepreţuita ta Ginny. Nu fiindcă Jilo ar pricepe de ce-ţi pasă ce s-a-ntâmplat cu ea. Baba oricum nu se sinchisea de tine. Tu hotărăşti. Vii la Jilo dacă vrei să afli.

— Acum, ca să vezi că Jilo e de bună-credinţă, o să-ţi spună un secret gratis. Du-te să-l întrebi pe unchiul ăla poponar al tău de ce-a intrat nepoţica mea în fluviu şi de

ce n-a mai ieşit niciodată.

Cu asta, Jilo a pocnit din degete şi încăperea s-a cufundat în beznă. Am mers pe lângă perete, pipăindu-l în căutarea uşii, şi degetele mele au dat peste un întrerupător. Când l-am apăsat, şocul aproape că m-a trântit la podea. Scaunul dispăruse şi încăperea nu mai era azurie. Mă aflam în camera împărtăşirii secretelor, în debaraua cu lenjerie de la ultimul etaj al casei în care crescusem. Jilo îmi demonstrase ceea ce dorise. Dacă putea pătrunde în casa noastră, chiar în inima copilăriei mele, deţinea toată puterea de care avea nevoie, fie ea împrumutată sau nu.

10

Când am dat buzna în dormitorul meu, am auzit voci la parter. Probabil că lipsisem câteva ore, dar, după toate aparenţele, praznicul de pomenire era încă în plină desfăşurare. Am încuiat uşa în urma mea; nu fiindcă aş fi avut vreo şansă s-o opresc pe Jilo dincolo de prag, ci fiindcă astfel mi-aş fi putut totuşi încuraja verii să-mi respecte intimitatea. Ecranul luminos al ceasului meu deşteptător digital mi-a atras atenţia şi am icnit zgomotos. De când dădusem cu ochii de bunicul lui Adam în cimitir nu trecuse decât o oră. M-am întrebat dacă magia deformase timpul sau dacă frica schimbase modul în care îi percepeam trecerea.

Mi-am scos hainele cu care fusesem la înmormântare, promiţându-mi c-o să le ard, şi m-am aşezat pe marginea patului, mai obosită decât mă mai simţisem vreodată în toată viaţa mea. M-am întrebat dacă Jilo nu „împrumutase" cumva ceva chiar din forţa mea vitală ca să-mi prezinte micul ei spectacol de magie. Am simţit brusc nevoia să mă întind câteva minute şi eram prea obosită ca să mă opun. M-am urcat în pat şi am închis ochii.

I-am redeschis după câteva secunde. Spre marea mea surprindere, ceasul de alături îmi arăta că trecuseră două ore. Pielea mă furnica puţin, mă simţeam dezorientată şi aveam o uşoară senzaţie de greaţă. Obiectele din câmpul meu vizual păreau să fie în mai multe locuri în acelaşi timp, ca şi cum ar fi avut mai multe versiuni, suprapuse unele peste altele. Jilo dilatase fără îndoială puţin timpul; oboseala şi dezorientarea mea erau semne că, în jurul meu, acesta îşi recăpăta forma. Din ce spusese întotdeauna familia mea, acest gen de manipulare depăşea puterile lui Jilo, dar pesemne că reuşise să obţină de undeva vigoarea necesară. Poate o făcuse pentru ca absenţa mea din casă să treacă neobservată, dar mai probabil cred că voia doar să-mi demonstreze de ce era capabilă. Uneori detestam din tot sufletul magia, mai ales

când acţiona asupra mea.

De la parter încă se mai auzeau vorbind o grămadă de oameni. Cei mai mulţi dintre participanţii la înmormântare, care nu ne erau rude, probabil plecaseră deja şi se îndreptau spre casele lor, însă verii n-aveau să plece nicăieri înainte de alegerea noii ancore, înlocuitoarea lui Ginny, chiar în seara aceea. Simţeam o nevoie disperată să evadez şi, după ce văzusem că Jilo putea să pătrundă în casa noastră, bănuiam că pe străzile oraşului Savannah eram în siguranţă în aceeaşi măsură ca în camera mea. Mi-a trecut fulgerător prin minte ideea să-i fac o vizită lui Peter, dar el nu-şi termina programul de lucru decât peste câteva ore şi nu voiam să aibă necazuri cu şeful din pricina mea.

Îmi doream, mai presus de orice, să transform ziua acea într-una cât mai normală cu putinţă. Abia trecuse cu puţin de ora două, aşa că aveam timp din belşug să ies în oraş şi să mă-ntorc la timp pentru tragerea la sorţi care trebuia să decidă cine urma s-o înlocuiască pe Ginny. Aveam să ies pe fereastră, ca să ocolesc adunarea familiei.

M-am dat jos din pat rostogolindu-mă şi m-am dus în faţa oglinzii. Cât dormisem, mi se încâlcise părul şi m-am străduit din răsputeri să-mi pieptăn cele mai încurcate şuviţe şi să le dau peste cap, adunându-le într-o coadă de cal. Ca să mă aranjez pentru ceremonia programată pentru acea seară avea să fie ceva mai complicat, dar deocamdată mi-am pus un tricou vechi şi cel mai confortabil şort din jeanşi tăiaţi.

Când am deschis geamul, căldura a pătruns în cameră ca un vârtej. Am respirat adânc, apoi am scos capul şi am avut senzaţia că mă căţăram într-un cuptor. M-am prins cu mâna dreaptă de spalier şi mi-am rotit piciorul drept, trecându-l peste pervaz. Odată ce m-am văzut cu ambele picioare pe poziţii sigure, m-am lăsat pe spate şi am tras cu stânga geamul în jos, lăsându-l întredeschis doar atât cât era nevoie ca să-mi pot strecura degetele şi să intru în cameră pe unde ieşisem. Frunzele de bougainvillea mi s-au frecat de pielea expusă, dar faptul că, în adolescenţă,

practicasem des acest gen de coborâre mi-a fost de un real folos. Am ajuns jos fără absolut nicio zgârietură. Am auzit câteva persoane vorbind în faţa casei, aşa că am inspectat cu mare grijă curtea ca să m-asigur că între mine şi garaj nu se afla nimeni. Şi n-am văzut nici picior de om, aşa că m-am furişat către locul unde ştiam c-o să-mi regăsesc bicicleta.

Căldura era atât de puternică încât se înălţa unduind în aer nu numai din pavaj, ci şi din solul nisipos până la care nu ajungeau jeturile stropitorilor noastre automate. Eram gata să-mi înhaţ bicicleta şi să mă îndrept spre poartă când am observat cu coada ochiului o mişcare stranie. Mi-am îndreptat atenţia către pământul cenuşiu şi grăunţos şi mi-am dat seama că prima mea impresie fusese greşită. Pământul nu radia căldură – ci pulsa. Curiozitatea mi-a învins raţiunea, iar picioarele m-au dus să mă uit mai de-aproape.

Solul pulsa ca şi cum chiar sub el s-ar fi aflat o inimă şi, sub ochii mei, particulele au început să se unească între ele. La început nu s-au format decât cinci creste minuscule, părând cinci muşuroaie de furnici care se sileau să se înalţe. Dar au crescut în numai câteva clipe şi în locul lor a prins contur o siluetă umană inconfundabilă. Din plămâni mi-a pornit un ţipăt, dar sunetul care mi s-a desprins de buze n-a fost decât un „miiip” anemic. Tot deschideam şi închideam gura, ca un peşte care se sufocă afară din apă. O mână a început să se ridice din pământ. Ba nu, nu se înălţa de sub pământ, se forma din nisipul fin. Încheietura şi antebraţul au crescut sub privirea mea, întinzându-se spre soare. Nu mă puteam mişca. A luat fiinţă şi un umăr, apoi, dintr-o singură smucitură puternică, din ţărână s-au smuls un cap încă neterminat şi un gât. La fel de cenuşie ca solul din care se formase, pielea creaturii era netedă şi lucea în soare. Pe urmă a deschis ochi mari, de culoarea chihlimbarului, striaţi ca pietrele ochi-de-pisică şi fără nicio urmă de suflet în privire.

Mi-am regăsit în sfârşit glasul. Ţipând din toţi rărunchii,

am căzut pe spate şi am început să mă târăsc frenetic, îndepărtându-mă de creatura care prindea viaţă în faţa mea. Partea de sus a trupului era gata şi se uita cu ochi sticloşi cum mă retrăgeam grăbită, de-a-ndărătelea . Am simţit două braţe cuprinzându-mă din spate şi ridicându-mă. Am ţipat şi am început să lovesc cu mâinile în toate părţile.

— Sunt eu, Mercy, mi-a spus Jackson la ureche. Eşti cu mine. Eşti cu mine.

M-a săltat în braţele lui oţelite ca pe un copil.

— Ce naiba e creatura asta? a întrebat, dând înapoi în acelaşi timp.

— Nu ştiu. Nu ştiu.

Mi-am îngropat capul între gâtul şi umărul lui, plângând. Îi simţeam zvâcnirile pulsului pe piele şi mirosul lui era liniştitor. Mi-am ridicat privirea când a dat cineva peste noi.

Un şir neîntrerupt de veri începuse să se prelingă de pe veranda din faţă şi din casă, oprindu-se chiar în faţa noastră. Acum întreagă, arătarea a făcut doi paşi şovăitori, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama unde se află. În locul unde luase naştere, în pământ rămăsese o adâncitură de forma unei pâlnii. Deşi verii stăteau ca un zid improvizat între noi şi creatură, continuam s-o văd foarte bine. Avea aproape doi metri şi douăzeci înălţime.

— Ei, să fiu al naibii! am auzit vocea lui Connor, apoi l-am văzut venind în faţa grupului, împingându-şi verii într-o parte. Auzisem de chestiile astea, dar nu credeam c-o să şi trăiesc să văd una.

S-a dus drept la creatură şi a atins-o.

— Ce e?

Jackson a pus întrebarea ţinându-mă strâns în braţe şi i-am auzit pieptul pulsând.

— Un golem, am auzit răspunsul, dat de vocea lui Maisie.

Am căutat-o din priviri şi răceala de pe chipul ei m-a şocat.

— E un trup însufleţit creat din materie neînsufleţită.

Maisie şi-a făcut loc ca să se-apropie de noi.

— O poţi lăsa pe sora mea jos, e în siguranţă.

Jackson a şovăit o clipă. Judecând după expresia feţei, ei nu i-a scăpat asta şi a descoperit în acea ezitare infimă o mulţime de lucruri care nu i-au plăcut. Jackson m-a lăsat în jos cu delicateţe, până ce am simţit din nou pământul sub picioare. Încă îmi mai tremurau genunchii, dar, după felul în care Maisie mijise ochii, mi-am dat seama că nu e bine să mă sprijin de Jackson.

— M-a speriat de moarte, am spus, ca un soi de explicaţie sau poate chiar în chip de scuză. A început să se formeze din pământ pe neaşteptate.

Ca şi Connor, verii priveau creatura copleşiţi de admiraţie şi nu ne mai dădeau absolut nicio atenţie.

— OK, deci e un golem, i-a spus Jackson lui Maisie, cu o tentă tăioasă observabilă în voce.

Mi-am dat seama că şi el se speriase.

— Şi ce caută aici?

— Familiile, a început ea, cocoşându-se uşor la auzul tonului lui.

Iar eu am ştiut că vorbea despre celelalte nouă familii, care nu puteau fi prezente la ceremonie.

— Familiile au creat golemul ca să găzduiască energiile reprezentanţilor lor. Vedeţi un singur trup, ne-a explicat, dar în el se află nouă minţi. Sunt martorii trimişi de familii la tragerea la sorţi.

— Şi ştiai c-o să vină chestia asta? am întrebat-o.

— Am aflat abia acum o oră, mi-a răspuns, cu iritare în glas. Am urcat să te-anunţ, dar uşa camerei tale era încuiată şi nu mi-ai răspuns. Am bănuit că te-ai ascuns acolo, cu căştile în urechi. Şi nici tu n-ai fost de găsit nicăieri, a adăugat, ridicându-şi privirea spre Jackson.

— Ce? Am fost afară, pe verandă, unde-am băut o bere cu vărul tău din Athens. Am vorbit despre fotbal.

Maisie l-a măsurat de sus până jos.

— Ei bine, aş aprecia dacă m-ai ajuta. Mai ales azi.

Mi-a aruncat şi mie o scurtă privire tăioasă.

— Mă refer la voi amândoi. Nu v-am putut găsi pe

niciunul şi pe urmă am ieşit aici, ca să vă văd ca-ntr-o poză de pe coperta unui roman de dragoste de doi bani.

Ne-a întors spatele şi s-a îndreptat furioasă spre intrarea casei.

Jackson a urmat-o imediat.

— Ei, iubito, n-o lua aşa, l-am auzit strigând după ea.

Între timp, golemul a pornit-o spre casă şi grupul din jurul lui s-a urnit din loc.

Cu spatele lipit de zid, m-am îndepărtat de el pas cu pas. La început a înaintat cu mişcări greoaie, şovăitoare, dar, după alţi câţiva paşi, mersul i-a devenit aproape omenesc. Mi-am dat seama că şi trăsăturile i se limpeziseră în ultimele câteva clipe. Nu mai arăta ca o statuie de lemn, cioplită grosolan. Exceptând culoarea nefirească, de la distanţă ar fi putut fi luat drept fiinţă omenească. Drept un om voinic, dezbrăcat. M-am rugat să n-arate perfect din punct de vedere anatomic, dar, când verii s-au mişcat ca să-i facă loc, mi-am dat seama că, în ziua aia, nimic nu mergea după placul meu. Pielea creaturii căpăta o culoare măslinie, specifică mediteraneenilor, şi, dintr-un anumit motiv, noua nuanţă realistă făcea din goliciune o adevărată problemă.

Nu-mi puteam dezlipi privirea de golem. Mi-am ridicat ochii şi m-am concentrat asupra feţei. Era frumos şi l-am recunoscut imediat – era copia fidelă a chipului lui *David,* sculptat de Bernini. Sprâncene întunecate prinseseră contur pe craniul pe deplin finisat, iar pielea capului i se acoperea cu păr negru, buclat. La un moment dat pe parcursul transformării, m-am trezit gândindu-mă la golem ca la un bărbat adevărat, nu ca la o creatură. În acelaşi timp, nu mă încânta perspectiva de a mă afla prea aproape de el. După scurgerea altor câteva clipe, şi-a fixat privirea asupra mea şi a pornit-o drept spre mine. Verii fermecaţi de metamorfoza lui ni s-au îngrămădit în jur.

— Eşti copila lui Emily, a spus, şi cuvintele au sunat de parcă ar fi fost rostite de mai multe voci în acelaşi timp.

Baritoni şi tenori, soprane şi başi îşi amestecau glasurile într-o undă sonoră nefirească.

— Una dintre ele, am răspuns, lipindu-mă mai tare de perete. Dar o cauţi probabil pe sora mea.

A venit mai aproape şi am observat că începea să i se restrângă culoarea de chihlimbar a ochilor, în jurul căreia se forma albul. Vârtejul ochiului de pisică se contopise într-o pupilă mare, dar cu aspect normal. Cu ochii ăia m-a studiat din creştet până-n tălpi.

— Crezi că eşti îmbrăcată aşa cum se cuvine când porţi doliu? m-a întrebat vocea stratificată.

În clipa aceea mi s-a spulberat teama şi nu mi-am dorit nimic mai mult decât să-i trag un şut în proaspăt formatele testicule.

— Dar tu crezi că eşti îmbrăcat aşa cum se cuvine când porţi doliu? am întrebat, papagaliceşte, împungându-l cu vârful degetului în piept.

L-am simţit cald la atingere. Foarte cald. M-am grăbit să-mi retrag mâna.

— Nu, ai dreptate, a răspuns, şi aerul din jurul lui a început să pâlpâie.

S-a acoperit imediat cu un costum negru, bine croit, cu un singur rând de nasturi. Sub el se zăreau o cămaşă albă apretată şi o cravată înnodată de mâinile unui expert. În câteva minute, se preschimbase din ţărâna din Georgia în top model masculin.

— Te rog, pune-ţi nişte haine mai potrivite pentru această ocazie. Ceva care să-ţi arate respectul pentru memoria lui Ginny şi pentru rolul pe care-o să-l ai în alegerea înlocuitorului ei. Te vom aştepta în casă.

— Ce-ar fi să te duci direct dracului?

Mi-am pus mâinile în şolduri şi m-am proptit bine pe călcâie.

Deşi golemul a rămas neclintit, din el au răbufnit vocile, de data asta nu în cor, ci într-o controversă plină de furie. Pentru o clipă, m-am gândit că urma să-l vedem spulberându-se. Pe urmă vocile s-au potolit.

— Eşti furioasă fiindcă te înspăimântăm, a spus – *au* spus – într-un singur glas baritonal, pe ton cumpătat. Nu asta a fost intenţia noastră. A fost un simplu ghinion că ai

asistat la apariţia noastră fără să te fi avertizat nimeni.

— Şi acum trebuie să-ţi ceri scuze pentru purtarea ta urâtă, domnişoară, mi-a poruncit Connor, care se apropiase de noi.

Mi-am dat seama că de la purtătorul de cuvânt al familiilor n-aveam s-aud niciodată nimic mai apropiat de-o scuză decât cuvintele pe care abia le rostise. Eu, una, nu-mi regretam purtarea, dar mi-am dat seama că viaţa avea să-mi fie mult mai uşoară dacă primeau ceea ce aşteptau de la mine.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze, am spus, şi am adăugat, în gând:… *pentru că azi era să mor de spaimă de două ori şi pentru că am crezut că există regula un trup – un om.*

Fără să mai adauge niciun cuvânt, golemul mi-a întors spatele şi a luat-o spre uşă.

— Fă cum a spus – pune-ţi nişte haine mai potrivite, s-a răstit Connor când a trecut pe lângă mine. Şi vino să ne-ntâlnim cu toţii în bucătărie.

11

Nu mi-am schimbat hainele. N-aveam de gând să mă las condusă de o turtă de noroi care-şi dădea aere. Când am intrat în bucătărie, creatura şi familia mea stăteau în jurul unei mese, cu o grămadă de plăcuţe împrăştiate între ei. Erau de dimensiunea pieselor de domino, însă, cu excepţia uneia, toate erau albe. Excepţia fusese vopsită în roşu. Maisie îşi trecea cu delicateţe degetul peste ea, fascinată, dar prudentă, ca şi cum s-ar fi aşteptat în orice moment s-o electrocuteze. Niciunul dintre veri nu ni se alăturase, iar Jackson nu se zărea nicăieri. Nu mă-ndoiam că ar fi stat lipit de Maisie dacă nu i s-ar fi interzis asta. Mă întrebam dacă interdicţia venea de la Maisie sau de la restul familiei.

Golemul m-a studiat cu ochi impasibili.

— E o creatură insolentă, a spus, în timp ce mă aşezam pe scaunul liber.

Vocea i s-a modulat la început pe mai multe tonuri, apoi s-a stabilizat pe unul singur.

— Al naibii de insolentă, a întărit Connor.

— Şi de aceea o iubim, a adăugat Oliver, trăgându-mă mai aproape şi sărutându-mă pe obraz. Ce mai zi am avut, nu-i aşa?

— Şi nu ştii decât jumătate, am răspuns, gândindu-mă dacă să-i pun sau nu întrebarea sugerată de Jilo.

M-am întors către oaspete.

— Totuşi, cum ar trebui să-ţi spunem?

— Trupul nu are nume, mi-a răspuns el. Nu e decât o carcasă.

Apoi m-a privit ca şi cum ar fi luat la cunoştinţă o problemă gravă.

— Copila nu ne cunoaşte obiceiurile, a zis, vorbind despre mine de parcă n-aş fi fost de faţă. De ce n-aţi învăţat-o?

Inima a început să-mi bată mai repede când l-am auzit repetând cuvintele lui Jilo.

— N-are nicio putere, a declarat Connor, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Aşa a vrut Ginny, a adăugat Iris, cu o uşoară tristeţe în glas. Eu, una, am pus întotdeauna la îndoială înţelepciunea acestei decizii, dar Ginny era de neabătut. Şi nu m-am îndoit niciodată de devotamentul cu care se dedicase mătuşa mea menţinerii barierei.

M-am uitat la Maisie, a cărei expresie era impenetrabilă. Cu inima grea, mi-am dat seama că făcuse parte din conspiraţia lui Ginny în aceeaşi măsură ca toţi ceilalţi.

— Ginny m-a învăţat pe mine, a început ea să explice. Spunea că eu am primit toată puterea şi, din cauza asta, şi întreaga povară.

S-a uitat la mine.

— Mi-a spus că n-ar fi corect să te împovărăm cu nişte cunoştinţe pe care n-o să le poţi folosi niciodată.

— Dar, lăsând-o în întuneric, aţi expus-o pericolelor, a zis golemul.

M-am întrebat dacă vorbea la modul general sau ştia ceva despre întâlnirile mele cu Jilo.

— E adevărat, a recunoscut Oliver. Dar Ginny ne-a cerut să nu-i dezvăluim secretele noastre fiindcă s-a născut fără putere. Se temea că, dacă le-ar fi cunoscut, ar fi putut fi silită să le trădeze.

— Sau le-ar fi trădat, a completat Connor.

— Nu mi-aş trăda niciodată familia de bunăvoie, am dat să spun, dar golemul m-a întrerupt.

— Aşa că v-aţi decis s-o lăsaţi fără apărare? a întrebat.

— Nu, nu fără apărare, a răspuns Ellen, uitându-se la toată lumea din încăpere, chiar şi la mine, pentru confirmare. Ginny i-a făcut vrăji protectoare.

— Dar Ginny nu mai e şi vrăjile au dispărut odată cu ea, a ripostat creatura. Le-a reînnoit vreunul dintre voi?

În jurul mesei s-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Ellen m-a strâns de mână. Pe obrazul lui Iris a căzut o lacrimă. Oliver mi-a aruncat o privire încărcată de vinovăţie.

— Îmi pare atât de rău, Gingersnap.

— Oricum, nu sunt sigură că vrăjile astea sunt bune de

ceva, am comentat. Lui Ginny cu siguranţă nu i-au fost de niciun folos.

— Ginny nu făcuse astfel de vrăji pentru ea însăşi, mi-a explicat Iris. Credea că-i poate face faţă oricărui intrus fără ele.

— Veţi reînnoi şi veţi întări vrăjile, a spus golemul.

Maisie s-a întors spre el.

— Mi-am petrecut întreaga viaţă pregătindu-mă cu Ginny ca să-i pot lua locul la momentul cuvenit. Sunt gata să preiau îndatoririle ancorei şi-mi voi proteja întotdeauna sora.

— Poate că tu ai ales puterea, i-a răspuns creatura, dar până diseară nu vom şti dacă şi puterea te-a ales pe tine.

Surprinderea lui Maisie i s-a putut citi pe chip – era limpede că nu luase niciodată în serios posibilitatea de a fi ales altcineva. Golemul s-a întors spre Ellen.

— Veţi avea grijă să reparaţi prostia făcută de Ginny. O veţi învăţa.

— Bineînţeles, a răspuns Oliver în locul lui Ellen. O vom învăţa cu toţii. Şi putem începe acum, momentul de faţă e cel mai potrivit, a adăugat, întorcându-se spre mine. Ai înţeles deja care sunt regulile fundamentale ale loteriei. Noi toţi, cei care suntem rude de sânge, vom trage pe rând câte o plăcuţă, a spus, arătând dreptunghiurile de pe masă cu o fluturare a mâinii. Connor nu va lua parte, fireşte, dar voi două o veţi face.

I-a aruncat lui Connor o privire grea. Ştiam, fără să fie nevoie să-ntreb, că susţinuse decizia lui Ginny de a mă lăsa în beznă şi mi-am dat seama că lui Oliver îi făcea plăcere să-l pună la punct. Niciunul dintre noi nu avea prea des o asemenea ocazie. Connor şi-a îndepărtat cu zgomot scaunul de masă şi s-a dus să-şi umple o cană cu cafea.

— Dar, în definitiv, am întrebat, ce anume ghidează puterea ca să aleagă o anumită persoană? Adică de ce l-ar alege pe unul dintre noi şi nu pe cineva din familia Duval?

Mă aşteptam să-l aud pe golem spunându-şi părerea, dar a preferat să tacă.

— Ca să fiu sinceră, n-aş putea spune de ce trebuie

aleasă o anumită persoană şi nu alta, a răspuns Iris, după o pauză.

Crezuse şi ea, evident, că golemul avea să intervină imediat, dezvăluind părerea celor nouă familii.

— Bănuiesc că puterea a ales-o pe Ginny ştiind că ea era dispusă să-şi sacrifice întreaga viaţă ca să se concentreze asupra rolului de ancoră. Şi-a îndeplinit într-adevăr datoria fără să se lase vreodată distrasă de altceva şi mă îndoiesc că a mai existat vreodată o ancoră atât de loială. Dar, oricare ar fi fost motivele din spatele alegerii unei ancore, puterea a preferat, generaţii de-a rândul, un Taylor din Savannah, aşa că e aproape sigur că alesul va fi cineva din jurul acestei mese.

— Mai presus de orice, trebuie să ţinem minte cu toţii – Ellen a spus „cu toţii", dar se uita fix la Maisie – că nu e cazul s-o considerăm pe Ginny un model de viaţă pentru o ancoră. Pentru ea, rolul de ancoră a însemnat totul. A ales să se rupă de lume şi propria ei decizie a înrăit-o. În alte familii de vrăjitori există ancore care au rămas într-o legătură foarte strânsă cu lumea din jur. Au parte de dragoste şi de copii, şi de orice altceva poate dori un om de la viaţă.

— Fireşte, a zis Iris, întorcându-se către fratele ei, dac-o să fie ales Oliver, va fi nevoit să se mute înapoi, acasă. În sfârşit.

— Ei, a răspuns el, laconic, să nu zicem hop până n-am sărit hopul.

— Nu-i spuneţi lui Maisie tot adevărul, s-a amestecat Connor, lăsându-se să cadă greoi în scaunul lui. Acele ancore care au parte de dragoste, de copii şi de vieţi senine se pot bucura de aşa ceva pentru că: A, îşi aleg o carieră care le oferă toată libertatea necesară pentru a-şi face treaba de vrăjitoare şi B, pentru că se căsătoresc cu cineva ca ele. Cu un alt vrăjitor sau cu o altă vrăjitoare care le poate ajuta, împărţind cu ele povara menţinerii barierei.

S-a uitat la Maisie.

— Băiatul ăsta, Jackson al tău, o să se piardă cu firea în

loc să-şi împlinească menirea. Va trebui să te măriţi cu cineva dintr-o altă familie de vrăjitori.

— E adevărat, a confirmat golemul. Dacă Maisie o să fie aleasă, băiatul n-o să-i fie o pereche potrivită.

Maisie s-a uitat la mine cu ochii plini de panică. Nu-i trecuse niciodată prin cap că rolul de ancoră s-ar fi putut bate cap în cap cu viitorul ei alături de Jackson.

— Şi dacă nu vrei? am întrebat, în locul lui Maisie. Dacă nu vrei să fii ales?

Maisie se pregătise să-şi îndeplinească misiunea dacă urma să fie aleasă, dar simţeam, fără dubiu, că nu şi-o dorea cu adevărat. Voia să fie liberă să-şi trăiască viaţa aşa cum credea de cuviinţă. Îl voia pe Jackson. Oliver s-a uitat la mine şi apoi la Maisie, ţintuind cu ochi mari inelul ascuns sub cămaşa ei. La naiba, iar îmi citea gândurile! Tot în gând l-am implorat să păstreze tăcerea.

— Se cheamă c-ai avut ghinion, a răspuns Connor.

— Nu te poţi certa cu trăsnetul şi nu poţi negocia cu uraganul, a intervenit Iris. Puterea e o forţă a naturii; n-am creat-o noi, vrăjitorii, noi am găsit doar o cale de a ne alia cu ea. Ştiu că, din afară, poţi avea impresia că vrăjitorii controlează puterea, dar cred că, de cele mai multe ori, ne controlează ea.

A clătinat din cap.

— Uneori mi se pare că în spatele ei există o conştiinţă, o inteligenţă. Alteori pare să nu fie decât un curent electric. Oricum, nu poate fi desconsiderată.

— Ei, a zis Oliver, să vedem mai întâi ce întorsătură iau lucrurile, n-are rost să vindem pielea ursului din pădure.

Mie mi-a venit din senin o altă idee.

— Dar dacă treaba ar putea fi făcută de mai multe persoane? am întrebat, încă nerăbdătoare să găsesc o portiţă.

— Nu e o „treabă”, m-a corectat Iris. E o datorie. O chemare.

— În plus, bombonico, a adăugat Ellen, mai mulţi oameni nu se pot concentra împreună pentru menţinerea barierei decât pe timp limitat.

— Dar Connor a spus că ancorele căsătorite tot cu un vrăjitor pot împărţi povara, am obiectat.

— Dar, dar numai pentru câte o zi sau cel mult pentru câte o săptămână. Celălalt îi oferă ancorei pauze scurte, nu o susţinere neîntreruptă. Şi nu merge decât atunci când cei doi sunt perfect sincronizaţi. Aproape ca nişte gemeni...

Mătuşa mea a amuţit brusc.

Ştiam cu toţii la ce se gândea, dar nici măcar Connor nu era atât de insensibil încât să încheie fraza în locul ei.

— Şi dacă aş fi avut şi eu vreo putere? am întrebat, obligând-o să continue.

— Ei, cine ştie, poate că, atunci, voi două aţi fi putut împărţi misiunea cu succes. Dar e clar că n-a fost să fie.

— Mercy, nu e vina ta.

Am fost şocată când am auzit cuvintele din gura lui Connor.

— N-aveai cum să decizi tu să ai putere, după cum nici Maisie nu putea decide să nu aibă. Indiferent cine va fi ales în seara asta, rolul tău o să se încheie imediat după tragerea la sorţi, a adăugat, dar nu pe obişnuitul lui ton plin de dispreţ.

Pentru prima oară în viaţă, părea să-şi dea silinţa să se poarte frumos cu mine.

— Şi asta e tot ceea ce trebuie să ştii de fapt.

În jurul mesei s-a lăsat tăcerea.

— Ei, am minţit-o cu ceva pe fata asta? s-a răstit Connor.

— Nu, nicidecum, a răspuns Iris, calmă.

— Ascultă-mă, fetiţo.

Connor s-a uitat la mine.

— Ştiu că nu sunt cel mai bun unchi pe care şi-l poate dori o fată. Ştiu că sunt un ticălos bătrân şi răutăcios. Şi da, m-am străduit să te ţin departe de astfel de lucruri. Dar poate te ţin deoparte pentru că eşti singura care poate fi exclusă. Care nu trebuie să se implice. Uită-te la sora ta. Crezi că nu mi-ar plăcea să vă dau pe amândouă afară cu un plici de muşte? Să vă las să plecaţi în lume ca să trăiţi departe de tot rahatul ăsta? Poate că nu sunt nici amabil,

nici răbdător, dar asta nu înseamnă că nu vă vreau binele. Bucură-te că nu e cazul să te implici în mizeria asta mai mult decât ai făcut-o deja.

— E dreptul ei, prin naştere, a zis golemul, cu răceală, în privinţa asta, n-ai niciun cuvânt de spus.

Connor şi creatura s-au privit fix. Faţa unchiului meu s-a învineţit de furie şi am ştiut că era gata să se dezlănţuie. O bătaie puternică în uşă m-a făcut să tresar cu putere şi a spulberat pe moment tensiunea. Oliver a sărit de pe scaun şi a deschis uşa înainte ca noi, ceilalţi, să avem timp să clipim.

12

— Adam, a spus Oliver, şi s-a tras într-o parte, ca să-l putem vedea pe detectivul Cook.

— Îmi pare rău că vă deranjez tocmai azi, a spus poliţistul. Dar am noutăţi.

— Intră, a spus Oliver.

Ochii lui s-au întâlnit pentru o clipă cu ai detectivului şi între ei aproape că s-a produs o descărcare electrică, încărcată cu regrete, falsă mândrie şi pasiune. Oliver se uita la Cook aşa cum ştiam că mă uit eu la Jackson, cu vinovăţia şi dorinţa luptându-i-se în privire.

— Vă salut, a spus Cook, pe jumătate întrebător, după ce a remarcat prezenţa golemului.

Înfăţişarea creaturii nu mai avea nimic supranatural, aşa că detectivul a părut s-o accepte drept om obişnuit, deşi era vorba de un străin.

— Ăă, am ceva de discutat numai cu rudele foarte apropiate, dacă nu vă deranjează.

— E OK, detectiv Cook, a răspuns Iris, etichetându-l drept poliţist ca să-l înştiinţeze pe golem. E un foarte drag prieten al familiei noastre şi poţi spune orice de faţă cu el.

— OK, a răspuns Cook. Încântat de cunoştinţă, domnule...

— Clay[12], m-am amestecat eu. Emmet[13] Clay.

— Domnule Clay, a încheiat Adam.

M-am uitat la golem şi i-am văzut, cu surprindere, un colţ al gurii înălţat într-un zâmbet ironic. Emmet părea să-mi aprecieze umorul şi mă bucuram că-i găsisem un nume.

— Domnule detectiv, a răspuns el.

— Ai venit să ne arestezi, domnule poliţist? a întrebat Connor, cu mâinile pe pântecul lui impresionant, lungind cuvintele şi împingându-se în spătarul scaunului.

Avea chef de ceartă şi în clipa aceea nu conta cu cine se

[12] Argilă/lut/humă în lb. engleză *(N.t.).*

[13] Furnică – arhaism sau regionalism în engleza britanică/turist în dialectul din Cornwall *(N.t.).*

certa.

— Nu, nicidecum.

Cook m-a privit cu regret în ochii lui calzi.

— Îmi cer scuze pentru purtarea mea grosolană de alaltăieri. După cum spuneam, în astfel de cazuri e de obicei implicat un membru de familie.

— Şi în cazul de faţă? a întrebat Maisie, cu un dispreţ pe care nu-l mai auzisem în vocea ei din adolescenţă.

— Nu. Nu şi în cazul ăsta, domnişoară Taylor. De fapt, am venit să vă spun tuturor că am făcut o arestare.

— L-aţi prins pe criminal? a întrebat Ellen, cu speranţă şi uşurare în glas.

— Credem că da. De fapt, am avut noroc. La câteva străzi distanţă de casa lui Ginny a avut loc o spargere. Un poliţist a prins un individ care încerca să vândă obiecte furate. Când am percheziţionat maşina suspectului, am găsit un levier înfăşurat într-un prosop. Şi pe levier şi pe prosop erau sânge şi bucăţi de os.

— Ale lui Ginny? a întrebat Maisie, fără niciun strop din dispreţul de mai înainte, pleoştindu-se pe scaun.

— Da. Am primit rezultatele de la laborator cu puţin timp în urmă. Am ţinut totul secret câteva zile, până ni le-au trimis. Suspectul n-a lăsat amprente la locul faptei, însă am găsit levierul în posesia lui. Când l-a văzut, a început să urle de parcă ar fi dat cu ochii de o stafie. A leşinat în faţa poliţistului care l-a arestat şi a fost nevoie să fie dus la urgenţă ca să-şi revină.

— Lua ceva? Poate metamfetamină? a întrebat Connor, revenind cu scaunul lângă masă. Drogaţii ăştia cu metamfetamină au ajuns să controleze nenorocita asta de lume.

— Nu, domnule. Analizele au fost negative pentru toate drogurile, dar părea să-şi fi ieşit din minţi de spaimă. L-am închis într-o clinică psihiatrică până ne-au sosit rezultatele.

— Ştiam că, de obicei, reţinerile astea nu se fac decât pentru şaptezeci şi două de ore, am spus.

— Ei, ştii cât de persuasiv poate fi unchiul tău Oliver. L-a convins pe judecător să extindă puţin limitele.

— Ştiai toată povestea asta, Oliver? s-a răstit Connor.

— Da. L-am căutat pe Adam ca să-i spun că e un nemernic fiindcă a supărat-o pe Mercy. Şi s-a nimerit s-ajung exact când l-au săltat pe tipul ăsta. Pe urmă m-am dus la judecătorul Matthews să văd dacă pot aranja să-l ţină pe nemernic după gratii până când o să avem un răspuns sigur.

— Şi nu ne-ai povestit nimic pentru că...? a continuat Connor.

— Pentru că tu şi Iris aţi făcut deja destule ca să-i puneţi beţe-n roate detectivului. Mi-am închipuit că, cu cât ştiţi mai puţin, cu atât puteţi strica mai puţin.

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul cu căldura şi amabilitatea unor câini dintr-un cimitir de fier vechi care întâmpină străinii la poartă. Connor şi-a desprins privirea şi s-a întors spre Cook.

— Oricum, cine e dobitocul?

Cook şi-a deschis carneţelul negru.

— Se numeşte Martell Burke. Numele îi spune ceva cuiva?

— N-am auzit niciodată de el, a răspuns Iris. Tu ai auzit? şi-a întrebat bărbatul.

El a răspuns împingându-şi scaunul înapoi şi ridicând din umeri.

Ellen s-a încruntat uşor, străduindu-se să asocieze numele cu un chip.

— Nu, a răspuns, după câteva clipe de gândire. Nu cred.

— Nu, am secondat-o pe Ellen. Nici eu.

Maisie n-a spus nimic, dar Cook n-a insistat.

— Nici nu m-aşteptam, zis el. Individul a crescut în nord, nu e în Savannah decât de câteva luni. Are un cazier destul de lung, care datează de la o vârstă fragedă, dar e vorba mai ales de infracţiuni mărunte. Nimic violent.

— Aşa că e posibil să fi intrat în casa lui Ginny fără să ştie cine era ea? a întrebat Maisie.

— Aici urmează partea interesantă. Burke o fi venit de curând în oraş, dar are rude aici. Rude cu rădăcini adânci.

Cook s-a întrerupt o clipă.

— Sunt sigur că o cunoaşteţi cu toţii pe Jilo Wills.

— Mama Jilo! a răbufnit Ellen.

Mie mi-a pierit sângele din obraji când mi-am amintit cum promisese Jilo c-o să facă vraja pe care i-o cerusem. Sentimentele mele faţă de Peter nu se schimbaseră după vizita la răscruce, dar, deşi Maisie mă asigurase că moartea lui Ginny n-avea nicio legătură cu mine, mi s-a făcut rău. M-am silit să mă concentrez asupra discuţiei, sperând că propriile gânduri n-aveau să mă trădeze. Simţeam că ar fi trebuit să spun c-am fost la Jilo în noaptea dinaintea crimei, dar nu mă simţeam în stare, cel puţin nu atunci. M-am uitat la Maisie şi ochii ei m-au avertizat să păstrez tăcerea.

— Întocmai. Martell e strănepotul mamei Jilo. Aşa că pare mai puţin probabil să fie vorba de o simplă intrare prin efracţie care a degenerat în violenţă.

— Mă rog, nu-mi pot imagina de ce ar fi dorit Jilo să-i facă rău lui Ginny, a spus Iris. Ginny n-a avut de-a face cu ea. N-a luat-o niciodată prea în serios.

— Şi ăsta ar putea fi un motiv suficient pentru unii, a sugerat Connor.

— Mândrie rănită, a spus poliţistul, gânditor. S-ar putea să ai dreptate, domnule Flynn.

— L-aţi interogat? Ce spune despre cele întâmplate? a întrebat Ellen.

— Recunoaşte că a fost prin preajma casei lui Ginny, dar jură că n-a pus niciodată piciorul înăuntru. N-am putut scoate mai mult de la el.

— Ei, lăsaţi-l pe Oliver să stea puţin cu el. Asta o să-l facă să vorbească. Şi, dacă nu merge, daţi-l puţin pe mâna mea, a zis Connor, lăsându-se din nou cu scaunul pe spate.

— Am propus asta deja, a spus Oliver. Pentru partea cu mine ca interogator al suspectului, nu şi pentru cea în care încerci tu să treci drept un tânăr cuceritor. Detectivul Cook, aici de faţă, nu e interesat.

Toţi ochii s-au întors spre poliţist.

— Ascultaţi-mă, nu pretind că pricep cum faceţi chestiile astea bu-hu-hu cu care vă îndeletniciţi, dar ştiu că sunt

reale. Când eram mic, bunica mi-a spus că, dacă nu vă pot evita pe voi, Taylorii, să fac bine să vă fiu prieten. Nu-l pot lăsa pe Oliver lângă tipul ăsta. Dac-o fac, n-o să fiu niciodată sigur că nu l-a influenţat doar ca să vorbească, ci şi ca să spună anumite lucruri.

— Vrei să zici că n-ai încredere în mine, Adam? a întrebat Oliver.

— Spun că nu pot avea încredere în tine şi ştii de ce, domnule.

Privirile lui Oliver şi Cook s-au întâlnit şi a urmat un lung moment de tăcere, în care-am aşteptat cu toţii să vedem cine o să se dea bătut. Cook a făcut-o.

— Burke zice c-o să ne spună totul după ce vorbeşte cu mama Jilo, dar nu reuşim să dăm de ea. Nimeni n-a văzut-o în ultima vreme în locul ei obişnuit din Colonial şi s-a ferit cu succes de toată lumea, cu excepţia unor apariţii în cimitir.

— N-o s-o găsiţi dacă nu vrea să fie găsită, a spus Iris.

— Posibil, a răspuns Cook, dar speram că poate domnul Flynn va reuşi să ne dea un indiciu în privinţa ascunzătorii ei. Reputaţia ta, a adăugat, adresându-i-se lui Connor, în privinţa descoperirii urmelor e legendară şi m-am gândit că poate vrei să faci o mică investigaţie personală neoficială.

Connor s-a umflat în pene la auzul laudei, dar a dat un răspuns prudent.

— Jilo e alunecoasă, detectivule. Aş face cu plăcere o încercare, dar bănuiesc că, dacă nu vrea să fie găsită, n-o s-o găsesc.

— Aş aprecia orice ajutor pe care ni-l poţi oferi în privinţa asta...

Poliţistul a fost întrerupt de propriul său mobil, care a început să sune. Şi l-a scos din toc, şi privirea i-a alunecat din nou spre Oliver. Părea să se abţină cu greu să nu se uite la el; ca şi cum ochii i-ar fi fost însetaţi de priveliştea asta.

— Cook, a spus, răspunzând la telefon. Da. Exact. Acum sunt aici, cu familia.

În timp ce asculta, reacţia lui a sugerat veşti proaste – nările i s-au dilatat şi a făcut ochii cât cepele.

— Ce-a făcut? Şi cum naiba a reuşit? Bine. Spune-i lui March că vreau să vorbesc cu el în secunda-n care ajung acolo.

Cook şi-a închis telefonul şi s-a întors spre noi.

— Martell Burke a dispărut – a dispărut pur şi simplu – din celula lui şi aş vrea să-mi spuneţi cu toţii cum naiba s-a putut întâmpla una ca asta.

— Detectiv Cook, a spus mătuşa Iris, cu sprâncenele înălţate, zâmbind dintr-un colţ al gurii. Vrem să-l vedem pe asasinul lui Ginny adus în faţa justiţiei. Sper că nu insinuezi că noi l-am fi eliberat pe omul suspect de uciderea ei.

— Nu, doamnă, nu mă gândesc că l-aţi eliberat, dar ar fi al dracului de bine să nu mă-mpiedic de cadavrul lui peste o zi sau două. Trebuie să mă-ntorc la secţie, dar mă puteţi ajuta dându-mi o listă cu numele şi datele de contact ale tuturor rudelor prezente la înmormântare, pentru cazul în care va fi necesar să iau legătura cu vreuna dintre ele.

Cook i-a adresat lui Oliver o privire rece, tăioasă.

— Şi nici măcar să nu-ţi treacă prin cap să pleci din oraş, domnule Taylor. Dacă suspectul meu păţeşte ceva, o să fii prima persoană căreia o să-i fac o vizită. Îţi sugerez să faci o mică rugăciune pentru întoarcerea promptă a lui Martell în arest, teafăr şi nevătămat.

Detectivul l-a mai fixat pe Oliver o clipă cu privirea înainte de a ieşi trântind uşa.

— Ar trebui să stăm cu ochii unii pe alţii până-l prind pe tipul ăsta, a spus Connor, cu voce plată, după ce s-a stins zgomotul paşilor lui Cook.

— Dar cum a reuşit Burke ăsta să dispară? a întrebat Ellen. Dacă în spatele dispariţiei nu e Mama?

Connor a râs.

— Mama n-are destulă vigoare pentru isprava asta.

— S-ar părea că te înşeli, a spus Emmet, fiindcă e puţin probabil să fi avut altcineva interes să-l elibereze.

Iris ne-a şocat pe toţi lovind cu palmele în masă.

— Oliver! Spune-mi că n-ai nicio legătură cu dispariţia! Jură!

Oliver a făcut ochii mari în timp ce ridica din umeri şi se străduia să ia un aer inocent. Şi de data asta chiar i-a ieşit.

— N-am, Iris. Jur. Nu i-am făcut nimic acestui Burke.

Am amuţit cu toţii şi am rămas în aşteptare.

— Nici n-am convins pe altcineva, nici măcar pe Burke însuşi, să acţioneze într-un fel sau altul, a continuat el, pe un ton care sugera, cumva, că fusese jignit. Sincer, chiar n-am idee unde e sau cum i-a reuşit numărul ăsta demn de Houdini, dacă nu cumva s-a amestecat Mama.

— Mare păcat, a chicotit Connor. Te-aş fi respectat mai mult dacă ar fi fost opera ta. Dar asta e situaţia, iar noi avem treburi mai importante. Să-l lăsăm pe Cook să-ncerce să dea de urma lui Burke. Noi trebuie să ne ocupăm de tragerea la sorţi. Odată ce se vor lămuri lucrurile, o să ne putem îndrepta atenţia asupra lui Burke.

— Are dreptate, a încuviinţat Iris. Trebuie să rezolvăm problema cea mai urgentă, apoi, dacă detectivul n-o să pună între timp mâna pe individ, o să ne ocupăm noi înşine.

— O, voi aprindeţi torţele şi eu înşfac furcile, a rânjit cu superioritate Oliver, însă expresia lui Iris i-a dat de înţeles că, pe moment, n-o interesau aiurelile fratelui ei mai mic.

— O să le dăm oamenilor legii o şansă, dar, dacă ei nu se vor descurca, o vom face noi, a răspuns ea, apăsând pe cuvântul „noi”, ca să-i dea lui Oliver de înţeles că era şi el inclus. Sângele lui Ginny cere să se facă dreptate, iar eu, una, n-o să-i ignor strigătul.

13

Trebuia să chibzuiesc asupra multor lucruri, aşa că am profitat de prima ocazie ivită ca să-mi cer scuze şi să mântorc la etaj. Cele nouă familii păreau scandalizate fiindcă Ginny mă lăsase în ignoranţă. Mă întrebam ce ar fi spus dacă ar fi ştiut că şi ele, şi Mama Jilo cântau după aceeaşi partitură.

Acum, după ce trecuse destul timp pentru ca golemul să înţeleagă că-mi schimbam hainele cum aveam eu chef, nu altcineva, mi-am pus o rochie lejeră, de bumbac, şi o pereche de pantofi comozi. Haine drăguţe, despre care nimeni nu putea spune că sunt sfidătoare, dar care nici nu-i aduceau lui Ginny nici cel mai mic omagiu.

Unul dintre veri mi-a bătut cu prudenţă la uşă ca să m-anunţe că aveam un oaspete, un tânăr roşcat care părea foarte nerăbdător să mă vadă. Am aruncat o privire grăbită în oglindă şi am coborât la parter.

Ieşit de curând de sub duş şi îmbrăcat în jeanşi şi într-un tricou alb, Peter era o apariţie proaspătă în cavoul în care se transformase casa noastră. A surâs când a dat cu ochii de mine şi am observat că, în timp ce mă privea, vena de la gât a început să i se zbată.

— Îmi pare rău că n-am putut să fiu aici azi. Am venit cât de repede am putut.

M-am grăbit să mă apropii de el şi l-am sărutat pe obraz. Oricât de fericită aş fi fost să-l văd, nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru mai mult. Figura lui dezamăgită mi-a arătat că sperase să fie întâmpinat într-un stil mai pătimaş, dar s-a împăcat cu situaţia şi m-a sărutat pe creştet.

— Ei, dar ăsta-i micul Peter Tierney, a spus unchiul Oliver, venind dinspre bibliotecă. Acum mare şi, aş putea adăuga, frumos.

I-a făcut lui Peter cu ochiul de-a dreptul teatral.

— Vrei să nu mai flirtezi cu iubitul meu? am izbucnit.

Mi s-a părut ciudat să-l numesc astfel... şi, în acelaşi

timp, potrivit. Cumva, îmi era mult mai mult decât un simplu iubit; iubiţii pot să vină şi să plece, însă Peter îmi era un prieten adevărat, permanent, un om pe care aveam să-l doresc întotdeauna prezent în viaţa mea, într-o anumită măsură. Nu era vorba de pasiune, ci de o decizie conştientă de a-l alege ca să fie al meu. Însă, rostind cuvântul, îl priveam într-o lumină mai romantică, ca şi cum aş fi rostit o incantaţie magică.

— Ei, haide, Mercy.

Oliver a mimat suferinţa.

— Pur şi simplu apreciez, cu un compliment, dar nu flirtez.

— Nu vă faceţi griji, domnule Taylor.

Peter a râs.

— Dac-o să devin vreodată gay, o să fie de dragul dumneavoastră.

— O să am grijă să-ţi ţii promisiunea, a răspuns Oliver. Dar aş prefera s-o faci pe fetiţa asta fericită.

— O să-mi dau toată silinţa ca să fie aşa, domnule.

— Bine, domnule.

Oliver a chicotit şi a plecat.

— Uneori întrece măsura, am spus, parcă nevenindu-mi să cred, şi am clătinat din cap.

— Ei, nu e chiar atât de rău, a răspuns Peter. Şi te iubeşte cu siguranţă.

M-a luat în braţe şi şi-a frecat nasul de părul meu.

Am răsuflat adânc şi mi-am îngăduit să mă relaxez la el în braţe.

— Da, ştiu, am spus. În felul lui aparte.

Peter m-a răsucit fără să-şi ia braţele din jurul meu.

— Mi-a plăcut cum a sunat, să ştii. Când ai spus că sunt iubitul tău.

— Mi-a plăcut şi mie, am răspuns, şi m-am săltat pe vârfuri ca să-l sărut pe buze.

Am lăsat sărutul să se prelungească, apoi mi-am apăsat capul pe pieptul lui. I-am simţit tricoul moale pe piele.

— Peter.

Am auzit-o pe Maisie strigând de pe scări. M-am întors

exact cât era nevoie ca s-o văd coborând, cu Jackson în spatele ei. Îşi schimbase hainele de la înmormântare cu o rochie scurtă de seară, de culoare neagră. Prin urmare, preferase o ţinută protocolară. Prin comparaţie, a mea avea să pară de-a dreptul necorespunzătoare, dar, când mă aflam alături de Maisie, eram întotdeauna pe locul doi. Ea era uimitor de frumoasă chiar şi într-un tricou vechi, cenuşiu, şi într-un şort din jeanşi tăiaţi. Aşa cum era îmbrăcată, nu i-ar fi putut rezista niciun bărbat heterosexual. Piele fără cusur, nas mic, drept, buze în formă de inimă care arătau minunat chiar şi fără ruj. Părul de culoarea mierii i se revărsa liber şi i-a căzut pentru o clipă peste ochii albaştri ca safirele. L-a dat deoparte cu mâna.

— Bună, Maisie, a răspuns Peter.

Nu voiam să-i văd reacţia la apariţia ei – nu mă îndoiam că avea să fie uluit, ca orice alt bărbat – dar nu m-am putut abţine. M-am răsucit să-l privesc. Şi n-am desluşit în ochii lui nimic altceva decât o sinceră simpatie. Pe urmă, când s-a uitat din nou la mine, am văzut văpăi. Ceva m-a străbătut din creştet până în tălpi, şi, dacă Peter nu m-ar fi ţinut, probabil m-aş fi prăvălit.

— Jackson. Mă bucur să te văd, a adăugat Peter, fără să-şi ia ochii de la mine.

M-am întors spre scară la auzul numelui lui Jackson. Trăsăturile lui frumoase erau schimonosite de o combinaţie între gelozie şi furie abia reţinută la care nu m-aş fi aşteptat decât dacă ar fi surprins-o pe Maisie în braţele lui Peter.

Maisie a citit ceva în expresia mea şi s-a întors la timp ca să desluşească pe faţa lui ceea ce zărisem şi eu. S-a răsucit imediat, pretinzând că nu observase, dar eu o cunoşteam prea bine. O văzusem adesea ieşindu-şi din fire, iar acel gen de furie, furia rece, era cel mai înspăimântător.

— Peter, dacă ţi-e foame, găseşti o tonă de mâncare în bucătărie, a spus, coborând ultimele trepte. Ar trebui să te grăbeşti să guşti câte ceva înainte să te dea Iris afară de-

acolo. În seara asta avem de discutat o problemă de familie şi, pentru Iris, familia e ceva extrem de restrâns.

— De fapt, speram să ieşim puţin, mi-a spus Peter. Mama şi tata m-au întrebat dacă în seara asta putem trece pe la ei, pe la local.

— Nici să nu te gândeşti, fiule, a tunat Jackson. N-ai auzit? Criminal în libertate şi tot restul?

— Nu, n-am auzit nimic. Ce naiba se petrece? a întrebat Peter, adresându-mi-se mie, ca şi cum am fi fost singuri în încăpere.

— Poliţia a prins un bărbat pe care-l crede ucigaşul lui Ginny, a răspuns Jackson în locul meu. Un tip de nume Burke. Dar a evadat.

— Nu sunt siguri c-a terminat cu noi, a completat Maisie.

A strâns din buze şi s-a încruntat uşor, concentrându-şi privirea într-un punct imaginar din faţa ei. Poate încerca să scruteze viitorul, străduindu-se să prevadă un eventual pericol.

— Cred că glumiţi! a exclamat Peter, atrăgându-mi din nou atenţia asupra lui. Cum a evadat?

— Detectivul Cook zice c-a dispărut pur şi simplu, i-am răspuns.

— A dispărut? s-a mirat Peter.

O uşoară clătinare a capului şi sprâncenele ridicate i-au trădat neîncrederea.

— Puf-puf, a răspuns Jackson. S-a evaporat din celulă. Mama Jilo şi-a pus vrăjile la treabă.

— Mama Jilo?

Peter s-a uitat la mine, cerându-mi o explicaţie.

— Burke e strănepotul ei, am răspuns.

Explicaţia i s-a părut suficientă, deşi, în locul lui, mie mi-ar fi plăcut să capăt mai multe informaţii. Dar nu cred că era bine să comentez înainte de a şti dacă Mama Jilo era sau nu vinovată de moartea lui Ginny.

— Dacă n-au fost în stare să-l ţină la închisoare, a întrebat Peter, cum intenţionează să-l ţină departe de casa asta?

— Asta mă-ntreb şi eu, a răspuns Jackson. De-aia o să rămân aici până-l prind din nou pe nemernic. Vreau să fiu cu ochii pe tot ce se petrece.

— Va trebui să-i explici asta lui Connor, am spus. El şi mătuşa Iris s-ar putea să aibă cu totul altă părere...

Maisie m-a întrerupt.

— Connor şi Iris au fost de acord.

— Şi „afacerea de familie”?

— N-au fost prea încântaţi, dar le-am spus, Mercy. Le-am spus tuturor deja.

Maisie şi-a ridicat mâna stângă, arătându-ne cu mândrie inelul pe care-l ţinuse la gât.

— Felicitări, copii! a exclamat Peter.

Ştiam că se bucura sincer pentru Maisie, dar cred că se bucura şi mai mult fiindcă Jackson fusese revendicat oficial. Ştiam că asta îi dădea mai multe speranţe în privinţa relaţiei noastre. S-a desprins de mine şi a înaintat, întinzându-i mâna lui Jackson.

Jackson s-a îndepărtat uşor de Peter şi l-a privit cu ochii mijiţi. Expresia feţei lui n-avea pic de căldură în timp când i-a scuturat mâna lui Peter o singură dată.

— Mulţumim, a zis, dând repede drumul mâinii lui Peter.

Maisie a împietrit când a observat cât de lipsit de entuziasm era Jackson.

— Da, mulţumim foarte mult, a spus ea. Suntem foarte fericiţi fiindcă nu mai trebuie să păstrăm secretul. Am aşteptat o vreme din respect pentru Ginny, dar s-ar părea că familiei îi prinde bine o mică veste bună.

— Veste bună? La naiba, eu aş zice că e o veste excelentă! a exclamat Peter.

A întins braţele şi a îmbrăţişat-o pe Maisie, aproape ridicând-o de la pământ.

— Când e nunta?

Surâdea fericit.

— Încă n-am stabilit asta, a răspuns Maisie.

Părea oarecum contrariată de intensitatea încântării lui.

— Dă-i drumul, a zis Jackson, dar Peter n-a părut să-i remarce tonul ameninţător.

Încă zâmbind, a lăsat-o pe Maisie şi m-a cuprins pe mine cu braţele, legănându-mă uşor într-o parte şi într-alta. Iritarea de pe faţa lui Jackson s-a înteţit, preschimbându-se într-o adevărată expresie a urii. N-aş fi crezut că Jackson putea să pară hidos, dar fălcile încordate se combinau cu privirea ostilă, schimbându-i înfăţişarea.

— Salut, Peter, am auzit vocea lui Ellen în spatele nostru.

Venea dinspre bibliotecă.

— Şi la revedere, Peter.

Connor era chiar în spatele lui Ellen, practic împingând-o cu burta lui proeminentă. Iris l-a ocolit şi i s-a oprit în faţă, clătinând din cap.

— Serios, Connor, nu trebuie să fii nepoliticos, a spus ea, apoi i s-a adresat lui Peter: Vreau să ştii, dragul meu, că eşti întotdeauna bine-venit aici, dar mă tem că ăsta e un moment nepotrivit pentru vizită. Am fi încântaţi să revii mâine seară, la cină, dar în seara asta familia trebuie să se ocupe de nişte lucruri. Sunt sigură că înţelegi.

— Da, doamnă. Chiar înţeleg şi nu vreau să vă deranjez, dar Jackson mi-a zis despre individul ăla, Burke. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să rămân, ca să pot sta… de veghe, a spus, privindu-mă cu o căldură care dădea de înţeles că eu eram aceea asupra căreia voia să vegheze. Promit să nu m-amestec în ceea ce aveţi de făcut în seara asta. N-o să vă stau în drum. Vreau doar să fiu aproape, dacă o să fie nevoie de mine.

S-a întrerupt şi mi-a înconjurat umerii cu braţul.

— Cred că şi Mercy ar vrea să rămân.

S-a uitat la mine, aşteptând o confirmare, şi mi-am dat seama că voiam într-adevăr să-l am aproape. Eram foarte confuză, dar singurul lucru pe care-l ştiam era că Peter mă făcuse întotdeauna – şi avea să mă facă întotdeauna – să mă simt în siguranţă.

Jackson s-a apropiat de noi, nu atât de mult încât să ne poată atinge, dar pentru asta n-ar mai fi fost nevoie decât de un pas.

— Domnul Flynn ţi-a cerut să pleci, a spus, accentuând

fiecare cuvânt.

Peter s-a înroşit brusc şi, dintr-o singură mişcare, şi-a luat braţul de pe umărul meu şi m-a tras în spatele lui. Aflată la adăpost, l-am privit destinzându-se, descleştându-şi pumnii şi respirând adânc ca să se calmeze. Mi-am dat seama că făcea tot ce putea ca să mă pună pe primul loc, mergând până la a-şi controla capul înfierbântat, de irlandez.

— Iar eu am rugat-o pe doamna Flynn să se gândească mai bine. Dacă moartea lui Ginny a fost cumva altceva decât un omor la întâmplare, vreau să fiu aici, să pot da o mână de ajutor ca Mercy să se afle în siguranţă.

— Nu trebuie să te temi pentru Mercy, fiule, s-a amestecat Connor. Avem noi grijă de ea. Avem mijloace de protecţie pentru familia noastră.

— Pe Ginny n-am protejat-o, a ripostat Ellen. Şi niciunul dintre noi nu s-a gândit la Mercy când a trebuit să reînnoim vrăjile. Lăsaţi-l pe Peter să rămână. Mercy o să se simtă mult mai în siguranţă cu el alături.

— Ellen, a intervenit Iris. Ştii că-n seara asta pur şi simplu nu e cu putinţă. Mâine seară da. Şi cu siguranţă poimâine. Dar nu azi. Tinere, îţi făgăduiesc că-n seara asta Mercy o să fie în siguranţă. Ţi-o garantez personal, a adăugat, cu un zâmbet liniştitor.

— Numai că... a început Peter să protesteze, dar Jackson a făcut încă un pas spre el, împingându-l.

— Doamna Flynn a zis să pleci.

— Jackson, aşa ceva chiar nu e necesar, a intervenit Iris, încercând să-l calmeze.

El n-a luat-o în seamă şi l-a îmbrâncit pe Peter.

— Pleacă, a spus. Pot avea eu grijă de Mercy. N-are nevoie de tine.

— Nu mă atinge, frate, l-a avertizat Peter, încordându-se. Şi nu-mi spune tu mie că ştii de ce are nevoie Mercy.

Jackson l-a împins iar, dar de data asta Peter se proptise bine pe picioare şi n-a putut să-l clintească.

— Am spus că trebuie să pleci, a mârâit Jackson, cu faţa urâţindu-i-se iarăşi.

— Asta-i ultima oară. Nu mă mai atinge înc-o dată, a mârâit la rândul său Peter.

— Băieţi.

Ellen a izbucnit într-un râs nervos.

— Terminaţi cu prostia asta.

Fără niciun avertisment, Jackson şi-a tras braţul înapoi şi l-a repezit spre Peter. Peter s-a ferit instinctiv din calea loviturii şi pumnul lui Jackson a trecut pe lângă el, zdrelindu-mi uşor tâmpla. Aproape că n-am simţit nimic, dar Peter a văzut ce se întâmplase şi s-a repezit ca un nebun la Jackson. Într-o clipită, se năpustise asupra lui şi îl lovea cu pumnii.

— Încetaţi! Încetaţi! a început Maisie să strige la cei doi, trăgându-l pe Peter de spatele cămăşii.

Oliver şi-a făcut apariţia pe neaşteptate.

— Încremeniţi, a poruncit cu autoritate, şi cei doi bătăuşi s-au oprit instantaneu.

Am încercat să mă duc să-l conving pe Peter să-l lase în pace pe Jackson, dar, spre surprinderea mea, am descoperit că nu mă puteam mişca nici eu – nu puteam nici măcar să clipesc. Tot ce puteam face era să privesc tabloul în care Peter stătea călare pe pieptul lui Jackson, cu mâna împietrită la jumătatea unei lovituri. Maisie s-a retras de lângă cei doi în timp ce verii şi-au făcut apariţia în masă, majoritatea de-a dreptul încântaţi fiindcă aveau parte de puţină distracţie.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? a întrebat Oliver.

— Aş zice că doi cerbi tineri s-au luat în coarne, a spus Connor.

Când s-a uitat la mine în aşteptarea unei explicaţii, Oliver şi-a dat seama că eram prinsă în cadrul lui încremenit.

— Tu poţi să pleci, a zis, şi m-am simţit în sfârşit liberă să mă mişc.

Am observat cu surprindere că Emmet domina mulţimea cu statura lui şi zâmbea amuzat.

— Mercy, mi s-a adresat Iris. Înţelegi de ce spun că tânărul tău prieten nu poate rămâne aici diseară? E pentru

binele lui. În seara asta, lucrurile ar putea lua o întorsătură pe care nu e pregătit s-o înţeleagă. Vrea să te protejeze, dar acum tu eşti cea care trebuie să-l protejeze pe el. La tragerea la sorţi, totul poate să meargă lin, ca pe apă, sau poate nu. Şi dacă n-o să meargă aşa… ei, cine ştie ce-ar putea să se-ntâmple.

— Da, înţeleg, am răspuns.

— Bun.

Iris a zâmbit.

— Şi e bine-venit aici altă dată, oricând.

Connor a rânjit.

— Jackson pare a fi de altă părere.

— Apropo de Jackson. A demonstrat că nu e destul de matur ca să ia parte la evenimentul din seara asta, a continuat Iris.

Şi a ridicat o mână ca să oprească anticipatul protest al lui Maisie.

— Tu să nu zici nimic. El a început bătaia şi aş avea tot dreptul să-l scot afară de urechi. Inelul ăla de pe degetul tău e singurul motiv pentru care n-o fac. Poate rămâne în casă, dar nu poate participa. Îmi pare rău, dar până nu învaţă să comunice folosindu-şi cuvintele, nu pumnii, e prea periculos să-l implicăm.

Maisie n-a răspuns. S-a mulţumit să se uite la Jackson şi apoi la mine cu ochii mijiţi, plini de furie.

— OK. Atunci e clar, a conchis Oliver. Peter pleacă acasă, iar Jackson stă în seara asta deoparte.

A pocnit din degete, şi cei doi de pe podea s-au despărţit.

— Ajunge, le-a spus.

Cei doi se mişcau cu încetinitorul, fără să-şi ia ochii de la Oliver, încă supuşi voinţei lui.

— Peter. După cum s-a spus la ultima strigare, nu eşti obligat să te duci acasă, dar nici aici nu poţi rămâne. O să te-ntorci mâine, la cină, cu trandafiri pentru iubita ta şi cu o sticlă de scotch bun – excepţional de bun – pentru noi, ceilalţi. Noapte bună.

Peter s-a ridicat şi a ieşit fără niciun cuvânt. Jackson l-a

urmărit cu privirea, încă mocnind de furie.
— Acum e rândul tău, a început Oliver.
— O clipă! a strigat Maisie. Te rog, unchiule Oliver, nu-l lua la rost. O să vorbesc eu cu el.
Oliver s-a uitat la Iris.
— Bine, domnişoară, a răspuns Iris. Dar ai grijă să stea deoparte în seara asta şi s-apară mâine la cină având cu totul altă atitudine.
Oliver a oftat şi a pocnit din nou din degete. Jackson a clătinat din cap, năuc după combinaţia nocivă dintre vraja lui Oliver şi pumnii lui Peter. Maisie s-a dus repede la el, îngenunchind. Am fost surprinsă că n-avea mai multe vânătăi. Tâmpla mea zvâcnea uşor şi mi-am ridicat mâna s-o ating. Începuse să se umfle puţin. Ochii lui Jackson mi-au observat gestul şi chipul i s-a înnegurat de regrete.
— Mercy, îmi pare rău, nu voiam să te lovesc. Nu ţi-aş face rău niciodată.
Maisie a încremenit de parcă ar fi vrăjit-o şi pe ea Oliver şi s-a uitat la mine. Eu n-am scos nicio vorbă.
— Nu, nu voiai decât să-i baţi măr prietenul, a zis Connor.
— Nu contează care ţi-au fost intenţiile, a spus Ellen. Pe Mercy ai rănit-o fizic, dar o să-i treacă. Mă ocup eu de asta. Cât despre ceea ce-i faci lui Maisie... asta nu pot să vindec.
Jackson s-a uitat la logodnica lui. A început să spună ceva, dar Maisie s-a ridicat repede şi a fugit la etaj. Jackson s-a uitat neajutorat în urma ei, cu umerii lăsaţi şi cu capul căzut pe piept. De pe buze i s-a desprins o înjurătură aproape imperceptibilă.
— Am impresia că ai multe de reparat, a spus Iris. Dar mă tem că n-o s-o faci în noaptea asta. Maisie are destule pe cap.
S-a uitat la el cu răceală. Pe urmă şi-a mutat privirea de la el la mine şi înapoi.
— Ce-a fost asta? l-a întrebat. Gelozie? Nu le poţi avea pe amândouă.
— Oricum ai ales-o pe cea mai bună dintre ele, a

adăugat Connor. De ce să strici lucrurile tocmai acum?

Dacă ar fi venit de la oricine altcineva, cuvintele m-ar fi rănit. Aşa, că le rostise Connor, nu m-au durut prea tare. Mă obişnuisem cu aşa ceva. Probabil că blândeţea pe care era dispus să mi-o arate se sfârşise.

Iris i-a aruncat bărbatului ei o privire înveninată; n-a fost nevoie să-i spună nimic, Connor a ştiut că era cazul să amuţească. Ea s-a întors spre Jackson.

— I-ai dat inelul tău lui Maisie. Asta înseamnă că ai luat deja o hotărâre, s-a-nţeles?

— Da, doamnă, a răspuns el.

— Iar dacă de fapt nu te-ai hotărât, trebuie s-o faci repejor şi o dată pentru totdeauna, a adăugat Oliver.

Jackson s-a uitat la mine cu o expresie care-l trăda, dovedind că nu se hotărâse deloc. M-am gândit la sora mea care plângea la etaj şi mi-am dat seama că acea parte din mine pe care ar fi bucurat-o nehotărârea lui dispăruse de mult.

— Spectacolul s-a terminat, a spus Oliver către grupul adunat să privească drama. Ne întâlnim cu toţii aici, peste o oră, pentru tragerea la sorţi.

14

În loc de câţiva răzleţi, de data asta tot clanul se adunase cât mai aproape de piciorul scării. De o parte şi de alta a holului, uşile bibliotecii şi ale salonului mare fuseseră larg deschise, pentru ca aceia care nu se puteau îngrămădi destul de aproape ca să vadă să-şi poată măcar ciuli urechile ca să audă. Şi treptele, şi palierul erau ticsite de veri. Fiind cel mai vârstnic dintre membrii prezenţi ai familiei, Michael MacGregor fusese ales ca maestru de ceremonii. Stătea lângă ceasul bunicului, a cărui pendulă fusese oprită ca să nu distragă nimănui atenţia de la desfăşurarea evenimentului. Aproape de aceeaşi înălţime cu ceasul, golemul stătea alături de bătrân.

Michael fusese întotdeauna om de acţiune, aşa că niciunul dintre noi n-a fost surprins când a spus:

— Ştiţi cu toţii de ce ne aflăm aici. Nu e nevoie să tărăgănăm lucrurile.

Accentul lui ţărănesc i-ar fi putut lăsa unui străin impresia că e încet la minte, dar în realitate mintea îi era ascuţită ca briciul. Părea necizelat pe dinafară, dar în interior se afla o inteligenţă demnă de Ivy League[14].

— Nu e o lipsă de respect faţă de Ginny, dar abia aştept să mă reîntorc în Tennessee. O să ţinem cont de ordinea alfabetică, a adăugat. Nu e o tradiţie, dar, fiindcă bănuiesc că ştim cu toţii care va fi deznodământul, o să fie mai spectaculos.

Unii i-au primit comentariul cu chicoteli şi înclinări aprobatoare ale capetelor, iar alţii cu priviri furioase. Vreme de mai multe generaţii, ancora fusese un Taylor din Savannah şi cea mai mare parte a grupului părea convinsă că tradiţia avea să se păstreze. Însă alţii, mai ales dintre verii mai tineri, erau cât se poate de dornici să pună mâna pe puterea barierei.

— E momentul să iasă în faţă reprezentanţii. Cine reprezintă familia Duval? a întrebat el, cu voce sonoră.

---

[14] Grup alcătuit din opt universităţi de elită din nord-estul SUA *(N.t.)*.

— Eu.

Lionel, un bărbat slab, de vârstă mijlocie, tată a trei copii, a ridicat mâna şi a înaintat. Orgoliile membrilor ramurii Duval primiseră o grea lovitură când uraganul Katrina făcuse ravagii în New Orleans. Îşi doreau cu sete o reabilitare, de aceea sperau că bariera avea să-l aleagă pe unul dintre ei, redând onoarea familiei. Mie îmi plăceau Duvalii. Ar fi fost frumos să se-ntoarcă în Savannah.

— Fiul meu, Micah, a fost ales să ne reprezinte pe noi, MacGregorii, a anunţat Michael, cu mândrie, când o versiune a sa mai tânără şi-a făcut loc ca s-ajungă în faţă.

Pe MacGregori nu-i interesa foarte tare cine avea să fie ales. Veniseră doar ca să-şi îndeplinească o îndatorire. Ca să facă act de prezenţă.

— Cred c-am auzit că Teague Ryan reprezintă grupul vostru, nu?

— Aşa e, a răspuns o voce cu accent nicidecum sudic, în timp ce Teague s-a apropiat ca să-i strângă mâna lui MacGregor.

Teague a trecut apoi în revistă încăperea, uitându-se pe rând în ochii tuturor rudelor mele apropiate, ca şi cum ar fi lansat o provocare. Dorinţa lui de putere m-a speriat. Deşi mă rugam ca bariera să nu mai dea atenţie familiei mele, aşa cum sugerase Teague că avea să se întâmple, m-am rugat totuşi să nu-l aleagă pe el. Nu era omul care să folosească puterea aşa cum se cuvenea.

— Eu sunt aici pentru Taylori. Pentru Taylorii „de la ţară”, nu pentru orăşenii cu nasul pe sus, a anunţat Abby, o femeie masivă, dar cu înfăţişare blajină, cam de vârsta lui Ellen.

Spunea adevărul, rudele noastre îndepărtate din ramura Taylor erau destul de rustice în privinţa manierelor şi a îmbrăcămintei. Dar nu le priveam de sus, nu exagerat. Când a ajuns cu privirea la Connor, el a rămas cu ochii într-ai ei. Părea sincer amuzat de comentariul verişoarei şi atras de curbele bogate ale siluetei sale. N-a făcut niciun efort să se ascundă de Iris sau de familia ei. Mătuşa mea se obişnuise de mult cu ochii alunecoşi ai soţului ei, iar pe

Abby, Connor n-o interesa cu adevărat, aşa că privirea lui lacomă n-a îngrijorat cu adevărat pe nimeni.

— Şi Taylorii din Savannah? a întrebat MacGregor.

— O să fac eu onorurile, a spus Oliver, cu ochii la surorile sale, care au încuviinţat prin tăcere.

— Bun. Să începem. Treisprezece plăcuţe în pungă. Cinci oameni care vor trage câte una şi, pentru voi, cei tineri, pot garanta că unul din ei o va scoate pe cea roşie. Pen' că nu omul îşi alege soarta, ci soarta alege omul. Lionel, a spus MacGregor, întinzând punga către reprezentantul ramurii Duval.

Lionel a închis ochii şi şi-a strecurat mâna în faţa de pernă veche în care fuseseră puse plăcuţele. Când a scos una, s-a încordat. I-a întins-o lui MacGregor, care a anunţat:

— Albă. Familia Duval a fost exonerată.

A pus plăcuţa la loc, în punga de pânză, pe care a scuturat-o, apoi a întins-o către propriul său fiu. Micah a scos dinăuntru o plăcuţă albă, ca şi cea de mai înainte, şi a ridicat-o în văzul tuturor. Pe faţa lui Michael s-a aşternut în treacăt umbra unui zâmbet şi i s-au relaxat umerii.

— Albă. Plăcuţa e albă. Familia MacGregor a fost exonerată, a strigat bătrânul, destul de tare pentru a fi auzit de întreaga adunare.

M-am uitat prin încăpere în căutarea lui Maisie şi am descoperit-o într-un colţ, lângă uşile bibliotecii. Era mai albă la faţă decât orice plăcuţă din vechea faţă de pernă a lui Ginny. I-am zâmbit, încercând să-i trimit gânduri încurajatoare, dar n-a părut să le remarce. Am auzit plăcuţele zornăind, lovindu-se una de alta, în timp ce MacGregor scutura energic punga înainte de a i-o oferi reprezentantului clanului Ryan. Teague şi-a vârât mâna înăuntru şi a scos o plăcuţă.

— Albă. Plăcuţa e albă. Familia Ryan a fost exonerată.

— O clipă! aproape că a zbierat Teague. Trebuie să trag din nou.

— Îmi pare rău, fiule, i-a răspuns Michael. O singură extragere pe cap de familie.

A întins punga către bărbatul mai tânăr, care a lăsat plăcuţa să cadă la loc, plin de furie şi dezamăgire.

Imediat după ce plăcuţa a ajuns la loc, lângă celelalte, Abby şi-a făcut loc să se apropie şi şi-a strecurat mâna în pungă.

— Vrea cineva să facă vreun pariu înainte de a scoate eu o plăcuţă? a întrebat, râzând. Şi, după ce n-a răspuns nimeni, a adăugat: Ei, însemnă că sunteţi cu toţii mai deştepţi decât păreţi.

A scos plăcuţa cu o zvâcnire a mâinii. MacGregor a dat să vorbească, dar ea l-a întrerupt.

— Da, da, am înţeles cu toţii cum stă treaba. E albă, şi gunoaiele albe Taylor sunt exonerate.

A aruncat cu nepăsare înapoi plăcuţa, care a zăngănit izbindu-se de colocatarele ei.

— Preliminariile s-au încheiat. Să trecem la evenimentul principal.

MacGregor a scuturat din nou punga şi i-a întins-o lui Oliver. Mâna lui îngrijită a pătruns în interior cu atenţie şi a scos plăcuţa.

— E roşie, a spus, cu voce înceată.

MacGregor i-a luat-o din mână şi a ridicat-o cât de sus a putut.

— E roşie. Plăcuţa e roşie. Nu e cine ştie ce surpriză, dar trebuia să trecem prin „preliminarii”, vorba lui Abby.

A pus plăcuţa în pungă şi i-a dat punga lui Oliver. Înainte de a se întoarce în mulţime, l-a bătut pe spate.

— Îţi aparţine în totalitate, vere.

Oliver ni s-a adresat tuturor, ridicând faţa de pernă.

— Ştiţi, e straniu, simţi în mâna ta o mică forţă surprinzătoare.

Şi-a rotit privirea prin încăpere.

— Nu vreau să-l supăr pe Michael, dar o să renunţăm puţin şi la tradiţie, şi la suspans. Ştiu că, de obicei, extragerea se face începând cu cel mai bătrân membru al familiei şi încheind cu cel mai tânăr, dar ştim cu toţii la ce ne aşteptăm şi nu vreau să prelungesc chinul lui Maisie mai mult decât e necesar. Haide, bombonico, a spus,

adresându-se surorii mele. Să terminăm cu asta.

— Nu pot, a răspuns ea plat. Nu pot s-o fac.

— Poţi cu siguranţă, draga mea, a îmbărbătat-o Ellen.

Iris a strigat la mine.

— Mercy! Du-te să-ţi ajuţi sora.

Verii s-au dat la o parte din calea mea când am traversat încăperea către Maisie.

— Aţi venit pe lume împreună, puteţi să trageţi la sorţi împreună.

— Nu treci prin asta singură. Îţi făgăduiesc, surioară. O să-nfruntăm totul împreună, indiferent ce s-ar întâmpla.

Pe faţa ei a trecut o expresie care voia să spună ceva de genul: „Ţie-ţi vine uşor să vorbeşti”.

— Nu e nevoie să mă ţii de mână, a spus, cu o voce pe care de-abia o puteam auzi.

Şi-a îndreptat spatele şi şi-a ridicat bărbia. S-a îndreptat spre Oliver cu un aer aproape regesc. Eu am mers în spatele ei, exact aşa cum făcusem încă de la primii mei paşi.

Ştiam că era supărată pe mine, dar, după ce avea să se termine totul, puteam să stăm de vorbă ca să lămurim lucrurile. Jackson o iubea. Poate era puţin derutat, puţin speriat de angajamentul luat faţă de ea. Însă ceea ce simţea pentru mine nu era real. Aşa se agăţa el de o parte din burlăcie, aşa mai ţinea un degeţel afară din apă. Atât şi nimic mai mult, mi-am spus, neîngăduindu-mi să mă gândesc dacă era un adevăr sau doar o cârjă de care mă foloseam ca să străbat un drum bolovănos. Aveau să se căsătorească, iar eu aveam să mă mărit cu Peter. Aveam să-mbătrânim toţi patru împreună, să stăm chiar pe veranda acelei case, râzând de tot ce se întâmplase în ziua tragerii la sorţi.

— Dar eu am nevoie de tine, i-am spus. Am nevoie să mă ţii de mână.

Nu şi-a ferit privirea de a mea şi toată iritarea de pe faţă i-a dispărut.

— Împreună? m-a întrebat, cu voce tremurătoare.

— Împreună, am răspuns, şi am luat-o de mână.

Oliver a întins punga către noi. Cu degetele încă înlănţuite, ne-am întins spre ea mâinile libere. Am strâns-o pe Maisie mai tare când ne-am extras plăcuţele din pungă. Şi mi-a crescut inima de bucurie când am văzut plăcuţa trasă de ea. Albă. Era liberă.

Am scos un strigăt subţire, am luat-o în braţe şi am început să mă-nvârtesc. Un „Mercy!” tăios, desprins de pe buzele lui Oliver, m-a străpuns, aşa că m-am răsucit spre el, uşor nedumerită de severitatea din glasul lui. Şi atunci am zărit-o. Plăcuţa din mâna mea era *roşie.* M-am uitat la Maisie şi am fost uimită când i-am văzut şocul din privire, expresia urii absolute. Pielea frunţii i se îngrămădise în creţuri şi gura i se strâmbase, dezgolindu-i dinţii. Şi-a smuls mâna din strânsoarea mea.

— Când pui un magnet în vârful unui cui, tot cuiul devine magnet, a trâmbiţat Connor în tăcerea uluită. N-ar fi trebuit să trageţi la sorţi în acelaşi timp, fetelor, şi n-ar fi trebuit să vă ţineţi de mână.

— Nu sunt sigură, a ripostat Abby. Puterea alege pe cine vrea. Poate-ar trebui să stăm să ne gândim la asta. Ar putea fi un semn.

— Poate e semn că trebuie s-o luăm de la-nceput! a strigat Teague, făcându-şi din nou loc prin mulţime ca să revină în partea din faţă a încăperii.

— De ce eşti atât de furioasă? i-am şoptit lui Maisie. Credeam că nu-ţi doreşti asta.

S-a îndepărtat de mine, retrăgându-se cu câţiva paşi. A biciuit aerul cu părul când şi-a întors brusc capul şi m-a privit gata să sară la mine, cu degetele încovoiate ca nişte gheare. Am avut senzaţia că mă uitam la o străină. Nu la sora mea, pe care-o ştiam chiar dinainte de a ne naşte.

— Pentru că-mi aparţine! a şuierat, drept răspuns. Mi-am petrecut întreaga viaţă pregătindu-mă pentru asta.

Am clătinat din cap, năucită cu desăvârşire. Îşi dorea să fie ancoră numai şi numai fiindcă se gândea că aş fi putut fi eu. Nimic din toate astea nu se potrivea cu sora pe care mi-o cunoşteam.

— Ai avut întotdeauna totul. Dar nu-ţi ajunge. Acum îmi

vrei bărbatul. Vrei să-mi iei locul.

Vorbea încet, dar fiecare cuvânt era un şuier usturător.

— Nu, Maisie, am spus. Te înşeli. Nu vreau decât să fii fericită.

Am încercat să mă apropii de ea, dar s-a tras iarăşi înapoi.

— Să nu cumva să m-atingi! m-a avertizat, şi vocea i-a sunat ca o palmă.

Am încremenit.

— Până acum n-am mai pus niciodată la îndoială tragerea la sorţi, a îndrăznit MacGregor să comenteze, ezitant. Ştiu că, în aparenţă, pare destul de bizar, însă...

— Ascultaţi-mă, l-a întrerupt Oliver, nerăbdător. Ne putem lămuri foarte uşor. Le punem pe amândouă să ia din nou câte o plăcuţă, de data asta separat.

— Susţin propunerea.

Connor a dat să facă un pas înainte, sugându-şi burta şi scoţându-şi pieptul în faţă cu o singură mişcare rapidă.

— Dar tu n-ai dreptul să participi la luarea unei decizii.

Abby s-a întors spre el. Toată admiraţia pentru ea a dispărut de pe faţa lui Connor.

— Atunci o susţin eu, a anunţat Iris, ieşind în faţă din umbra bărbatului ei. Haideţi, fetelor, să repetăm extragerea.

Am întins mâna şi am aruncat plăcuţa roşie înapoi, în pungă. Eram cu desăvârşire uluită. De plăcuţă. De sora mea. Nu voiam decât ca acea zi să se termine odată.

— Nu, am răspuns. E o prostie. Ştim cu toţii că nu sunt potrivită să iau locul lui Ginny. Prezenţa mea aici e o simplă formalitate.

I-am aruncat lui Maisie o privire piezişă, încercând să descopăr pe faţa ei un strop de căldură.

— Îmi pare rău că te-am răvăşit. Am crezut că nu-ţi doreşti să fii aleasă. Poate şi puterea a crezut acelaşi lucru. Dar s-a terminat. Îţi aparţine.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre uşă, dar Oliver m-a oprit.

— Puneţi cu toţii ceva la cale, a zis Teague, clătinându-şi

un deget gros, cu ochii la unchiul meu. Ştiţi cu toţii că puterea a terminat-o cu voi, Taylorii din Savannah, şi vă străduiţi din răsputeri să ne-ascundeţi asta.

— Treci la locul tău, Teague, i-a strigat tatăl lui.

Indignat, Teague s-a supus.

Oliver a clătinat din cap, apoi s-a uitat la mine.

— Nu, Mercy. Trebuie să fie oficial. Nu putem lăsa pe nimeni să pună la îndoială alegerea. S-ar slăbi bariera.

— OK, unchiule Oliver, a început Maisie, pe un ton pe care n-o mai auzisem niciodată vorbind.

Dulceaţa din glas îi fusese înlocuită de gheaţă. Din fiecare silabă părea să-i picure venin.

— Vrei să fii sigur că ştie toată lumea, fără niciun dubiu, cine trebuie să fie ancoră? Perfect, dă-mi voie să lămuresc eu lucrurile.

Casa s-a umplut de un sunet inevitabil, pulsatil, ca atunci când îţi ţii capul sub apă şi simţi nevoia să te ridici la suprafaţă ca să respiri. Pulsaţiile au devenit la fel de sonore ca tunetele în timpul unei furtuni din august şi presiunea era insuportabilă. Am avut senzaţia că-mi era zdrobit capul.

Până şi golemul fusese afectat. Zăcea pe podea, îndoindu-şi şi dezdoindu-şi trupul, de parcă ar fi avut o criză de epilepsie. În afară de Maisie, toată lumea şi-a dus mâinile la urechi, dar, chiar şi cu ele acoperite, pulsaţiile continuau, din ce în ce mai puternice. Mi-am dat seama că nu veneau din exterior – porneau din fiecare dintre noi. Ellen a ţipat şi s-a prăbuşit, şi am văzut cum i se prelinge sânge dintr-o ureche. Voiam să alerg la ea, dar n-am putut să mă mişc, fiind ţintuită locului de un soi de forţă de gravitaţie al cărei centru era Maisie.

— Maisie! am strigat, abia auzindu-mi vocea. Ne faci rău tuturor! Încetează!

S-a uitat la mine cu ochi pe care nu i-i cunoşteam, plini de o răceală pe care nu mi-aş fi imaginat-o niciodată. Ştia că ne chinuie şi suferinţa noastră îi făcea plăcere – ba chiar mai mult, din ea îşi trăgea puterea.

Aerul s-a umplut de miros de ozon şi electricitatea

statică a trosnit în jurul nostru. Mănunchiuri de fire electrice albastre săreau de la un om la altul. A urmat un moment de tăcere deplină când Maisie s-a înălţat în aer. A levitat către tavan şi scurta tăcere s-a spulberat când au început să cadă pietre de nicăieri, străpungând acoperişul şi trecând prin geamuri ca nişte stropi de ploaie din ciment.

Deasupra capetelor noastre au explodat toate ţevile, azvârlind în toate părţile jeturi de apă şi casa noastră veche de un secol şi jumătate, principalul sediu al familiei, a început se zdruncine din temelii, huruind. Camera s-a răsucit deasupra fundaţiei şi grinzile ei torturate au fost smulse cu un urlet din tencuiala lor.

Maisie a bătut din palme şi un jet de foc a pornit vâjâind de la ea către Oliver. Faţa de pernă din mâna lui a izbucnit în flăcări şi i-a scăpat dintre degetele băşicate, smulgându-i un ţipăt. Maisie a ridicat în aer ultima plăcuţă, cea albă pe care-o trăsese, şi aceasta s-a sfărâmat, preschimbându-se într-un praf fin.

Şi pe urmă s-a terminat. Ploaia de pietre s-a oprit. Casa a rămas neclintită şi intactă. Nu ne mai curgea apă de deasupra capetelor, iar Maisie stătea tăcută în faţa noastră. L-am văzut pe Oliver privindu-şi mâna, care arăta perfect, fără nicio arsură. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi am înţeles că, în realitatea noastră, chiar nu se întâmplase nimic. Maisie deschisese pur şi simplu o fereastră către ceea ce s*-ar fi putut* întâmpla, astfel încât să putem privi prin ea cu toţii, după care o închisese ca şi cum ar fi apăsat pe un comutator. Singura victimă a episodului fusese punga cu plăcuţe, care continua să fie o grămăjoară de cenuşă la picioarele lui Oliver.

— Are cineva vreo nelămurire? a întrebat Maisie, cu triumful strălucindu-i în ochi şi plutind la câţiva centimetri deasupra podelei.

Era încărcată de electricitate. Un foc luminos. Nu era sora mea. Era un înger înspăimântător. I-am întors spatele şi mi-am făcut loc prin mulţime, îndreptându-mă spre uşa din faţă. Am răsucit mânerul, dar uşa nu s-a clintit. Părea

ţintuită de toc sau înţepenită de o diferenţă de presiune dintre interior şi exterior. Am zgâlţâit-o de mai multe ori din toate puterile, dar a rămas încremenită în locaşul ei. Apoi în mine a izvorât o forţă dezlănţuită şi am izbutit s-o deschid larg. Când aerul cald al nopţii a pătruns înăuntru şi mi-a atins faţa, am ieşit în fugă.

15

Am alergat traversând mai multe străduţe, fără să fiu atentă la trafic şi la trecerile de pietoni şi, când oboseala a înfrânt adrenalina, mi-am continuat drumul la pas. Subconştientul meu preluase controlul şi mă ducea spre sud, iar partea conştientă a minţii mele a înţeles care era destinaţia abia când am ajuns în apropiere de Sackville şi de casa închiriată de Peter cu doi ani în urmă, când se mutase din locuinţa părinţilor săi. Când m-am văzut acolo, mi-am dat seama că în mine se schimbase ceva. Mă simţeam o altă femeie. Am urcat treptele de la intrarea casei mici, cu schelet de lemn, şi am bătut la uşă.

Peter a deschis purtând doar o pereche de boxeri. Mai întâi s-a uitat la mine clipind nedumerit, apoi a rămas cu gura căscată.

— Ce naiba? a întrebat, întinzând mâna ca să mă tragă din întunericul nopţii. Ai păţit ceva?

Am trecut pragul împleticindu-mă şi i-am căzut în braţe. Şi am înţeles ce-l şocase când m-am văzut în oglinda de pe perete. Aveam părul măciucă, încă electrizat de puterea lui Maisie. Pielea mea avea o culoare cadaverică şi radia o uşoară strălucire albastră.

— Să nu-i spui lui Maisie că sunt aici, am zis, şi propria voce mi-a sunat cumva greşit în propriile urechi. Să nu-i spui niciunuia dintre ei.

— N-o să spun nimic nimănui, mi-a promis.

Şi-a pus mâinile pe braţele mele şi m-a îndepărtat puţin ca să mă privească. Nările i s-au dilatat, ca şi cum ar fi simţit că purtam mirosul vrăjii lui Maisie.

— Vino, a spus, conducându-mă cu blândeţe către canapea. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Te ascult.

— Nu vreau să vorbesc, i-am răspuns, apoi l-am sărutat.

O dată şi încă o dată. M-a tras mai aproape de el şi i-am simţit mirosul proaspăt. Mi-am îndesat faţa în pieptul lui şi l-am sărutat şi acolo. Am scos limba brusc şi i-am atins sfârcul.

— Am nevoie de tine, am spus, minunându-mă de neaşteptata îndrăzneală din cuvintele mele. Te iubesc, am adăugat, şi rosteam adevărul.

Ceea ce simţeam pentru el în clipa aceea era viu şi intens, iar sentimentele mele pentru Jackson păreau rămăşiţele unui vis aproape uitat. Mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi m-am săltat pe vârfuri. L-am sărutat şi i-am simţit erecţia, lipită de mine.

— Opreşte-te, Mercy, a spus, străduindu-se să se stăpânească. Şi eu te iubesc. Dumnezeu ştie că te iubesc, a continuat, fixându-mă cu ochii lui ceacâri. Vreau asta. O vreau mai mult decât îţi poţi tu da seama. Dar ceva nu e în ordine. Nu pot spune ce. Dac-o facem acum, mâine o să-ţi pară rău.

Uitându-mă în ochii lui, am avut unul dintre acele rare momente când totul e limpede.

— Ai dreptate. Ceva nu e în ordine. Multe nu sunt în ordine, mai multe decât îţi imaginezi, am răspuns. Dar asta e. Noi doi. În viaţa mea n-o să fie niciodată ceva în mai în ordine decât asta.

L-am sărutat apăsat şi i-am cuprins penisul în mână. S-a înfiorat şi ochii lui mi-au pus întrebarea pe care buzele nu cutezau s-o rostească. Am dat din cap şi m-a săltat în braţe, m-a dus în dormitorul lui, către patul lui. M-a culcat cu delicateţe şi s-a lăsat cu grijă deasupra mea.

Şi-a sprijinit trupul pe braţe şi şi-a coborât spre mine privirea flămândă.

— Asta înseamnă ceva pentru mine, Mercy. Înseamnă că ne aparţinem unul altuia. Nu vreau s-o facem dacă tu ai vreo îndoială, cât de mică.

I-am privit faţa frumoasă.

— Nicio îndoială, am răspuns.

S-a aplecat şi m-a sărutat cu pasiune.

— N-a existat niciodată altcineva în afară de tine, mi-a şoptit la ureche. Niciodată n-am... mi-a mărturisit, cu voce abia auzită. Am aşteptat... Am sperat că tu...

Am ridicat mâna şi i-am împins gura de la ureche către buzele mele.

Mai târziu, când a adormit, m-am destins lângă el, cuprinsă în îmbrăţişarea lui. Am închis ochii şi am trăit momentul de cea mai pură împăcare pe care-o cunoscusem vreodată. Dar când a început să mă fure somnul, am fost smulsă din vise de chicotitul sumbru al lui Jilo, care dansa în aerul din jur. Şi atunci mi-am dat seama că vraja ei mă atrăsese acolo.

Deşi lipită de Peter, am zăcut tăcută şi singură în timp ce inima mi se preschimba într-o piatră şi mi se prăvălea în stomac.

16

— O să fii OK? m-a întrebat Peter, oprind maşina în faţa casei mele. Te pot duce înapoi, la mine, dacă nu eşti pregătită să-i înfrunţi. Poţi să stai acolo, să te relaxezi. Te-aduc înapoi aici când mă-ntorc de la lucru.

Faţa îi strălucea de fericire, deşi îşi făcea griji pentru mine.

I-am cântărit propunerea.

— Nu. Cred că e mai bine să termin repede cu asta. N-are sens să evit inevitabilul.

Trebuia să repar indiferent ce nu era în ordine între Maisie şi mine. Şi trebuia să mă gândesc la consecinţele vrăjii aruncate de Jilo asupra mea.

— Te iubesc, a spus el, sărutându-mi buzele, fruntea, pleoapele. Nu vreau să mă despart de tine, dar trebuie să mă duc la lucru.

— Şi eu te iubesc, am răspuns.

Şi era adevărat, deşi acea parte a iubirii care însemna pasiune i se datora magiei. Poate că sentimentele mele pentru Peter erau mai profunde decât ştiusem vreodată. Poate că, în cele din urmă, aş fi ajuns la asta şi fără o vrajă? El m-a sărutat iarăşi şi am simţit cum tot trupul meu îi răspunde. Cu un suprem efort de voinţă, mi-am întins mâna spre mânerul portierei şi am sărit din camioneta lui.

— Te văd diseară?

— Nimic şi nimeni n-o să mă oprească, a zâmbit el.

Am închis portiera, iar el a demarat. S-a oprit din nou la vreo doi metri în josul străzii şi şi-a parcat camioneta. A coborât dintr-o săritură şi a alergat înapoi la mine, m-a luat în braţe smulgându-mă de la pământ şi m-a învârtit în aer, sărutându-mă lung şi apăsat.

— Te iubesc, Mercy Taylor. Te iubesc, a spus, înainte de a se întoarce la camionetă şi de a se îndepărta.

L-am urmărit cu privirea până când nu s-a mai zărit, apoi mi-am făcut curaj.

Uşa era încuiată, dar, înainte de a apuca să sun, i-am

auzit clicul încuietorii şi s-a deschis încet. De partea cealaltă nu se vedea nimeni. Mi-am strecurat capul înăuntru şi am inspectat holul, însă părea pustiu. Mi-am închipuit că uşa fusese vrăjită ca să se deschidă pentru mine. Casa era tăcută pentru prima oară după moartea lui Ginny. Verii fugiseră, evident, într-un loc mai sigur.

— Maisie a plecat, a spus Wren, din spatele meu.

Am icnit şi m-am întors brusc.

— Wren, o să mă sperii de moarte într-o bună zi! am exclamat.

— M-a rugat să-ţi spun că-i pare rău.

— Unde s-a dus? am întrebat.

Oboseala şi o neaşteptată îngrijorare pentru Maisie mi-au făcut vocea să răsune mai tare decât aş fi vrut.

— S-a dus să-şi facă ucenicia pe lângă o altă ancoră, a răspuns Iris, ieşind din umbra din spatele lui Wren. Una foarte puternică, de la care poate învăţa să-şi controleze sentimentele, ca să nu mai fim niciodată nevoiţi să trăim un episod ca acela de aseară.

Deşi îl tolera pe Wren, Iris nu se simţea câtuşi de puţin ataşată de el. L-a expediat bătându-l uşor pe umăr, ceea ce l-a făcut să se împrăştie precum ceaţa.

Iris şi-a strâns mai tare capotul în jurul trupului şi m-a invitat cu un semn în bibliotecă. S-a aşezat pe marginea fotoliului dublu şi a lovit cu palma în locul de alături. Am prins aluzia şi m-am instalat lângă ea.

— Mă simt atât de uşurată că te văd. Când ai plecat...

A şovăit.

— Maisie ne-a scurtcircuitat complet. Connor a trebuit să-şi revină înainte de a te putea găsi şi, când ţi-a dat de urmă la Peter, m-am gândit că e cel mai bine să te lăsăm acolo. Părea cel mai sigur loc în care te puteai afla. Dacă ai fi păţit ceva...

În colţul ochiului i s-a format o lacrimă şi s-a cutremurat vizibil. După un răstimp îndelungat, mi-a luat mâna într-ale ei.

— Îi pare rău, să ştii. Şi numai căinţa sinceră a salvat-o de o legare.

— O legare? Credeam că nu se mai face aşa ceva, am spus.

O legare împiedica pe cineva cu puteri vrăjitoreşti să şi le folosească şi să influenţeze bariera.

— Simplul fapt că nu s-a mai făcut de mult nu înseamnă nici că nu se mai poate face, nici că n-o să se mai facă, a spus Iris.

— Dar dacă e ancoră şi i se face o legare?

Soarele dimineţii a pătruns în încăpere şi Iris s-a ridicat să tragă draperiile în calea razelor lui, apoi s-a aşezat din nou lângă mine.

— Atunci ar fi sub controlul energiei. Care ar folosi-o ca recipient, dar ar şterge acea parte din ea pe care-o recunoaştem drept sora ta. Ca şi cum ar fi lobotomizată.

— N-aţi putea să-i faceţi aşa ceva!

— Nu, draga mea, noi n-am putea, dar nu se poate spune acelaşi lucru despre câteva din celelalte familii de vrăjitori, a răspuns Iris, jucându-se nervoasă cu verigheta ei. Trepidaţiile stârnite de Maisie azi-noapte s-au simţit în întreaga lume. Noi o numim barieră, dar e mai degrabă o reţea. Tragi de ea aici şi vrăjitorii din toată lumea simt vibraţia.

Iris s-a uitat în ochii mei.

— Maisie e foarte tânără, dar foarte puternică. Trebuie să-nveţe să se controleze, aşa c-a fost trimisă să fie instruită.

— Credeam că nu vrea să fie ancoră. Nu înţeleg de ce s-a înfuriat azi-noapte atât de tare. Mai ales din pricina unei erori atât de evidente.

Iris a oftat.

— Ei, eroarea n-a fost atât de evidentă pentru toată lumea. Unii s-au întrebat dacă puterea nu ne-a spus de fapt că aranjamentul făcut cu atâta timp în urmă are nevoie de nişte schimbări. Făcând o alegere cu desăvârşire... neaşteptată, poate ne-a spus că e timpul să facem o modificare.

— Tu ce crezi?

Iris a stat pe gânduri câteva clipe.

— Iubito, după noaptea trecută, nu mai ştiu ce să cred. Însă deocamdată zic că trebuie să ne considerăm norocoşi. Eşti teafără şi te-ai întors acasă. Şi, cu toate că acum se află la mare depărtare, peste două săptămâni o s-o avem şi pe Maisie înapoi, teafără şi nevătămată. O să aibă nevoie de tine când o să se-ntoarcă acasă.

— Nu sunt sigură că vrea să mă mai vadă prin preajmă. Cred că, pentru mine, cel mai bine ar fi să plec o vreme, am spus, întrebându-mă dacă l-aş fi putut convinge pe Peter să mă însoţească.

Să fim doar noi doi, călătorind prin locuri cât mai îndepărtate cu putinţă de Savannah. El visa dintotdeauna să vadă Alaska.

— Cât de mult înseamnă „o vreme”?

— Nu ştiu. Pur şi simplu o vreme.

— Nu, a spus Iris, cu voce fermă. Sora ta are nevoie de tine aici. Noi toţi avem nevoie de tine aici.

— Dar felul în care s-a uitat la mine azi-noapte… am obiectat. Mătuşă Iris, azi-noapte mă ura.

— Azi-noapte a fost azi-noapte. Când a plecat, erai singura persoană la care se gândea. N-a scos nici măcar un singur cuvânt despre tânărul ăla cu care s-a logodit.

Vinovăţia m-a copleşit iarăşi. Trebuia să-i fac mărturisiri cuiva.

— Mătuşă Iris, în parte, din cauza lui Jackson vreau să plec. M-am simţit confuză în privinţa sentimentelor mele pentru el, şi presupun că şi el e oarecum derutat.

Dezamăgirea din ochii lui Iris era sfredelitoare.

— O, înţeleg, a spus. Am crezut că, indiferent ce simte Jackson e unilateral, dar tu… te-ai încurcat cu el?

— Nu. Nimic de genul ăsta. Doar că…

— Doar că ar fi cu putinţă. Iar tu trebuie să-ţi asculţi conştiinţa şi să iei cea mai bună decizie pentru toţi cei implicaţi. Acum ai înţeles mai bine ce-nseamnă să fii ancoră a barierei. Trebuie să închizi nişte uşi, scumpo, oricât de frumoasă ar fi curtea de dincolo de ele.

— Încerc să-nchid uşa. Am închis uşa aia. De aceea vreau să plec, am protestat.

— Nu, scumpo. Asta nu e o decizie, asta e fugă. Exact cum ai făcut azi-noapte, când te-ai speriat. Să alegi şi apoi să trăieşti suportând consecinţele, asta înseamnă să iei o decizie. Iris şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Ştii, tu eşti cea care seamănă cu mama ta cel mai mult.

Ştiam, fireşte, din fotografiile mamei, dar îmi făcea întotdeauna plăcere s-o aud.

— Şi mă tem că în tine s-ar putea regăsi o mai mare parte din Emily decât am crezut.

— Ce vrei să spui? am întrebat, intrând brusc în defensivă.

— Şi pe sora mea o tentau bărbaţii altor femei. Nu i s-a întâmplat doar o singură dată să ia decizia greşită, şi alegerile făcute de ea n-au adus fericire nimănui. În primul rând nu ei. Îmi pare rău, draga mea. Nu mi-am dorit niciodată să ţi-o vorbesc de rău pe mama ta, dar nu vreau să te văd făcând aceleaşi greşeli pe care le-a făcut ea.

M-am cuprins fără să vreau cu braţele, ridicând un scut între inima mea şi cuvintele ei. Detestam să aud aşa ceva despre mama. Se potrivea prea bine cu ceea ce-mi spusese Tucker Perry despre prezenţa ei la întrunirile clubului Tillandsia.

— Ascultă-mă, fetiţo, a continuat Iris. Dacă-ţi asculţi inima loială şi judecata sănătoasă cu care te-ai născut, o să-ţi dai seama că Jackson nu e omul potrivit pentru tine. Poate că tânărul Peter e, sau poate nu e nici el. Dar te cunosc. N-o să-ţi găseşti niciodată fericirea dacă, în căutarea ei, va trebui să-i frângi inima lui Maisie. Sora ta înseamnă prea mult pentru tine.

Avea dreptate. În ciuda nebuniei din noaptea dinainte, o iubeam pe Maisie prea mult ca să îi răpesc ceva. Iar acum mă legasem de Peter. Chiar dacă rădăcina din care porniseră acţiunile mele era vraja lui Jilo, eu fusesem cea care îi ceruse s-o facă. Nu-l puteam răni pe Peter. M-am gândit să-i povestesc lui Iris, măcar în linii mari, tot ce se întâmplase în privinţa lui, dar nu eram pregătită să-i mărturisesc legătura mea cu Jilo.

— Am iubit-o foarte mult pe surioara mea mai mică, a continuat Iris. Cu siguranţă nu era fără cusur, dar eu am iubit-o. Şi de la ea v-am primit pe tine şi pe sora ta. Nu ţi-am mai cerut niciodată aşa ceva şi sper că n-o s-o mai fac niciodată, dar te rog acum. Rămâi cu noi, Mercy. Rămâi până când se aranjează lucrurile aici. Nu ai puterea noastră, a celorlalţi, dar o ai pe aceea de a ne ţine pe toţi laolaltă.

Nu m-am uitat la ea. Voiam să spun „da”, dar nu voiam să fac o promisiune pe care mă temeam că n-o s-o pot ţine.

— Promite-mi măcar c-o să te gândeşti la asta şi c-o să vii să stai de vorbă cu mine înainte de a pleca. Că n-o să dispari în miez de noapte. Îmi făgăduieşti atâta lucru, nu?

— Da, am răspuns, doborâtă de urmările nopţii fără somn.

Eram prea obosită pentru o discuţie în contradictoriu.

— Atunci e bine, a zis ea. Mă-ntorc în camera mea până nu se trezeşte unchiul tău Connor. O să mă piseze la nesfârşit cu întrebările dac-o să-şi dea seama că ai stat toată noaptea la Peter şi-o să fiu nevoită să-l mint ca să-i închid gura. Du-te şi tu sus, să te schimbi. Du-te acum.

M-a plesnit în joacă.

Când m-am aplecat s-o sărut pe frunte, mi-a zâmbit cu atâta dragoste în ochi… Nu ştiam sigur ce-ncerca Jilo să-mi bage-n cap, dar nu puteam să cred vreodată că femeia care mă crescuse – sau, la drept vorbind, oricine altcineva din familie – nutrea faţă de mine orice altceva în afară de intenţii bune. Iris s-a furişat afară din încăpere şi eu am urmat-o la etaj. Acolo am intrat în dormitorul meu şi am închis fără zgomot uşa în urma mea. Lumina zilei începea să se reverse, aşa că am închis obloanele înainte de a mă strecura în aşternut. Şi, câteva clipe mai târziu, eram ruptă de lume.

17

Când m-am trezit, am ştiut că mai era cineva cu mine în cameră. I-am simţit greutatea privirii ostile şi, cu un icnet, m-am grăbit să mă salt în capul oaselor.

— Nu te stresa, a spus Connor. Sunt doar eu.

Trăsese scaunul măsuţei mele de toaletă la picioarele patului şi stătea acolo, privindu-mă cum dormeam. Avea lanţul pendulului încolăcit printre degetele mâinii drepte.

— Ce vrei? l-am întrebat.

— Nu te zbârli aşa, a spus, lăsând pendulul să atârne la capătul întregii lungimi a lanţului. Voiam să stau de vorbă cu tine între patru ochi.

— Aşa că te-ai decis să mă priveşti dormind, ca un soi de boo hag? l-am întrebat.

Un *boo hag* era baubau în versiunea de pe coastă – sau mai degrabă un baubau corcit cu un vampir. O creatură care-ţi sugea viaţa dacă te privea dormind. Connor întredeschisese obloanele din spatele lui atât cât era necesar ca să se strecoare înăuntru o rază strălucitoare de soare. Fiindcă stătea în contralumină, nu-i vedeam decât silueta, trăsăturile îi rămăseseră în umbră. Lumina soarelui ar fi putut spulbera atmosfera ameninţătoare dacă ar fi inundat încăperea, dar ceva îmi spunea să nu risc să trec pe lângă el ca să deschid de tot obloanele. Am întins mâna şi mi-am aprins veioza de pe noptieră.

Lumina mi-a dezvăluit privirea stranie, pe care nu m-aş fi aşteptat s-o văd în ochii lui. Un regret amestecat cu tandreţe, o afecţiune care mi-a zdruncinat părerea despre ceea ce însemna Connor pentru mine.

— Eşti, cu siguranţă, o copie fidelă a mamei tale, a spus. Şi ei i-ar fi prins bine un strop de disciplină.

În ochi i s-a întors asprimea cu care eram obişnuită.

Am luat o pernă şi am strâns-o în braţe.

— Despre ce vrei să vorbim? l-am întrebat, un pic tăios, pentru că mă simţeam foarte vulnerabilă.

A zâmbit.

— Despre ziua în care-a fost ucisă Ginny. În privinţa asta mă sâcâie ceva, a spus, aplecându-se uşor în faţă.

Scaunul a scârţâit sub povara lui grea.

— Voiam s-o las baltă, dar azi-noapte ai agitat lucrurile.

A făcut o pauză plină de subînţelesuri, dar eu n-am zis nimic.

— E vorba de răspunsurile stranii pe care mi le-a tot dat pendulul meu în ziua aia, când i-am cerut să-mi arate unde e arma cu care-a fost ucisă Ginny.

— Ai spus că nu se afla acolo, i-am reamintit.

— Ei, a fost o foarte mică minciună, a ripostat el, începând să rotească lent pendulul. De fiecare dată când am întrebat unde se află, a arătat spre tine.

Connor s-a ridicat în picioare şi a venit mai aproape de patul meu.

— N-am nicio legătură cu uciderea lui Ginny, am spus. Şi aş fi cu adevărat încântată dac-ai ieşi acum din camera mea.

Mi-era frică s-aud ceea ce ar fi putut spune.

— Eşti sigură? m-a întrebat. Sau poate că, în realitate, vrei să profiţi de acest moment în care suntem singuri ca să-mi spui tot ce ştii?

— Nu ştiu nimic ce n-am spus deja, am răspuns. Acum te rog să pleci.

Mi-a ignorat rugămintea.

— Ginny era supărată pe tine. Tu erai supărată pe ea.

— Nu i-am făcut niciun rău.

S-a aşezat pe pat, lângă mine, iar eu mi-am lipit braţele mai tare de trup.

— O, te cred, a spus. De-aici încolo începe să devină interesant. Pendulul te-a indicat cu atâta insistenţă, încât l-am întrebat, chiar atunci, acolo, dacă tu ai omorât-o.

S-a uitat în adâncul ochilor mei, şi, fir-ar să fie, am clipit.

— Răspunsul a fost un „nu” vehement.

S-a ridicat brusc şi salteaua a scârţâit când s-a mişcat.

El a început să meargă prin cameră, dintr-o parte într-alta.

— Prin urmare, mi-a spus că tu ai fost arma folosită, dar

nu şi mâna care a manevrat-o. Ai idee ce poate însemna asta?

— Nici cea mai mică idee. Întreabă-ţi jucăria.

— Am întrebat-o şi-o să continui să-i cer explicaţii, dar speram c-o să-ţi deschizi sufletul, c-o să-mi spui ce-ai pus la cale de a scos-o atât de tare din sărite pe Ginny.

M-am uitat urât la el.

— Cine ştie? Pe Ginny o scotea mereu câte ceva din sărite.

— E adevărat, a recunoscut. Era foarte suspicioasă.

Connor s-a oprit locului şi s-a întors spre mine.

— Cum spuneam, aş fi lăsat toată povestea baltă, punând-o pe seama tulburării energiilor, dacă n-ai fi fost aleasă să iei locul lui Ginny.

— Ai spus chiar tu c-a fost o greşeală, am obiectat.

— Ştiu ce-am spus, dar voiam pur şi simplu să te protejez. Şi să înlătur o nedreptate care i se făcea lui Maisie. Habar n-am ce pui la cale, dar te-ai băgat în ceva care te depăşeşte, a spus, ameninţându-mă cu degetul. N-ar fi trebuit să-ncerci niciodată să iei ceea ce e menit surorii tale. Continuă şi-o să fii strivită ca un gândac.

— Ajunge. Am terminat, am spus, aruncând perna pe care-o ţineam în braţe în celălalt capăt al camerei.

Mi-am pus picioarele pe podea şi m-am ridicat, încercând să par cât mai înaltă.

— N-am făcut nimic.

Am întins mâna şi l-am împuns cu degetul în piept cât am putut de tare.

— Şi n-am încercat să iau nimic.

L-am împuns din nou.

— Nimic. Punct.

L-am privit drept în faţă.

— Acum ieşi!

A făcut un pas în spate. Avea un zâmbet pe buze, dar din ochi îi lipsea căldura care să-l susţină. Ştia că mă făceam vinovată de ceva, deşi nu reuşea să priceapă despre ce e vorba. M-am străduit să nu mă gândesc la Jilo, dar e suficient să nu te gândeşti la un elefant şi-o să-i vezi

trompa. Oliver m-ar fi citit fără probleme, însă, slavă Domnului, la asta Connor era slab. După o lungă clipă, mi-a întors spatele şi a ieşit. Am închis uşa în urma lui, am încuiat-o, apoi m-am grăbit să deschid obloanele, lăsând lumina soarelui să se reverse în încăpere.

18

Câteva clipe mai târziu, am auzit o bătaie uşoară în uşă.

— E totul OK acolo? m-a întrebat Ellen. Te-am auzit ţipând.

— Am visat urât. Sunt OK, am răspuns, uşor zdruncinată, apoi am adăugat: Totul e-n regulă.

Am deschis uşa ca să vadă că nu păţisem nimic.

— Bine, atunci.

A ezitat o clipă.

— Ascultă, mi-ar plăcea să stăm de vorbă despre noaptea trecută, dacă te simţi în stare. Poate să ieşim puţin undeva? Am putea să ne-mbrăcăm ca nişte fetiţe ce suntem şi ţi-aş face cinste cu un ceai şi o gustare la Gryphon.

— Mi-ar plăcea, dar trebuie să fac mai întâi un duş, am răspuns.

Ellen era exact persoana cu care voiam să vorbesc despre noaptea trecută – nu despre tragerea la sorţi, ci despre Peter. Într-o lume normală, în dimineaţa aia aş fi dat fuga pe scări ca să-i povestesc totul lui Maisie. M-am întrebat dacă absenţa ei n-avea să devină noua normalitate.

— Mă găseşti în camera mea, a spus Ellen. Vino să mă iei când eşti gata.

Am făcut duş şi m-am îmbrăcat cu o rochie de ocazie scurtă, în stilul anilor 1950, pe care o căpătasem chiar de la Ellen. Mi-am lăsat părul liber şi mi-am pus un şirag de perle primit de la Iris când împlinisem 18 ani. După ce am adăugat o pereche de balerini pentru care am făcut săpături prin dulap, m-am simţit mult mai fetiţă decât mă mai simţisem vreodată după ce făcusem doisprezece ani şi nu mai purtasem costume de prinţesă de Halloween.

Când am ajuns la uşa lui Ellen, am auzit din interior vocea lui Wren. Eram gata să bat şi s-o întreb pe Ellen dacă era gata, dar ocazia de a trage cu urechea era prea tentantă. Mi-am încordat auzul ca să pot desluşi cuvintele

prin uşa groasă de stejar.

— Maisie te-a speriat.

Vocea plângăcioasă a lui Wren se auzea prin lemn limpede ca un clopoţel.

— Da, aşa e, a răspuns Ellen, cu vocea mult mai estompată.

— M-a speriat şi pe mine, a mărturisit Wren, şi, în tăcerea care a urmat, am presupus că Ellen îl strânsese la piept ca să-l aline.

— N-o să las pe nimeni să-ţi facă niciun rău, micuţule, a spus ea cu voce liniştitoare.

— Te iubesc, a strigat el cu voce ascuţită.

M-am întrebat dacă Wren putea într-adevăr să aibă sentimente.

— Şi eu te iubesc, omuleţule.

Mi-am muşcat buza; Ellen obişnuia să se refere la Paul numindu-l „omuleţul” ei. Nu mi se părea sănătos pentru ea să-i spună astfel lui Wren.

— Maisie e rea?

— O, nu, scumpule, a răspuns Ellen, părând surprinsă de întrebare. E tânără şi derutată. Pe umerii ei a căzut o responsabilitate foarte mare. Dar nu e rea – nici pe departe.

— Eu cred că e rea. A furat de la Mercy.

La comentariul ăsta am ciulit urechile şi m-am aplecat mai aproape de uşă.

— Puterea n-a vrut-o pe ea, a vrut-o pe Mercy.

Mi-am stăpânit pornirea de a râde zgomotos de ideea ridicolă că puterea m-ar fi ales după ce, vreme de douăzeci şi unu de ani, mă ignorase cu desăvârşire. Mă îndoiam că se răzgândise brusc şi mă alesese regina balului.

Ellen a păstrat câteva secunde tăcerea.

— Maisie nu e rea, a decretat, laconic. E nepoţica mea. Dar cred că s-ar putea să ai dreptate. Nu pricep ce s-a petrecut aseară, dar intuiţia îmi spune că plăcuţa roşie a fost trasă de cine trebuia. Nu pot să explic de ce, dar sunt sigură că lucrurile nu sunt atât de clare cum îi place lui Iris să creadă. La Emily, nimic n-a fost vreodată limpede şi

uşor de înţeles, aşa că nu m-aştept să găsesc ceva limpede şi uşor de înţeles la fetele ei.

— De ce-ţi tremură mâna aşa? a schimbat Wren vorba, în timp ce eu încă mai încercam să prind sensul spuselor mătuşii mele.

— Emoţiile sunt de vină, micuţule, emoţiile, a răspuns ea.

— Te-ai simţi mai bine dacă ai bea ceva, a spus Wren.

Eu am rămas cu gura căscată.

— Nu. Trebuie să-mi ţin promisiunea făcută familiei mele, lui Mercy.

— Eu n-o să le spun nimic. Un strop n-are cum să-ţi strice. E vina lui Maisie.

Micul ticălos. Oare dădea pur şi simplu glas raţionamentelor lui Ellen sau se temea să nu-şi piardă bateria alimentatoare dacă îşi venea ea în fire? Trebuia să vorbesc despre el cu Iris şi Oliver şi asta cât mai curând.

Am bătut la uşă, dorindu-mi s-o opresc pe Ellen înainte de a urma sfatul lui Wren.

— Da? a strigat ea.

— Eu sunt.

— E descuiat, a spus, iar eu am apăsat clanţa.

Când s-a deschis uşa, era singură, aşezată la măsuţa de toaletă.

— Sunt aproape gata, m-a anunţat.

Am bănuit că Wren era încă în încăpere, dar se ascundea de mine. Am înaintat şi m-am oprit lângă Ellen, uitându-mă la reflexiile noastre alăturate în oglindă. Ea mi-a zâmbit şi şi-a reîndreptat atenţia către luciul de buze.

— Ce e, bombonico? m-a întrebat.

Mi-am pus mâinile pe umerii ei şi m-am aplecat s-o sărut pe obraz.

— Cred în tine, atâta tot. Serios.

S-a mânjit cu luciu deasupra buzei şi a întins mâna după un şerveţel. S-a şters fără niciun comentariu şi a reaplicat luciul, folosindu-se de asta ca să-şi ascundă surprinderea. După ce a terminat, s-a întors spre mine şi a schimbat imediat subiectul.

— Simt ceva diferit la tine azi, a spus.

Un val de căldură mi-a îmbujorat obrajii – era jenă şi era fericire. Am zâmbit şi m-am aşezat pe marginea patului ei.

— Azi-noapte, am început. Eu şi Peter…

A fost tot ce-am apucat să spun înainte de a se năpusti ea spre pat şi de a mă lua în braţe.

— Sunt atât de fericită pentru tine! a exclamat, apoi a tăcut şi m-a cântărit din priviri. Asta te umple de fericire, nu-i aşa?

Am zâmbit şi am dat din cap.

— Atunci nu e de mirare că străluceşti azi. Povesteşte-mi – adică nu, nu-mi povesti totul, a turuit. O, la naiba, spune-mi doar că eşti îndrăgostită.

Părea atât de fericită pentru mine încât n-am suportat s-o aduc pe Jilo în discuţie.

— Da, am răspuns. Sunt.

— Atunci asta ar trebui s-ajute la lămurirea lucrurilor cu Jackson, a comentat, mai mult pentru sine însăşi.

A ridicat din umeri când şi-a dat seama că vorbise cu glas tare.

— Iartă-mă.

— Nu, e OK. Ai dreptate. Ne ajută să ne clarificăm relaţia, am spus. Ştii, în privinţa asta nu semăn cu ea.

Ellen n-a făcut legătura.

— Vorbesc despre mama. Nu umblu cu bună ştiinţă după bărbaţii altor femei.

— Dar, scumpa mea, ştiu că n-o faci! a zis. Cine ţi-a spus astfel de poveşti despre Emily?

— Iris mi-a spus că se teme să nu fii moştenit gena care predispune la furtul bărbaţilor altora, am răspuns, încercând să nu mă iau foarte în serios.

— Ei, să-mi fie cu iertare, dar lui Iris îi vorbeşte gura fără ea şi îndrugă prostii. Semeni cu mama ta în multe privinţe, dar numai în bine.

M-a luat în braţe şi m-a strâns cu putere.

— Tucker Perry mi-a spus că mama l-a adus în Tillandsia, am zis.

Ellen mi-a dat drumul, cu o mutră alarmată.

— Tucker e tatăl meu?
— Doamne Sfinte, nu! a exclamat.
— Dar ştii cine e tata?
— Îmi pare rău, draga mea. Nu ştiu. Chiar nu ştiu.
— Au fost prea mulţi bărbaţi ca să poţi deduce?
— Îmi pare rău. E adevărat că Emily a făcut parte din Tillandsia. Şi e adevărat că în viaţa ei au fost mulţi bărbaţi.
Şi-a muşcat buza, apoi m-a privit mijind ochii.
— Oricum, când ai stat tu de vorbă cu Tucker?
— În ultima vreme mă cam urmăreşte, am răspuns, privind-o în ochi ca să-mi dau seama dacă obiceiurile de vânător ale lui Tucker o înfuriau sau îi trezeau gelozia.
— Îmi pare rău că te sâcâie, a zis ea.
Apoi şi-a ferit privirea, ruşinată.
— I-am spus că trebuie să vă lase în pace, pe tine şi pe Maisie, dacă nu vrea s-o sfârşească precum Wesley Espy, cu testiculele pe post de floare la butonieră.
Wesley fusese fiul unui judecător şi avusese pentru iubitele gangsterilor un apetit ce-i adusese numai ghinion. De optzeci de ani încoace, taţii fetelor din Savannah le spuneau povestea lui, ca avertisment, băieţilor cu care mergeau fiicele lor la balul de absolvire.
— O să-l văd în seara asta şi-o să lămuresc lucrurile odată pentru totdeauna.
— Cred că şi Peter are de gând să-i facă o vizită, am zis.
— E-n regulă, dar nemernicul trebuie s-o audă şi din gura mea.
— Cum suporţi să te atingă?
Cuvintele mi s-au desprins de pe buze ca mintea să mi le cenzureze.
Ellen n-a părut nici şocată, nici ofensată.
— De când nu mai beau, îmi pun şi eu aceeaşi întrebare. Iar acum, când ştiu că te tot acostează, pot să garantez că n-o să mă mai atingă niciodată.
A păstrat o clipă tăcerea, apoi însufleţirea i-a dispărut de pe faţă.
— După ce au murit Erik şi Paul, nu mi-a mai păsat ce e bine şi ce e rău. Ce se-ntâmpla cu mine nu mai conta nici

cât o ceapă degerată. Tucker era atât de curtenitor… şi amuzant pe deasupra. Mă făcea să-mi mai uit puţin durerea.

— Îmi pare rău că am adus vorba despre asta, am spus.

— Nu, n-ai de ce. E bine să vărs ce-am pe suflet. M-am gândit mult la ei după ceea ce s-a întâmplat cu Ginny.

Ellen m-a privit în ochi.

— Mercy, ştiu că e groaznic să spun aşa ceva, dar, dacă-l vor găsi pe tipul ăla, Martell Burke, sper să-i dea o medalie. Şi lui Jilo, dacă ea l-a trimis s-o facă.

Cuvintele ei m-au şocat, dar porţile fuseseră deschise şi ea nu terminase de vorbit.

— Erik a murit la locul accidentului, dar băiatul meu mai trăia încă. Abia mai sufla, dar îi mai rămăsese destulă scânteie de viaţă ca să-l pot salva. Aş fi putut s-o fac, ştiu că aş fi putut. Dar ea m-a oprit.

— Cum? am întrebat. De ce?

— Erai mică, dar poate ţii minte. Cu o săptămână înainte de moartea lui Erik şi a lui Paul, un tânăr a fost lovit de o maşină lângă vechea mea florărie.

— Da, îmi amintesc… am răspuns, dar Ellen nu mă asculta.

— Maşina a trecut chiar peste el. Era zob. Nu m-am gândit. Pur şi simplu am reacţionat. M-am dus la el şi l-am ţinut în lumea asta.

Ellen m-a privit cu ochii cuiva care zărise un miracol.

— Era atât de aproape de moarte încât le-am văzut, Mercy, am văzut tunelul ăla despre care se vorbeşte şi lumina. Am auzit voci venind dinspre lumina aia, dar el a deschis ochii şi m-a rugat să-l salvez.

A clătinat din cap şi şi-a coborât pleoapele, lăsându-se purtată de amintire altundeva.

— Am reuşit cumva. Am găsit destulă vigoare în mine ca să-i vindec cele mai grave răni. Când a sosit ambulanţa, nu mai avea decât picioarele rupte şi o coastă fisurată. Ginny s-a înfuriat. A spus c-am stricat echilibrul naturii salvându-l pe băiatul ăla.

— Dar cum te-a putut împiedica să-ţi salvezi propriul fiu?

am întrebat.

— Era ancoră, dar uneori făcea confuzie între ancoră şi Dumnezeu. În ziua aia şi-a folosit puterea ca s-o slăbească pe a mea. Ca şi cum mi-ar fi înfundat canalele. Adevărul e că de-atunci mi-am pierdut abilitatea asta.

— Nu, întreb cum a putut să-l lase pe Paul să moară?

— Ca să fiu sinceră, cred că se temea de el, a răspuns Ellen. Ştii de cele zece familii, cele care s-au unit şi menţin bariera. Dar mai sunt trei, despre care nu vorbim prea mult.

— Ştiu, cele trei care au ajutat la crearea barierei şi apoi au regretat.

— O, e mai mult decât regret. Au încercat, şi nu numai o singură dată, să spargă bariera. Să dărâme întregul sistem.

— Dar de ce să facă una ca asta? De ce-ar vrea să le dea lumea înapoi demonilor?

Ellen s-a aplecat şi a luat de pe noptieră o fotografie înrămată a soţului şi a fiului ei. Mi-a pus-o în mâini.

— Pentru că, atunci când realitatea noastră era controlată de demoni, cele treisprezece familii ocupau un loc aparte în ierarhia lucrurilor. Demonii erau regii, însă cele treisprezece familii erau lorzii. Revoluţia a dus la democratizare. Când ne-am câştigat realitatea de sub controlul demonilor, am anulat o ierarhie socială care exista din vremea primilor oameni de pe pământ. Şi, cu toate că au fost încântate când au scăpat de stăpânii lor, nu le-a convenit să piardă controlul asupra celor aflaţi până atunci sub ei.

Ellen a şovăit.

— Familia lui Erik e una dintre cele trei.

— A unchiului Erik? am întrebat, încercând să înţeleg ce auzisem.

Aproape că am scăpat fotografia.

Ellen mi-a luat-o şi a pus-o la loc.

— Da, dar el nu era ca rudele lui. Rupsese legăturile cu ele şi se alăturase celor zece familii dinainte de a-l întâlni eu.

— Şi lui Ginny îi era frică de Paul pentru că tatăl lui făcea parte dintr-una dintre cele trei familii din tabăra opusă?

— Nu, se temea de el din cauza unei profeţii făcute când s-au separat cele trei familii de noi, ceilalţi. După naşterea lui Paul, Ginny a aflat de existenţa acestei preziceri care spune că, prin amestecarea directă a celor două linii genealogice, se va naşte cineva capabil să reunească toate cele treisprezece familii. Niciunul dintre noi nu auzise aşa ceva înainte de a începe ea să se-agite din pricina asta.

— Crezi că Ginny l-a sacrificat pe Paul fiindcă nu voia să se reunească familiile?

M-am întins şi am tras-o uşor de mână.

S-a reaşezat pe pat, lângă mine.

— Cine ştie ce voia ea? Nici măcar nu sunt sigură că se sinchisea de reunirea familiilor. Cred că nu voia să strălucească nimeni mai tare decât ea însăşi şi ştia că, în final, avea să pălească prin comparaţie cu fiul meu.

— Crezi că e posibil ca Ginny să fi provocat accidentul? am întrebat, surprinsă de simplul fapt că-mi trecuse aşa ceva prin cap.

— Nu. Dacă aş fi crezut asta, aş fi ucis-o eu însămi cu ani în urmă.

Ellen vorbea atât de clar încât nu i-am pus spusele la îndoială.

— Ginny încerca să treacă drept o sfântă, drept o mare martiră, dar nu era decât o dictatoare mizerabilă. Şi mă bucur că e moartă, aşa că de trei ori ura pentru Mama Jilo sau pentru oricine o fi ucis-o.

— Deci crezi că e posibil să fi fost Jilo? am întrebat.

Ştiam fără dubiu că Jilo o ura pe Ginny – că îi ura pe toţi Taylorii. Ellen s-a mulţumit să dea din cap.

— Dar de ce s-o fi urât Jilo pe Ginny atât de mult încât s-o omoare?

Ellen şi-a încrucişat braţele ca şi cum ar fi străbătut-o un fior rece.

— O, draga mea, oamenii ca Jilo au mereu senzaţia că le vrea cineva răul. Sunt sigură că, în toţi anii în care ea şi

Ginny au avut neînţelegeri, Jilo a găsit destule motive.

— Am auzit că Oliver a fost, la un moment dat, destul de apropiat de familia ei. Că a fost prieten cu nepoata lui Jilo, cea care s-a înecat, am spus, încercând să obţin mai multe răspunsuri.

Speram că Ellen îmi putea povesti ce se întâmplase, ca să nu fiu nevoită să-l întreb pe Oliver.

— Vorbeşti despre Grace, a zis ea, peste câteva clipe. De unde-ai dezgropat povestea asta veche?

— Vorbeşte lumea, am dat eu un răspuns vag.

— Ei, da, el şi Grace au făcut parte din acelaşi grup de prieteni, dar asta a fost de mult, când era adolescent, a zis ea, socotind în gând câţi ani trecuseră. Pe vremea când el şi Adam Cook erau prieteni. Se zvoneşte că fata a făcut un avort pe care l-a regretat pe urmă. O întâmplare foarte tristă, dar n-a avut nimic de-a face cu noi. Sunt sigură că nu trebuie să-ţi explic că nu unchiul tău a lăsat-o gravidă, a spus Ellen, cu un zâmbet plin de subînţelesuri.

— Nu, nu trebuie, sunt foarte sigură că unchiul Oliver n-a avut nicio legătură, am răspuns, întorcându-i zâmbetul.

Voiam să cred că Oliver nu i-ar fi putut face rău nici măcar unei muşte, că nu-i făcuse nimic acelei fete, Grace. După tot ce se întâmplase în ultimele câteva ore, voiam să găsesc alinare peste tot.

— Totuşi, m-am gândit mult la asta, a adăugat Ellen. Şi, dacă Jilo *e* cu adevărat responsabilă de moartea lui Ginny, s-ar putea să nu fi avut nicio legătură cu răzbunarea.

— Ce vrei să spui?

— Doar că Jilo practică la greu magia neagră, magia sângelui. Ginny a fost o vrăjitoare puternică. Jilo ar fi dobândit foarte multă forţă magică din sângele ei. Poate privim totul dintr-o perspectivă greşită. Poate n-a fost o crimă. Poate a fost un sacrificiu.

— Dar pentru ce fel de vrajă ar fi fost nevoie de un sacrificiu omenesc?

— O, scumpa mea, un invocator al spiritelor de soiul lui Jilo ştie cum să depoziteze energia dintr-o vărsare de sânge. Ar putea s-o utilizeze pe toată încercând ceva

important, de genul unei reînvieri, sau ar putea s-o împartă, folosind-o puţin câte puţin, pentru vrăji de îmbogăţire, de răzbunare, de dragoste…

— Dar credeam că pentru vrăjile de dragoste nu folosiţi sânge.

Am avut senzaţia că mi se făcea rău. O crezusem atât de repede pe Maisie când mă asigurase că moartea lui Ginny nu putea avea nicio legătură cu vraja pe care i-o cerusem lui Jilo.

— Păi, să fii sigură că eu n-aş folosi. Şi, oricum, ar trebui să fiu de-a dreptul nebună sau disperată ca să-mi pierd timpul cu vrăji de dragoste. Dar nici chiar vrăjitoarele adevărate care fac aşa ceva nu folosesc sânge. Însă pentru cineva ca Jilo, care împrumută putere, uneori sângele e singura cale. O, îmi pare rău. Te-am indispus.

Ellen s-a silit să zâmbească.

— Ajunge cu asta. Uită-te la noi două! Trecutul e trecut. N-ar trebui să irosim această frumuseţe şi eleganţă feminină întorcându-ne pe calea amintirilor. Hai să mergem să bem ceaiul ăla.

— Regret, nu. Nu mă simt atât de bine. Poate altă dată?

Ellen m-a privit cu îngrijorare. Şi-a pus palma pe fruntea mea. Ştiam că pe ea n-o puteam înşela simulând o boală fizică.

— Bineînţeles, a spus. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi ţin teoriile pentru mine.

— Nu. Mă bucur că mi-ai împărtăşit ideile tale. Am doar nevoie de puţin timp ca să mă gândesc la ele.

M-a mângâiat cu degetul pe marginea bărbiei.

— O să facem altă încercare în curând.

19

Am făcut cale întoarsă spre camera mea, cu băieţoiul din mine dorindu-şi cu disperare să scape de rochie şi de perle. Voiam să-mi pun un şort. Să-mi găsesc bicicleta. Să pedalez din toate puterile, până când avea să-mi dispară senzaţia de greaţă. Maisie mă minţise, iar eu mă încrezusem în ea orbeşte. Mi-am dat seama că trebuia s-o găsesc pe Jilo. Nu puteam trăi întrebându-mă dacă mâinile mele erau sau nu pătate de sângele lui Ginny. M-am gândit să-ncep cu Cimitirul Colonial Park. Dacă n-o găseam, aveam să mă-ntorc la răscrucea ei. Nu mă mai simţeam în siguranţă ducându-mă acolo singură, dar nici nu mai puteam lăsa să vină o altă noapte fără să ştiu adevărul.

După ce am trecut de uşa debaralei cu lenjerie, am auzit-o deschizându-se cu un scârţâit în spatele meu. M-am întors spre ea. Prin deschiderea îngustă, am zărit albastrul-bântuit al unei aure care-mi spunea că, de cealaltă parte a uşii, mă aştepta o altă lume. Lumea lui Jilo. Baba ştiuse cumva că voiam s-o întâlnesc. Că eram destul de coaptă ca să fiu culeasă. Gândul că ştia atât de multe despre mine mă îngrozea. Îmi dăduse foarte clar de înţeles că nu o interesam decât ca să-mi facă familia să sufere. Dar se străduia totuşi să mă facă s-o plac sau poate renunţase la ideea asta şi trecuse la un plan de rezervă. Dacă ea se afla în spatele morţii lui Ginny, însemna că mă îndreptam către propria mea execuţie.

Dar *trebuia* să aflu ce se întâmplase cu Ginny. Uşa s-a dat de perete, cu scânteierea albastră a unei piscine în plin soare şi, fără să mă mai gândesc la nimic, am trecut pragul. În spatele meu, uşa s-a închis singură şi, pentru o clipă, m-a orbit strălucirea soarelui reflectat de fluviu. Am recunoscut locul, fireşte – era cotul unde fluviul se întâlnea cu cimitirul Bonaventure.

— Savannah, a început Jilo, fără să se uite la mine. Tot oraşu' ăsta-i un cimitir. Bizar e c-avem o întreagă harababură de cadavre şi niciun indiciu, şi când n-ai indicii

nu găseşti cadavrele.

A râs de propria ei glumă şi s-a întors spre mine.

Îmi doream cu disperare s-o întreb dacă o omorâse sau nu pe Ginny şi dacă îşi aruncase vraja asupra mea, dar, înainte de a zice ceva, mi-a pus ea o întrebare:

— L-ai întrebat pe iubitul tău unchi despre Grace?

S-a aplecat, a luat o piatră şi a început s-o învârtească lin între degete.

— Nu, am răspuns. Nu era momentul potrivit.

Şi pe urmă din mine au răbufnit cuvintele:

— El a făcut-o? Martell a ucis-o pe Ginny?

— Nu.

Baba a ezitat, cu piatra încă în palmă.

— Martell al meu n-a omorât-o pe Ginny a voastră şi Jilo n-o să mai spună acum nimic altceva despre asta.

— Connor a zis că n-ai fi avut destulă putere ca să-l eliberezi singură pe Martell, am insistat eu.

— O, ce ştie el? a râs Jilo, zguduindu-se din tot trupul.

— Da. Crede că n-ai putut absorbi destulă putere ca să-l muţi, fizic, dintr-un loc în altul.

— Dar tu ştii că nu-i aşa, nu? m-a întrebat, mijindu-şi ochii în timp ce trecea de la veselie la furie. O, nu-ţi face griji, scumpa mea prinţesă dulce, a şuierat. Jilo ştie că-ţi închipui c-a ucis-o pe Ginny pentru mica ta vrajă de dragoste, dar albul de crin al mâinilor tale albe e fără pată. Jilo nu e proastă. Dacă trebuie să plăteşti un preţ pentru că furi un strop de putere, ce crezi că i se întâmplă cuiva care smulge o ancoră? Jilo o fi ea din când în când amatoare de o ceartă cu câte-o vrăjitoare, da’ nici în ruptu’ capului n-ar provoca-o la luptă nici măcar pe cea mai neînsemnată dintre ele. Indiferent cine-a omorât-o pe Ginny şi-a semnat condamnarea la moarte.

Voiam s-o cred, dar tot aşa o crezusem şi pe Maisie. Familia mea părea atât de sigură că transportarea lui Martell depăşea cu mult puterile lui Jilo. Dacă aflam cum făcuse isprava asta, i-aş fi putut descoperi adevărata profunzime a puterii. Fie era cu adevărat capabilă să facă miracole cu propriile ei forţe, fie mă minţea şi pe mine.

— Dar l-ai mutat dintr-un loc în altul, la fel cum m-ai mutat pe mine. Cum ai găsit putere să faci asta dacă n-ai luat-o de la Ginny? am întrebat-o.

M-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare.

— Dacă Jilo îţi spune, poate avea încredere că n-o să le divulgi totul alor tăi?

Se aştepta la o minciună, aşa că am încercat s-o iau prin surprindere.

— Bineînţeles că nu poate. O să-i spun mătuşii Iris imediat ce-o s-ajung la ea.

Mi-a primit cuvintele cu un hohot de râs.

— Eşti ca lumea, fetiţo.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Şi e bine că mi-ai spus adevăru', pen' că Jilo o să te mintă oricum. Într-o bună zi, când o să ştii ce pun la cale ai tăi, Jilo o să poată avea încredere în tine. Însă deocamdată o să-ţi spună un mic secret. Când două lucruri par la fel, nu-nseamnă că-s la fel.

— Ce vrei să zici?

A început să plimbe din nou piatra printre degete, trecând-o peste şi pe sub fiecare dintre ele înainte de a o readuce de unde pornise.

— Vreau să zic că Jilo n-a făcut cu nepotul ei acelaşi lucru pe care l-a făcut cu tine. Pentru Martell n-a fost nevoie decât să curbeze lumina în jurul lui, ca să nu-l mai vadă nimeni. Când s-au deschis uşile, a plecat pe picioarele lui.

— L-ai făcut invizibil?

— Exact, şi pentru asta nu-i nevoie de nicio putere. Ei, adică de nu prea multă. Acum uite care-i treaba. Jilo ţi-a spus destul ca dovadă de bună-credinţă. Dacă vrei să afli ce mai ştie Jilo despre ziua când a fost ucisă Ginny, trebuie să dai ceva la schimb. Eşti gata pentru prima ta lecţie?

— Da, sunt gata.

Eram agitată şi neîncrezătoare şi inima a început să-mi bată mai repede la gândul că aveam s-ating în sfârşit magia. M-am trezit brusc întrebându-mă de ce îmi asumasem, de fapt, riscul unei vizite la Jilo. Fără îndoială

că mă simţeam vinovată de moartea lui Ginny, dar posibilitatea de a face eu însămi vrăji era tentantă.

Buzele ei s-au arcuit în cel mai uşor zâmbet cu putinţă. A ridicat piatra către mine.

— Vezi piatra asta?

— Da, o văd.

— Bun, acum uită-te cu adevărat bine la ea. Nu-ţi lua ochii de la ea, m-ai înţeles?

— Da, am răspuns.

— Te uiţi?

— Da, am repetat.

— Bun, a zis ea, apoi a aruncat piatra drept în mine.

Am ţipat când m-a lovit în umăr şi a căzut pe pământ.

— De ce-arunci cu pietre în mine?

— Pen’ că mă simt atât de bine când arunc.

Râdea ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Ei bine, n-am de gând să rămân aici ca să mă loveşti tu cu pietre, m-am răstit şi i-am întors spatele, gata să plec.

— Stai, fetiţo, nu te-nfuria toată, că nu te-am lovit eu cu piatra.

Jilo a continuat să râdă.

— Eu doar am aruncat-o. De lovit, te-ai lovit singură.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta? am întrebat.

Umărul începea să mi se-nvineţească vizibil. Jilo s-a oprit din râs şi s-a apropiat de mine cu prudenţă, ca de un animal întărâtat de spaimă; ceea ce, în acel moment, nu era prea departe de adevăr. A întins încet braţul şi mi-a măturat locul lovit cu o mână zbârcită. Durerea mi-a dispărut şi vânătaia s-a estompat sub ochii mei.

— Acum ascultă-mă, a spus, bătându-mă uşor cu palma pe umăr. Asta vrea să-nsemne că Jilo a aruncat piatra şi că a aruncat-o spre tine. Dar ia stai şi gândeşte-te, totuşi. Repetă totul încet în minte. Ce s-a-ntâmplat, de fapt?

— M-ai lovit c-o piatră, am răspuns, laconic.

— Nu aşa, despică firul în patru. Ai văzut-o pe Jilo cu piatra. Ai văzut-o aruncând piatra spre tine. Şi la ce te-ai gândit când a aruncat-o?

Am lăsat totul să mi se deruleze încet în minte.

— M-am gândit că piatra o să mă lovească, şi pe urmă m-a lovit.

— Aşa e. Jilo a pus energie în piatra aruncată, dar piatra n-avea de ce să te lovească. Ar fi putut să cadă pe jos. La naiba, ar fi putut chiar să zboare peste fluviu. Puterea a fost a lui Jilo până când a aruncat-o. Când s-a desprins piatra de mâna ei, puterea a plecat odată cu piatra. Tu ai fost cea care a luat energia aia şi s-a lovit cu ea.

— O clipă. Mă învinuieşti pe mine fiindcă am fost rănită? Eu n-am făcut nimic rău. Tu eşti cea care-a aruncat piatra.

— Dacă vrei să vorbeşti despre ce e bine şi ce rău, du-te la şcoala de duminică. Aici nu discutăm despre bine şi rău. Cineva care încearcă să te lovească face fără-ndoială ceva rău. Dar, când te atacă, trimite energia spre tine. O energie puternică. Şi energia aia îţi aparţine ţie. Ai tot dreptul s-o foloseşti ca să-ţi atingi scopurile.

— Dar asta înseamnă să dai vina pe victimă, i-am combătut eu ideea. Spui că ia energia trimisă spre sine însăşi ca să-şi facă singură rău cu ea.

— N-asculţi ce spun, fetiţo. Nu vorbim despre vinovăţie. Victima despre care vorbeşti tu acceptă intenţia persoanei care încearcă să-i facă rău. O acceptă de frică. O acceptă pen’ că nu ştie că nu e obligată s-o accepte. Trebuie să-ncepi cu ceva neînsemnat. Începi cu o piatră, nu cu un glonţ, a spus, chicotind. E nevoie de mai multă energie ca s-opreşti un glonţ, bunul simţ trebuie să-ţi spună atâta lucru. Da, recunosc, chestia asta merge numai dacă eşti conştientă de pericolele din jurul tău. Când eşti atacată pe furiş e altceva. Dar când vezi pericolul venind drept spre tine ai timp să-ntorci energia în avantajul tău.

— Şi dacă nu ştii că e cineva care încearcă să-ţi facă rău?

— Fetiţo, şmecheria e să fii atentă. Să fii întotdeauna conştientă de ceea ce se petrece în jurul tău şi să nu neglijezi unghiul mort. Jilo o să-ţi arate cum se face, dar e nevoie de mult exerciţiu. Gata. Asta a fost prima ta lecţie.

Mi-a întors spatele şi s-a uitat la cotul fluviului.

— Îmi pare rău, dar va trebui să-ţi găseşti singură drumul spre casă. Jilo nu mai are azi forţă pentru tine.

— Dar mi-ai promis că, dacă vin la tine, îmi spui tot ce ştii despre Ginny.

— Aşa o fi, dar nu ţi-am zis niciodată când o să-ţi spun. Ţi-am spus deja că Martell nu e cu nimic vinovat, aşa că acum du-te acasă. Jilo vrea să fie o vreme singură.

— Mi-ai promis, am insistat, înţepenindu-mă bine pe picioare.

— Nu mă-nfuria, fetiţo! a şuierat Jilo. Cară-te!

Picioarele mi s-au răsucit pe călcâie din proprie iniţiativă, ca şi cum ar fi avut mai multă minte decât capul, şi am făcut câţiva paşi grăbiţi către aleea cimitirului înainte de a-mi da seama ce se întâmpla.

— Mercy!

Jilo m-a strigat şi m-am întors spre ea la timp ca să văd o piatră de râu plată şi mare zburând spre capul meu. Am simţit o explozie de furie şi piatra s-a oprit, suspendată în văzduh. Pentru o clipă am simţit-o ca parte a aerului care o susţinea, apoi raţiunea mi-a spus că piatra şi aerul sunt două lucruri diferite. Piatra a căzut la pământ chiar în faţa mea. Făcusem o vrajă. Nu mă mai uitam din afară. Puterea o fi fost împrumutată, dar îmi dădea o senzaţie plăcută.

— Ai trecut testul cu bine, a zis Jilo, cu ceva ce aproape putea fi interpretat drept respect. Cred că ai venit pentru lecţie şi pentru adevăr. Poţi pleca fără adevăr. E ultima ta şansă.

— Nu, am răspuns, întrebându-mă dacă luam hotărârea corectă. Spune-mi ce s-a-ntâmplat cu Ginny.

— Bine, a acceptat ea.

În mână i-a apărut o punguţă cu şnur şi mi-a legănat-o în faţa ochilor.

— Ştii ce-i asta?

— Cred că e una dintre punguţele talisman pe care le faci.

Jilo era renumită pentru amestecurile ei de vrăji.

— Ai pus în ea ierburi şi pietre, şi alte chestii de soiul ăsta, nu?

— Pământ, mi-a răspuns ea. În punga asta e pământ.

La o fluturare a mâinii ei, punguţa a dispărut, întorcându-se în locul din care o scosese, oricare o fi fost acela.

— Pământ din curtea babei.

— Pentru ce-ţi trebuie pământ din curtea lui Ginny?

— Fiindcă tot ce se aseamănă se adună. Când face o vrajă de bani, Jilo ia puţin pământ de lângă bancă şi-l amestecă în talismanul ei. Când face o vrajă de dragoste sau de sex, îl ia din locul unde vă parcaţi voi, tinerii, maşinile. Când face o vrajă de moarte – aici s-a întrerupt şi s-a uitat în jur – ia din cimitir. Dar întotdeauna, indiferent ce vrajă ar face, presară şi puţin pământ din curtea babei, pen' că acolo se află puterea. De-aia orice talisman de-al lui Jilo e mai bun decât ale altora, care-ncearcă să-i fure meseria. Sigur că tre' să ţii minte c-atunci când iei de la cineva, aşa cum iau eu de la Ginny, e musai să laşi ceva în schimb, fiindcă altminteri ce-ai luat îşi pierde puterea.

— Dar ce legătură are asta cu uciderea lui Ginny?

— Jilo sapă singură ca să-şi ia pământ. Oriunde altundeva decât în curtea babei. Baba i-a spus lui Jilo să nu se mai apropie de casa ei şi Jilo respectă asta. Dar baba n-a zis că Jilo nu poate trimite pe-altcineva să sape.

— Martell! am întrerupt-o eu.

— Chiar aşa. L-am trimis pe Martell al meu, a zis ea, clătinând din cap. L-am trimis în zori, să sape când ating primele raze de soare pământul. A auzit-o pe bătrâna cucoană ţipând. S-a apropiat tiptil de fereastră şi, când s-a uitat înăuntru, ei bine, a văzut-o pe Ginny lovită cu-un levier. Numai că de levierul ăla nu ţinea nimeni. Sau cel puţin nimeni pe care să-l poată vedea el.

— Adică a curbat cineva lumina, cum ai făcut tu când l-ai ajutat pe Martell să devină invizibil? am întrebat, încercând să pricep ce se întâmplase.

— Poate că da. Sau poate că nu. Rămâne să descoperi singură.

— Dar nu-nţeleg un lucru. Ginny trebuie să fi ştiut cum să se apere de ceea ce-o ataca. Ţinând cont de ceea ce mi-

ai spus tu, înseamnă c-a acceptat intenţia atacatorului.

Jilo a zâmbit ca un profesor mândru.

— Corect, fata mea. Acum vezi tot tabloul. De la cine şi-ar fi acceptat baba moartea? Asta-i întrebarea care trebuie pusă.

Şi pe urmă am rămas lângă fluviu singură, atât de singură de parcă Jilo n-ar fi fost niciodată acolo. Aerul era fierbinte şi umed, ca răsuflarea unui câine, când am pornit-o prin cimitir. În jur mocnea furtuna şi nu mi-a mai rămas decât să sper că o s-ajung acasă înainte de a izbucni.

20

Cerul a căpătat culoarea portocalie a unui cantalup şi vântul a prins să bată în jurul meu, bombardându-mă cu grindină. Un fulger mi-a trecut ca o săgeată pe deasupra capului, urmat de bubuitul unui tunet îndepărtat. Apoi s-au deschis norii şi ploaia a-nceput să se reverse cu găleata, fugărită pe cer de fulgere din ce în ce mai iuţi. Probabil că duceam o viaţă dreaptă, fiindcă am reuşit să prind un taxi care tocmai lăsase un grup de turişti ţicniţi la poarta cimitirului Bonaventure. La volan era o cunoştinţă de-a mea, care a refuzat să pornească aparatul de taxare.

— Oricum trebuie să iau pe cineva de la un hotel din Bay. Te las acasă, e în drumul meu, a spus. Îmi pare rău pentru necazurile familiei tale din ultima vreme.

I-am mulţumit şi, înainte de a o lăsa să plece, am silit-o să accepte o bancnotă de cinci dolari ca să bea ceva după muncă.

Între timp, partea cea mai rea a vijeliei se încheiase, iar cerul trecuse de la culoarea şerbetului la cea a bronzului. Deşi vântul se domolise, ploaia continua să cadă în jurul meu când m-am repezit pe trepte, către uşa de la intrare.

— Mercy!

Glasul lui Jackson m-a luat prin surprindere. Nici măcar nu-l observasem înainte de a-mi rosti numele. Era ud leoarcă şi tremura în ploaia biciuitoare, care pătrundea printre coloanele verandei. Maşina lui nu se vedea nicăieri, probabil venise pe jos, prin furtună.

— Te aşteptam. Trebuie să stăm de vorbă.

— Sigur, i-am răspuns. Despre Maisie?

— Nu. Despre noi.

Fulgerele ne scânteiau în jur ca un stroboscop, iar eu îmi doream să intru în casă.

— Nu există niciun „noi”.

Îmi doream să pun o barieră între mine şi furia elementelor. Voiam să pun una şi între mine şi Jackson, dar nu ştiam sigur de ce. Oare vraja lui Jilo lucra atât de

bine? Tunetele tropăiau în urma fulgerelor, cu nici măcar o secundă între ele. Nu-l puteam lăsa pe Jackson afară. Am întins mâna şi am încercat uşa.

— E încuiată, a spus el. Am sunat de câteva ori. Nu e nimeni acasă.

Mi-am găsit cheia şi am deschis.

— Ţi-aduc un prosop, am spus, intrând în holul întunecat.

Am apăsat pe comutator ca s-aprind lumina, dar nu s-a întâmplat nimic.

— S-ar părea c-am rămas fără curent.

Jackson m-a urmat înăuntru, a închis uşa în urma noastră şi am rămas aproape în beznă. După ce fuseseră orbiţi de fulgere, ochii mi se adaptau greu la beznă. L-am simţit apropiindu-se, apoi atingându-mă nesigur pe umăr. M-a tras spre el – la început uşor, apoi cu tot mai multă insistenţă. Am încercat să mă desprind, dar şi-a întins spre mine şi mâna cealaltă şi, înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, eram în braţele lui. Avea pielea fierbinte sub răceala cămăşii ude şi-i simţeam inima bătând lângă a mea. Trupul meu a început să-i răspundă trupului lui, ca un foc născându-se între noi, dar, pe măsură ce îmi slăbea voinţa corpului, conştiinţa mea prelua controlul. Nu puteam s-o trădez pe Maisie. Mi-am ridicat braţele ca să-l resping, l-am împins cu palmele în pieptul lui ca de oţel, în umeri, dar gura lui a găsit-o pe a mea. Limba lui a trecut de buzele mele şi, pentru o clipă, toate sentimentele vechi s-au întors la loc, la fel de pătrunzătoare şi de îmbătătoare ca întotdeauna. Scrupulele m-au părăsit. Trebuia să fie al meu.

Gândul şi-a sfredelit, arzător, drumul către conştiinţa mea, dar, în acelaşi timp, trupul a început să mi se încordeze, dornic să scape din strânsoarea lui Jackson. Vraja lui Jilo s-a luptat cu sentimentele mele, înăbuşindu-mi pasiunea, lipsind-o treptat de culoare, până când n-am mai simţit nimic. Chipul lui Peter mi s-a înălţat în minte, iar licărirea caldă a sentimentelor mele faţă de el s-a transformat din nou în pasiunea pentru care îmi vândusem

sufletul lui Jilo.

— Încetează, am spus, apoi am repetat, cu şi mai multă vehemenţă: încetează.

Şi-a slăbit strânsoarea, iar eu m-am îndepărtat de el. Deşi era întuneric, n-a fost greu să-i văd dezamăgirea întipărită pe chip.

— Ştiu că şi tu simţi acelaşi lucru, a spus. Ştiu...

Un fulger a scânteiat prin fereastră, luminând încăperea în jurul nostru. Pe perete, în spatele lui, era o pată de sânge. Urma unei mâini. Adrenalina mi-a inundat trupul. Am încercat să vorbesc, dar nu mi-am găsit glasul. L-am lovit pe Jackson în piept cu o mână, arătând peste umărul lui cu cealaltă. Mai întâi s-a încruntat nedumerit, apoi s-a răsucit. Un alt fulger, nu la fel de năprasnic, a luminat din nou pata.

— Rămâi aici, mi-a spus, cercetând din priviri holul în căutarea unui obiect care să devină armă.

Nu era niciunul.

— Nici gând, am ripostat, întinzându-mi braţul ca să-l iau de mână.

De data asta s-a retras el.

— Dacă vii cu mine, stai în spatele meu, a zis.

L-am urmat în bibliotecă, fără să văd nimic dincolo de umerii lui laţi. S-a izbit de o masă.

— La naiba, a murmurat. Nu văd nimic.

— În birou, am spus. Connor ţine de obicei o lanternă în sertarul din dreapta sus.

Jackson a înaintat cu prudenţă către birou şi a scotocit după lanternă, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. O clipă mai târziu, a găsit-o şi a aprins-o, iar lumina ei m-a orbit pe moment. S-a întors şi a plimbat lumina prin încăpere.

— Nimic, a spus şi m-a condus înapoi, în holul care ducea în camera de zi.

Jackson a cercetat încăperea cu raza lanternei, iar eu am ieşit din spatele lui şi am privit scena, străduindu-mă s-o înţeleg. Acolo avusese loc o luptă, una înverşunată. Vătraiul aflat de obicei lângă şemineu zăcea în mijlocul

camerei, iar pe covorul de sub el erau pete negre.

— Nu-l atinge, mi-a poruncit Jackson, când m-am aplecat să-l ridic.

M-am tras un pas înapoi şi mi-am rotit privirea prin încăpere. Mobila fusese clintită din loc şi peste tot erau cioburi de cristal – rămăşiţele vazei preferate a lui Iris. Jackson a luminat podeaua, dezvăluind o dâră de sânge care ducea din cameră către amprenta mâinii de pe peretele din hol. Pe urmă s-a dus şi a luat de lângă şemineu cleştele pentru lemne.

— Ţine lanterna, mi-a spus, întinzându-mi-o.

Abia când am luat-o mi-am dat seama că-mi tremurau mâinile.

Jackson s-a întors în hol, cu mine imediat în spatele lui. Picăturile de sânge ne-au condus către primele câteva trepte din capătul holului, unde s-au transformat într-o urmă întinsă. Cineva căzuse şi fusese târât în altă parte. Urma servea drept indicator însângerat şi arăta spre bucătărie. Ne-am îndreptat tiptil spre uşa batantă care o despărţea de hol. Jackson s-a întors spre mine şi a ridicat cleştele ca pe o bâtă de baseball. Am dat din cap, iar el a tras un picior în uşa care s-a izbit de peretele de dincolo de ea cu un zgomot la fel de puternic ca al unui tunet ce se stingea în depărtare. Jackson s-a repezit prin deschizătură, dar, înainte de a apuca să intru după el, uşa a revenit în cadrul ei, unde a oscilat până ce s-a oprit.

I-am auzit vocea.

— O, Dumnezeule!

Am avut senzaţia că trecuse o eternitate de când intrase în bucătărie.

— Dumnezeule! repeta întruna, cu voce piţigăiată, încărcată de panică.

Nu voiam să văd ce se afla acolo, dar am făcut un pas înainte, am deschis uşa împingând-o cât mai uşor cu putinţă şi picioarele m-au purtat dincolo de prag.

Creierului meu i-a fost greu să priceapă scena din faţa ochilor mei. Oliver zăcea pe spate, imobilizat pe tăblia mesei. Braţele şi picioarele îi fuseseră strâns legate de

câte unul dintre picioarele ei. Hainele îi fuseseră sfâşiate şi zdrenţele îi atârnau pe trup îmbibate de sânge. În colţul încăperii, Iris stătea ghemuită în întuneric, cu un brici pliabil în mână.

— Iris, am spus, cu voce aspră şi tremurătoare în acelaşi timp. Ce-ai făcut?

A ţâşnit din umbră, străbătând încăperea dintr-un singur salt furios. Ochii îi luceau, roşii, buzele arcuite îi dezgoleau caninii şi şi-a repezit spre mine mâna cu briciul. Am dat înapoi dintr-o săritură. Ştiam că nu acţiona din propria ei voinţă. Trupul i s-a răsucit într-un fel în care nu-i era menit corpului omenesc s-o facă şi a sărit pe Oliver, cocoţându-i-se pe piept. Lui i-a scăpat un geamăt, dezvăluindu-mi că trăia încă.

Jackson s-a înghesuit lângă mine. Aproape uitasem că era acolo.

— Ce facem?

— Plecaţi! a răcnit Iris. El trebuie să plătească. O să plătească. Durere pentru durere. Viaţă pentru viaţă.

Dacă am spune că aveam de-a face cu un spirit plin de mânie – stafie sau demon, sau ce-o fi fost – ar fi însemnat că ignorăm realitatea. Creatura era, aşadar, furioasă. Se simţea nedreptăţită. Poate că, încurajând-o să spună ce-o nemulţumea, aş fi împiedicat-o să-i facă şi mai mult rău lui Oliver. Dar, mi-am dat seama că, întrebând-o de ce-i făcea aşa ceva unchiului meu, aş fi scos-o din rolul de victimă. I-am pus în schimb o altă întrebare:

— Ce ţi-a făcut el ţie?

Tonul meu sugera că nelegiuirea lui era, fără îndoială, pe măsura pedepsei pe care i-o aplica.

S-a uitat la mine şi, cu toate că încă privirea dezlănţuită nu-i dispăruse, strălucirea roşie a ochilor pălise. Am ştiut că nimerisem incantaţia potrivită.

— Mi-a ucis copilaşul, asta a făcut, a spus fără nicio intonaţie, ca şi cum spunea asta pentru prima oară.

Şi probabil că mi-a citit pe faţă şocul şi neîncrederea.

— M-a făcut *pe mine* să-mi omor copilul. Şi când m-am dezmeticit şi am înţeles ce făcusem...

— Ai intrat în fluviu şi n-ai mai ieşit, am încheiat eu fraza în locul ei, în timp ce totul mi se aşeza cap la cap în minte.

Oare Grace şi copilul ei stătuseră între Oliver şi ceva pe care acesta şi-l dorea? Îl văzusem în repetate rânduri călcând în picioare voinţa altora şi mă întrebasem adesea cât de departe ar fi putut merge ca să obţină ceea ce-şi dorea. M-am întrebat dacă busola lui morală era destul de dereglată ca să-i îngăduie să comită o crimă. Poate că da, în împrejurări favorabile – sau nefavorabile, mi-am răspuns în gând.

— Eşti Grace, nu-i aşa?

A încremenit când şi-a auzit numele.

— Da, a spus, dar, o clipă mai târziu, a urlat şi a început să-l izbească pe Oliver cu tăişul lamei, despicându-l cu lovituri date la întâmplare, unele mai adânci decât altele.

„Ajutor, ajutor, ajutor”, am implorat în gând, neştiind nici măcar cui mă adresam. Poate era o rugăciune. Sau poate că încercam să-mi adun curajul. M-am repezit la Iris, cu mâna întinsă spre brici. A încercat să mă lovească şi probabil că m-ar fi tăiat, dacă Jackson n-ar fi pocnit-o peste antebraţ cu atâta forţă încât i-am auzit unul dintre oase pocnind. Briciul a lunecat pe podea, iar Jackson s-a năpustit asupra ei. Creatura l-a plesnit cu braţul teafăr, azvârlindu-l în partea cealaltă a încăperii.

Înainte ca vreunul dintre noi să se dezmeticească, şi-a ridicat acelaşi braţ şi briciul i s-a întors la loc în mână.

— Vasăzică aşa. Perfect. Vă las să vă uitaţi, a spus, ducându-şi mâna la gâtul lui Oliver.

— Nu! am exclamat, surprinsă când mi-am auzit cuvântul sunând ca o poruncă. N-o să faci asta. O s-arunci briciul.

Mi-am pus în vorbe toată autoritatea de care eram în stare. Grace mi-a azvârlit peste umăr o privire feroce. Sub forţa furiei ei, faţa lui Iris se schimonosise, devenind de nerecunoscut. Am scăldat-o din plin în lumina lanternei. Sub pielea aproape vânătă, toate venele i se umflaseră. Se încorda, mârâia şi scuipa, cu fiecare dram din puterea spiritului forţându-se s-o silească pe Iris să dea lovitura

fatală. Dar mâna mătuşii mele rămăsese blocată la vreo patru centimetri deasupra jugularei fratelui ei.

— Domnişoara ţi-a spus s-arunci cuţitul.

Cuvintele au fost urmate de o pâlpâire a aerului, din care s-a conturat apoi golemul. Şocată, am scăpat lanterna.

— Şi-o să părăseşti imediat trupul doamnei Flynn.

Iris a căzut instantaneu, moale, peste Oliver.

Am auzit scrâşnet de frâne şi o uşă trântindu-se. Câteva clipe mai târziu, Ellen era lângă mine. A încremenit brusc la vederea fratelui şi a surorii ei. Măriţi de nedumerire, ochii i s-au oprit o clipă asupra mea, dar, fără să mai aştepte răspunsuri, s-a năpustit spre masă.

— Luaţi-o pe Iris de pe el, a poruncit, şi Jackson s-a supus, ridicând trupul inert al mătuşii mele.

Sângele în care fusese scăldată ea îl acoperea acum pe Jackson şi senzaţia l-a făcut să se cutremure.

— E pe moarte. Chemaţi o ambulanţă. Nu cred că pot să-l ajut. Aproape că ne-a părăsit, a spus Ellen, în cuvinte lipsite de orice inflexiune. A pierdut atât de mult sânge şi n-am în mine puterea să-l vindec.

Şi-a pus mâinile pe Oliver şi a închis ochii.

— Am spus să chemaţi o ambulanţă!

De data asta, cuvintele i-au sunat ca un ordin. M-am răsucit şi, când am luat-o la fugă spre aparatul din hol, conectat la vechea linie interurbană la care Connor insistase să nu renunţăm, am alunecat pe sângele care formase o băltoacă în jurul mesei. Mâna lui Emmet a ţâşnit şi m-a susţinut ca să nu cad.

— Rămâi aici, mi-a spus. Ai puterea, Ellen. Nu trebuie decât să te reconectăm la ea.

Emmet mi-a dat drumul şi şi-a pus mâna pe capul mătuşii mele. Ea s-a săltat brusc cu vreo trei centimetri deasupra podelei, scăldată într-o lumină aurie.

— Blocajul a fost înlăturat. Încă una din multele prostii făcute de Ginny.

Bănuielile lui Ellen în privinţa lui Ginny fuseseră întemeiate. Faţa i-a devenit radioasă pe măsură ce puterea

se răspândea în ea.

— Căţeaua aia.

Atât a spus înainte de a-şi reîndrepta atenţia asupra lui Oliver. Degetele şi mâinile ei emanau lumină, la fel întreaga ei fiinţă. Becurile de deasupra capetelor noastre au început să strălucească de parcă ar fi primit din nou curent electric şi lumina a umplut încăperea până atunci întunecată. Peste câteva secunde, pieptul lui Oliver a prins să se ridice şi să coboare ca şi cum ar fi reînceput să respire normal. Rănile i s-au închis şi s-au cicatrizat şi, peste încă o clipă, a deschis ochii. A aruncat o privire prin încăpere şi a dat să spună ceva, apoi mi-a întâlnit ochii. Privirea i s-a umplut de jenă şi n-a spus nimic. Vindecarea fizică era miraculoasă, dar ştiam că pentru cea emoţională avea să fie nevoie de mult mai mult timp.

Iris a început să se agite şi şi-a revenit, cu o expresie îngrozită pe faţă.

— Ce-am făcut? Ce-am făcut? s-a tânguit ea, privind în jos, la hainele care i se îmbibaseră de sângele propriului ei frate.

S-a prăbuşit plângând la pieptul lui Jackson, care s-a ferit şi a împins-o. Ochii lui albaştri erau dilataţi când şi-a mutat privirea de la Ellen la Emmet, apoi spre Iris şi pe urmă spre mine, cu faţa de o culoare nesănătoasă, pământie. Nu mi-am dat seama dacă din cauza sângelui de pe el sau din cauza magiei care trosnea în aerul din jurul nostru. Şi-a lăsat capul în jos şi şi-a făcut loc pe lângă mine. I-am auzit ecoul paşilor grăbiţi şi grei pe hol, apoi uşa din faţă s-a deschis cu zgomot – şi dus a fost.

Emmet s-a apropiat de Ellen şi i-a luat mâinile de pe pieptul lui Oliver.

— De-acum o să se vindece foarte frumos. Ar trebui să te ocupi de sora ta.

Ellen era încă îmbătată de energiile reîntoarse în ea şi extazul îi adusese pe chip o expresie care-o făcea să semene cu Sfânta Theresa. Clipa era de o asemenea frumuseţe încât aproape că am uitat de ororile din jurul nostru. Purtată de un val de lumină lecuitoare, Ellen a

părut să plutească spre Iris. Şi-a luat sora în braţe şi a legănat-o cu blândeţe.

— N-ai făcut niciun rău, n-ai făcut niciun rău, a tot repetat cu voce monotonă.

Peste câteva clipe, şi Iris era scăldată în lumina lui Ellen.

— Niciun rău, într-adevăr, mi-a şoptit Emmet, luând briciul şi tăind cu el funiile care-l legau pe Oliver de masă. Să te ducem în pat, a spus apoi.

Oliver a dispărut din faţa mea într-o secundă.

— Nu-ţi face griji pentru unchiul tău. Veghem asupra lui cât se odihneşte.

— Dar de unde aţi ştiut? l-am întrebat. De unde-aţi ştiut că trebuie să veniţi?

— Ţi-am auzit strigătul şi ţi-am chemat familia înapoi, acasă, mi-a răspuns Emmet.

A simţit că voiam mai multe explicaţii şi a adăugat:

— Ţi-am promis că vom reînnoi şi vom întări vrăjile cu care te proteja Ginny. Dacă o să te afli vreodată într-un pericol real, o să venim la tine, cel puţin atâta vreme cât trupul ăsta va mai avea contur.

Ceva nu-mi dădea pace.

— Ai spus că mi-aţi chemat familia?

— Da, a răspuns Emmet.

— Atunci unde e Connor? am întrebat.

La auzul acestui nume, lui Iris i s-a tăiat răsuflarea şi a ieşit în fugă, părând să se fi alarmat când pomenisem de bărbatul ei.

— Ai face bine să te duci după ea, i-a spus Emmet lui Ellen şi, revenindu-şi fără tragere de inimă din extazul pe care-l trăise, ea şi-a urmat sora.

Am rămas singură cu golemul pentru prima oară. Ochii lui întunecaţi mă urmăreau şi şi-a plimbat arătătorul pe dosul palmei mele. Atingerea lui era caldă.

— Ţi-a plăcut să preiei controlul, a spus. Şi ai făcut-o bine. Ai oprit spiritul care voia să pună capăt vieţii unchiului tău.

— Blufam. Voi l-aţi oprit.

— Nu. Nu noi. Tu i-ai oprit mâna.

Şi până să apuc să obiectez, golemul a continuat:

— În aer e magie din sângele lui Oliver şi din furia spiritului. Nimic din ea n-a venit de la tine, dar ai făcut-o să-ţi aparţină. O parte a mai rămas în tine. Tu ai împiedicat spiritul să ucidă. Ai cedat controlul când ne-ai văzut, dar, la sosirea noastră, stăpâneai puterea.

— Ce tot spuneţi? am întrebat.

— Spunem că, deşi te-ai născut fără putere, o canalizezi firesc, ca şi cum ai fi primit-o la naştere. O faci instinctiv, a răspuns.

— Bravo mie, am zis, dar pe ziua de azi mi-a ajuns. Mă duc să mă conving că unchiul Connor e teafăr şi, dacă e, mă duc la culcare. Şi, la drept vorbind, s-ar putea să rămân destul de mult în pat.

— Atunci îţi urăm vise plăcute, tânără vrăjitoare, a spus Emmet, cu o plecăciune ceremonioasă.

— Da, sigur, am răspuns şi am ieşit pe hol.

Când am ajuns la primul etaj şi am dat cu ochii de uşa debaralei pentru lenjerie, m-am întrebat dacă nu cumva vizita mea la Jilo avusese vreo legătură cu momentul ales de Grace ca să atace. Dar urma să mă gândesc la asta a doua zi. Aveam nevoie de somn.

21

Îl visam pe Peter – atingerea lui, pielea lui sub degetele mele, mirosul ei – când m-a trezit un sunet nefamiliar. Am încercat să-l identific fără să deschid ochii. Nu eram sigură ce era, aşa că am refuzat să mă clintesc de sub pătură. Zgomotul s-a repetat iarăşi şi iarăşi, ca loviturile ritmice ale cuiva care taie un copac. Când mi-am dat seama că n-avea să înceteze, m-am dat jos din pat, m-am dus la fereastră şi am deschis-o destul de larg ca să mă pot apleca în afară. Oliver era jos, transformând în aşchii, cu o secure, ceea ce mai rămăsese din masa noastră din bucătărie. Nu purta cămaşă şi trupul îi lucea de efort. L-am privit lovind din nou, cu muşchii jucându-i sub pielea întinsă, fără cusur, aceeaşi piele care atârna de el, zdrenţuită, cu numai câteva ore înainte. Purta un şort şi pantofi de alergare, părând îmbrăcat mai degrabă pentru un maraton decât pentru tăiat lemne, dar, pe de altă parte, cum trebuie să te-mbraci când distrugi mobilierul familiei pătat de propriul tău sânge? Mi-am îndreptat spatele şi am închis fereastra.

L-am sunat pe Peter, dar mi-a răspuns direct mesageria vocală, semn că şeful de şantier era pe-aproape. I-am scris în grabă „te iubesc” într-un mesaj, respingând sentimentul de vinovăţie trezit de gândul la Jackson, apoi m-am spălat pe dinţi şi mi-am pus un tricou vechi şi un şort din pantaloni de trening tăiaţi. Eram sigură că, în dimineaţa aceea, mătuşa Iris avea nevoie de ajutorul meu la curăţenie. Mă grăbisem să mă culc fără să mă mai gândesc la măcelul din bucătărie şi-mi imaginam că tot ce rămăsese în urmă era oribil. Când am ajuns acolo, ferestrele şi uşile erau larg deschise. Aerul mirosea a salvie arsă, dar altminteri totul era strălucitor, imaculat. Nu se zărea nici măcar o singură pată de sânge. Mobila lipsea cu desăvârşire, ceea ce-mi spunea că şi scaunele fuseseră scoase pentru a fi făcute bucăţi, la fel ca masa. M-am dus în curtea din spate, unde Oliver terminase de tocat masa.

Aruncase bucăţile într-un butoi mare şi l-am văzut împroşcându-le cu gaz de brichetă înainte de a arunca un chibrit. Lemnul a izbucnit în flăcări ca un sacrificiu adus unui zeu furibund.

— Aveam optsprezece ani, a spus, fără să-mi arate că era conştient de prezenţa mea. Tu abia te născuseşi, şi o pierduserăm de curând pe mama ta. Nu spun asta ca pe o scuză. Vreau doar să-nţelegi cât de mult timp am trăit cu sentimentul vinovăţiei pentru o hotărâre stupidă, luată într-un moment de furie.

Nu i-am răspuns, dar m-am aşezat pe jos, lângă el.

— Pe-atunci, lumea era altfel, a continuat. Nu era un loc unde un jucător de fotbal american îşi putea invita iubitul la balul liceului.

A mai aruncat în butoi câteva aşchii de lemn.

— Toate astea trebuie arse, mi-a explicat, arătând cu capul către tot ce mai rămăsese, sub forma unei grămezi de lemne, din masa la care stătusem dintotdeauna la micul dejun.

Scaunele fuseseră deja făcute bucăţi şi se aflau la baza stivei.

— S-au îmbibat cu sângele meu şi, dacă nu sunt arse, cineva le-ar putea folosi ca să mă controleze sau ca să-mi fure puterea. Trebuie să pun mâna şi pe hainele purtate de Jackson, ca să le ard şi pe ele. Jilo şi-ar vinde sufletul pentru mormanul ăsta.

M-am întrebat din nou dacă nu cumva Jilo o împiedicase pe Grace să dea buzna înainte de a mă afla eu în siguranţă. Furtuna ar fi putut fi vraja ei, menită să mă întârzie? Lecţia pe care mi-o dăduse, învăţându-mă să fiu conştientă de pericole şi să resping atacurile, ar fi fost într-adevăr foarte potrivită dacă bănuia că m-aş fi putut întoarce acasă înainte ca Grace să termine cu Oliver. Oare Jilo intenţiona s-o lase pe Grace să-l omoare pe Oliver – sau poate să-mi omoare întreaga familie?

— Adam nu s-a simţit niciodată în largul lui fiindcă e gay, a schimbat Oliver vorba, din nou fără avertisment. Nici acum nu se simte, dar pe vremea aia era cu mult mai

rău. Voia să intre în armată şi să se facă poliţai după încheierea stagiului militar. Homosexualitatea nu se potrivea deloc cu planurile lui. Dar a făcut greşeala să se îndrăgostească de mine, iar eu i-am răspuns imediat cu aceeaşi dragoste.

— Să nu te-nfurii, am zis. Nu vreau să te rănesc spunând asta, dar poate că-l iubeai atât de mult încât...

— Încât l-am „subjugat”?

Râsul lui Oliver era amar.

— Nu, Gingersnap, Adam era subjugat cu mult înainte de a pune eu ochii pe el. Nu te lăsa amăgită de înfăţişarea lui dominatoare. Masculii fioroşi abia aşteaptă să cadă în genunchi.

Nu mi-a venit în minte nicio replică potrivită. Oliver s-a uitat la mine şi a aruncat în foc încă o bucată de lemn.

— Pe scurt, l-am iubit pe Adam. De fapt, e singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, deşi să fiu al naibii dacă acum ştiu de ce.

A încetat să aţâţe focul şi şi-a întors privirea spre mine.

— Adevărul e c-o să intru în mormânt iubindu-l. La naiba, azi-noapte am fost destul de-aproape de aşa ceva.

Colţul drept al gurii i s-a săltat într-o încercare de zâmbet, dar a recăzut imediat.

— Şi acum, a adăugat, va trebui să-mi trăiesc restul vieţii văzând că te uiţi la mine exact cum se uită el.

Era exact ceea ce sperase Jilo când îmi vorbise despre Grace.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, am spus, încă sperând că aveam să descopăr o circumstanţă atenuantă care să mă facă să-l iert pe Oliver.

— Ştii deja. Grace n-a minţit, a răspuns el.

— Dar povesteşte-mi tu. Vreau să-mi povesteşti oricum.

S-a îndepărtat de butoi şi s-a aşezat lângă mine. S-a sprijinit pe coate, cu transpiraţia adunându-i-se în broboane şi prelingându-i-se în jos pe pieptul gol.

— Grace spunea că eu şi Adam eram bolnavi. Că bărbaţii n-ar trebui să facă nicidecum ceea ce făceam noi. Că n-ar trebui să se-ndrăgostească unul de altul. Îl voia pe Adam şi

îşi imagina că poate repara tot ce era stricat în el.

— A pus-o pe Mama Jilo să-l vrăjească? am întrebat.

— N-a fost nevoie. Eu şi Adam eram împreună de peste un an. Bănuiesc că el începuse oricum să se cam plictisească de mine. Îi plăcea că Grace îi dădea atenţie, se simţea flatat. Şi, mai ales, îi împărtăşea convingerile. Credea şi el că era ceva în neregulă cu noi doi. Şi, când ea i-a promis c-o să-l vindece, s-a dus către promisiunea asta precum focul din butoi după lemn. Însă problema a fost că n-a mers.

Oliver şi-a ridicat privirea către cerul albastru şi a rămas cu ochii la un nor mare şi alb, care se apropia de noi.

— Adam s-a întors peste câteva luni, spunându-mi ce mult mă iubeşte şi ce mult i-am lipsit. Mi-a jurat, mi-a jurat că o să fim cumva împreună. Şi, câteva zile mai târziu, a dispărut. M-am dus la el acasă, dar mama lui m-a gonit. Grace era gravidă şi urma să se mărite cu Adam. Fiul ei nu mai avea timp pentru niciunul dintre „joculeţele” noastre. Se maturizase, avea să devină bărbat. Era timpul să fac şi eu acelaşi lucru. Mi-a trântit uşa în nas şi apoi am văzut perdeaua de la fereastra lui Adam mişcându-se. Am ştiu că era acolo. Ar fi trebuit să mă-nfurii. Ar fi trebuit să plec, dar eram...

— Cu inima frântă, am completat eu, văzând că nu-şi putea găsi cuvintele.

— Nu, mai rău decât atât. N-aveam doar inima frântă, mi se frânsese şi raţiunea. M-am aşezat pe treptele lor şi în mine a crescut întunericul. Nu mă puteam mişca, mă simţeam tot mai greu şi mai compact cu fiecare răsuflare. După câteva minute, Henry, bunicul lui Adam, a ieşit din casă şi s-a aşezat lângă mine.

Oliver s-a răsucit din nou ca să mă privească.

— Henry era cel mai cumsecade om de pe pământ. M-a cuprins cu braţul şi mi-a spus că, pentru binele meu, trebuia să fiu mai tare şi să trec peste asta. Şi pe urmă m-a tras mai aproape şi mi-a spus că nepotul lui era un prost fiindcă nu mă iubea aşa cum meritam.

— L-am întâlnit o dată pe Henry. E un tip de treabă, am

spus.

— Dar Henry a murit aproape imediat după naşterea ta.

Oliver a început să clatine din cap, însă pe urmă a oftat:

— Savannah.

Nu-mi trecuse prin cap că Henry era un spirit. Mă călăuzise, conducând maşina în care mă aflam. Probabil că Jilo îi împrumutase cumva vigoare apariţiei sale, ca să poată face ce făcea pe când trăia. Ar fi trebuit să fiu şocată, dar începea să fie tot mai greu să mă mai surprindă ceva.

— Savannah, am răspuns.

— Probabil că lucrurile s-ar fi rezolvat, a continuat Oliver. Adam s-ar fi însurat desigur cu Grace, dar mă îndoiesc că mariajul lor ar fi durat. Probabil că, peste un an sau doi, s-ar fi hotărât să-şi părăsească nevasta cu aceeaşi uşurinţă cu care mă abandonase pe mine, mândru că izbutise măcar o singură dată să-şi întărească scula lângă o fată suficient cât s-o lase gravidă.

Furia lui Oliver clocotea foarte aproape de suprafaţă.

— Copilul ăla ar fi fost o acoperire pentru viaţa pe care voia s-o ducă.

— De aceea…? am început eu să-ntreb.

Oliver m-a întrerupt.

— Nu. Lui Grace nu i-a fost de-ajuns că învinsese. A trebuit să vină aici, să-mi dea peste nas. Ne-am certat şi i-am spus că Adam se însura cu ea numai şi numai pentru că era borţoasă. Ea a răspuns că Adam îşi dorea o viaţă normală, nu una pervertită. Eu m-am răstit la ea, i-am spus că, dacă era atât de sigură, n-avea decât să avorteze şi să vadă pe urmă dacă pe Adam o să-l mai intereseze nunta. Am silit-o să avorteze.

— Erai furios, m-am trezit eu căutând explicaţii logice în locul lui. Ai vorbit la mânie.

— Adică n-a fost cu premeditare. Dar a fost o crimă. Am ştiut ce fac. Şi nu mi-a păsat. Poate copilul ăla mi s-ar fi părut mult mai real dacă sarcina ar fi fost vizibilă. Poate…

A ezitat. Era clar că se mai gândise la asta de foarte multe ori.

— Mercy, Grace n-a fost o femeie care a decis ce e mai bine pentru propriul ei trup. Hotărârea am luat-o eu şi ceea ce am făcut e ireparabil.

— Ba nu, l-am contrazis. Nu neg că e ireparabil. Dar nu cred că voiai într-adevăr ca Grace să facă asta. Nu cred că voiai s-o sileşti. Cred că erai supărat şi furios. Poate c-a fost un omor, dar nu cred că asta ţi-a fost intenţia. Nu eşti un criminal.

M-am ridicat şi m-am apropiat de butoiul unde ardea focul, preschimbând lemnul în cenuşă. Am aruncat înăuntru încă două bucăţi din masă.

— Iar eu mă-ntreb dacă nu cumva eşti prea dornică să-nchizi ochii la greşelile celor pe care-i iubeşti, a zis Oliver.

— Vino să m-ajuţi, am spus. Focul ăsta se stinge.

S-a ridicat şi şi-a scuturat şortul de ţărână. Eu m-am aplecat după o altă bucată de lemn şi mâna mea a atins una mult mai mică decât celelalte – o aşchie cam de mărimea palmei mele. Devenise de un rubiniu intens, ca şi cum ar fi absorbit mai mult sânge decât oricare alta. Am ridicat-o şi m-am uitat la Oliver, care se întorsese cu spatele şi se întindea după unul dintre picioarele mesei. Fără să înţeleg de ce, mi-am strecurat-o în buzunar înainte de a începe să aţâţ focul.

— Grace a omorât-o pe Ginny? am întrebat, după ce el a azvârlit piciorul mesei în flăcări.

Scânteile zburau în aer şi, combinându-se cu arşiţa zilei, căldura focului ne-a silit să ne retragem la vreo doi metri distanţă de butoi.

— Nu. Când şi-a pus mâna pe trupul lui Ginny, Iris a deschis o uşă către lumea cealaltă şi Grace a intrat de-a dreptul. Pur şi simplu a aşteptat până când a putut trece.

— Poate că Jilo a ucis-o pe Ginny ca s-o facă pe Iris să deschidă uşa? am spus, întrebându-mă dacă nu cumva fusesem amăgită şi ajutasem fără vrerea mea la ceea ce se petrecuse.

— În afară de Jilo şi Ginny, n-a aflat nimeni ce rol am jucat în sinuciderea lui Grace, a răspuns Oliver. Jilo a folosit moartea nepoatei ei drept obiect al negocierii. Ea şi

Ginny au făcut un pact. Jilo n-avea să se răzbune dacă eu plecam din Savannah. De aceea vin aici doar câteva săptămâni în fiecare an şi de aceea am fost nevoit să ratez cea mai mare parte a copilăriei tale. Pactul îmi permite să stau în Savannah numai patru săptămâni pe an. Dar faptul că a scăpat de mine n-a fost decât cireaşa de pe tort.

— Cum adică?

— Jilo a pus mâna pe o halcă mare de putere. Nu ştiu cum s-a înfăptuit aşa ceva, dar Ginny a încărcat pentru ea o bucată de cuarţ. Cam de dimensiunile pumnului meu, a spus, ridicându-şi mâna ca demonstraţie. Strălucea destul de tare ca să lumineze un teren de fotbal. Jur. Abia puteam să mă uit la ea. Ginny i-a spus s-o îngroape undeva unde nu poate fi găsită şi s-o folosească întotdeauna cu prudenţă. Fac pariu că piatra aia îi dă putere pentru toate scamatoriile ei de mai bine de douăzeci de ani.

Oliver a înşfăcat un alt picior de masă şi l-a aruncat în focul care trosnea.

— Nu, Jilo ţine la puterea ei mai mult decât a ţinut vreodată la Grace. E grasă şi fericită şi n-ar face niciodată nimic care să-i pună în pericol micul aranjament confortabil de aici.

— Prin urmare, crezi că n-are nicio legătură cu uciderea lui Ginny?

— Da, aşa cred. Am avut îndoieli la început, când l-au prins pe nepotul ei Martell cu arma crimei, dar, pe măsură ce mă gândesc mai mult, instinctul îmi spune cu tot mai multă convingere că n-are nicio vină.

M-am uitat în adâncul ochilor lui albaştri, străduindu-mă să-l văd pe vechiul Oliver, cel pe care îl ciopârţise Iris, împotriva voinţei ei, pe masa noastră din bucătărie. Întreaga lui încredere în sine se evaporase, aşa cum se întâmplase, poate, şi cu duritatea lui. Am simţit că acel Oliver pe care-l cunoşteam dispăruse şi, cu toate că o într-un fel aveam să-i simt lipsa, credeam că unchiul meu va deveni un om mai bun acum, după ce se eliberase de secretul a cărui povară o purtase atâţia ani.

— Acum, când Ginny nu mai e, crezi că Jilo o să te lase

să rămâi aici?

— La naiba cu Jilo, mi-a răspuns el cu voce plată. Şi ducă-se naibii şi toate înţelegerile ei cu Ginny. Nu neg că sunt vinovat, dar, după cele petrecute azi-noapte, sunt al dracului de sigur că mi-am ispăşit pedeapsa.

A înşfăcat securea şi şi-a subliniat cuvintele lovind fulgerător şi din toate puterile într-o bucată mare din masă.

— S-ar părea că aici ai totul sub control, am spus. Cred c-o să te las să termini singur.

— Bine, a zis el, dar, când am dat să plec, a strigat după mine. Gingersnap, aşchia aia de lemn pe care-o ai în buzunar…

Mi-am simţit sângele năvălind în obraji, la fel de fierbinte ca focul din butoi.

— Nu, a adăugat el. E OK. Aş zice că, după noaptea trecută, îţi datorez măcar atât. Deocamdată ia-o în camera ta şi-o să vin mai târziu să te-nvăţ s-o foloseşti corect. Nu-ncerca nimic până nu-ţi arăt cum, OK?

— Da, am răspuns, lăsându-mi în jos ochii plini de vinovăţie.

M-am răsucit pe călcâie şi am fugit în bucătărie. L-am auzit pe Oliver chicotind în timp ce arunca în butoi încă o bucată de lemn. Râsul lui mi s-a părut cu adevărat fericit.

22

La ora prânzului, Iris şi Connor se întorseseră deja, după ce cumpăraseră o masă nouă de bucătărie şi scaune care aveau să fie livrate după-amiază. Atmosfera era teribil de stânjenitoare. Iris mergea cu capul în piept şi cu braţele strâns lipite de corp, ca şi cum s-ar fi temut să nu dea peste obiectele din jur. Connor era încă furios, suferea fiindcă nu se putuse apăra de propria soţie, chiar dacă aceasta era sub controlul lui Grace când îl legase fedeleş şi îi pusese căluş. Ellen îl găsise într-un şifonier, gol puşcă şi cu o şosetă îndesată în gura peste care era lipită bandă adezivă.

Connor a deschis un dulap din care a scos un pahar, apoi a închis uşa trântind-o. Paharele rămase în interior s-au izbit unele de altele zăngănind. Pe urmă a deschis uşa frigiderului dintr-o smucitură şi şi-a turnat ceai rece. A încercat să trântească şi uşa frigiderului, dar banda de etanşare i-a zădărnicit parada. Nu încerca s-ascundă faptul că o considera pe Iris vinovată de întreaga situaţie şi se uita urât la ea ori de câte ori sorbea din ceai. Era clar că şi Iris se învinovăţea; păstra tăcerea, sprijinindu-se de masa lungă de lângă chiuvetă şi se uita spre fereastră, cu privirea pierdută în gol. M-am dus şi i-am cuprins umerii cu braţul, dar m-a respins.

— Ştiam ce risc când mi-am pus mâinile pe Ginny. Mai ales după ce tu...

Iris a amuţit brusc.

— Ce-am făcut eu?

Ea şi Connor au schimbat o privire.

— Îi răspunzi tu sau îi răspund eu? a întrebat el, trântindu-şi paharul pe masă.

Ceaiul s-a împrăştiat în toate părţile şi Iris a luat un şervet şi a început să-l şteargă, fără să-şi ridice privirea spre noi.

Aproape că încetasem să mai aştept vreun răspuns când s-a întors spre mine.

— Ai avut o reacţie foarte intensă când ai găsit-o pe Ginny. Suferinţa ta a perturbat energiile de care aveam nevoie ca să fac citirea şi am ştiut asta foarte bine. Am mai ştiut şi că, după toate probabilităţile, n-o să ai destulă forţă ca să m-ajuţi să mă leg de pământ, să nu las nimic să intre în lumea noastră.

A şovăit.

— În mine. Connor a încercat să mă oprească să te folosesc, dar nu l-am ascultat.

— Îmi pare rău, am spus. N-am ştiut. Am reacţionat pur şi simplu.

— Nu te învinui, fetiţă dulce. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta. Eu sunt responsabilă pentru tot ce s-a petrecut ieri.

Am încercat din nou s-o iau în braţe, dar nu m-a lăsat.

— Nu merit nicio consolare, a spus, smulgându-se din îmbrăţişarea mea.

— E-al naibii de sigur că nu meriţi, a ripostat Connor.

A înşfăcat un ziar de pe masă şi a ieşit din încăpere cu paşi apăsaţi, lovind uşa batantă destul de tare ca să se legene de vreo trei, patru ori înainte de a se închide.

— Să ne ferească Dumnezeu să primim cu toţii ceea ce merităm, am spus, destul de tare ca să mă audă.

Şi mi-am îmbrăţişat oricum mătuşa. Trupul ei mi se părea în ziua aceea altfel, de parcă în oase i s-ar fi strecurat o anumită slăbiciune.

— Amin, a zis Emmet, intrând pe uşa din spate, care era încă deschisă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copilă, mi-a spus Iris şi a ieşit din bucătărie în fugă, cu faţa brăzdată de lacrimi.

— O să-şi revină, a spus Emmet. A făcut o greşeală, o greşeală enormă, dar nimic pe care să nu-l putem îndrepta. Rudele tale sunt neglijente şi impulsive când îşi folosesc puterile. Sunt slabe şi sentimentale.

— Da, bine, mulţumesc pentru informaţii, am spus.

Oricum ar fi fost rudele mele, familia trecuse prin îndeajuns de multe şi ultimul lucru de care aveam nevoie era critica unei creaturi care fusese cândva un morman de

ţărână.

— N-am vrut să te supărăm, s-a scuzat Emmet. Vina nu e a familiei tale. Ne aparţine nouă. O ancoră ar trebui să dezvolte puterile vrăjitorilor din jurul ei. Să ajute cele mai slabe puteri să se amplifice şi să se deprindă să acţioneze cu responsabilitate. În loc să ofere îndrumare şi iluminare, Ginny a creat o atmosferă sumbră. I-a lăsat pe ai tăi plini de slăbiciuni şi te-a ţinut pe tine în ignoranţă. Şi astfel v-a abandonat pe toţi la voia întâmplării, iar noi am făcut acelaşi lucru, fiindcă nu ne-am dat mai devreme seama ce se petrecea. Ne aflăm aici ca să îndreptăm tot acest rău.

— Şi Grace? am întrebat.

— Spiritul ei n-o să se poată întoarce, mi-a răspuns golemul. Poate să treacă pe tărâmul de apoi, sau poate rămâne, ca spirit mânios, în umbrele oraşului Savannah. Alegerea îi aparţine. Dar n-o să mai poată pătrunde aici, ca să-l atace pe Oliver sau pe oricine altcineva din familia ta.

Emmet a închis ochii şi-a început brusc dialogul interior pe mai multe voci – nu m-aş fi putut obişnui cu aşa ceva, oricât de mult aş fi trăit. După câteva momente tulburătoare, s-a uitat la mine.

— Am vorbit cu Oliver, a zis, întinzându-şi spre mine mâna mare. Arată-ne aşchia de lemn pe care-ai luat-o.

M-am supus fără să cârtesc nici măcar în gând; mi-am strecurat mâna în buzunarul pantalonilor şi am scos bucăţica de lemn. Nu m-a silit s-o fac, am făcut-o pur şi simplu.

— Atracţie şi persuasiune, a spus, răsucind-o între degete.

Atingerea lui a rotunjit muchiile ascuţite ale frânturii, netezind-o perfect.

— Acestea sunt abilităţile puternice ale lui Oliver şi, pentru o scurtă vreme, le vei avea şi tu.

Oliver a apărut în cadrul uşii deschise, de parcă ar fi fost strigat. A luat bucata de lemn din mâna lui Emmet şi a ţinut-o câteva clipe în mâna lui, în tăcere, înainte de a mi-o pune în palmă. Era caldă şi atingerea ei îmi dădea furnicături. Sub ochii mei, pe ea s-au gravat trei simboluri.

— *Gebo* arată că ţi-am dat-o de bunăvoie, mi-a explicat Oliver, pentru că furtul puterii are o consecinţă pe care n-aş îndura să te văd suportând-o. *Uruz,* simbolul de aici, are un dublu înţeles, spune că puterea pe care ţi-o dau e a mea şi că am dreptul să ţi-o ofer. Iar ultimul e *Dagaz,* şi limitează timpul în care poţi folosi puterea la o singură zi. Şi, cu asta, o parte din puterile mele îţi aparţin. Nu le folosi aşa cum le-am folosit eu uneori, a adăugat el şi s-a întors în curte.

Furnicăturile din palmă mi s-au răspândit în tot braţul şi apoi, cât ai clipi, în tot restul trupului. Mi s-au înmuiat genunchii şi am dat să mă aplec în faţă, gata să cad, dar Emmet m-a prins instantaneu în braţe. Mi-am regăsit echilibrul şi m-am îndepărtat de el. Nu mă mai simţisem niciodată atât de puternică, nici atât de pierdută. Visasem toată viaţa să am parte de o zi, măcar de o singură zi, în care să simt ce însemna să fii Maisie. Să joc lumea pe degete. Şi iată-mă împleticindu-mă prin bucătărie, fără să ştiu ce să fac cu puterea pe care o aveam acum.

— E copleşitoare, am spus, mai mult pentru mine decât pentru Emmet.

— E bună pentru tine, Mercy, a zis el. Puterea asta de care te simţi copleşită. E numai o fracţiune minusculă din ceea ce tălăzuieşte în Oliver, în Iris sau în Ellen. Ba chiar şi în Connor. Şi, dacă o compari cu puterea lui Maisie, nu e nimic. Nimic.

Emmet a lăsat cuvântul să-şi facă efectul.

— Spune-ne, Mercy, cum te simţi? Puterea te sperie?

— Nu, am răspuns.

Pe urmă am tăcut şi m-am întrebat ce simţeam într-adevăr când curgea prin mine acea energie.

— Mă simt vie, mă simt ca o imagine care se întrupează. E plăcut.

— Mercy Taylor, eşti un mister pentru noi toţi, mi-a mărturisit el. Puterea se strecoară în tine pe nesimţite, fără niciunul dintre efectele neplăcute la care ne-am fi aşteptat să fim martori în cazul unui om obişnuit. Te potriveşti perfect cu puterea. Te umple minunat. Ca şi cum

ar fi fost făcută s-o găzduieşti, şi totuşi…

— Şi totuşi nu mi-a fost menită niciodată, am încheiat eu în locul lui.

— Îţi e menită azi, a ripostat. Şi trebuie să te dovedeşti demnă de acest dar. Indiferent ce vrajă o să faci azi, trebuie să fie propria ta lucrare. Nu dorim nici să împiedicăm vreo acţiune pe care ţi-o îngăduie conştiinţa ta, nici să-ţi dăm idei care să te abată de la intuiţia ta. Eşti un recipient natural, iar magia îţi aşteaptă pur şi simplu porunca.

23

Stăteam la mine în cameră şi încă mai simţeam bucăţica de lemn vibrându-mi în palmă. Când m-am uitat în jos, la ea, fremăta vizibil şi emitea scântei de un albastru-palid. Tot ce mă privea era schimbat. Nu, nu schimbat – mărit, intensificat. Am testat puterea pe care-o simţeam curgând prin mine dând o mică gaură în partea de sus a lamelei de lemn, ca s-o pot purta în chip de pandantiv. Am privit lemnul retrăgându-se, celulă cu celulă, şi lăsând în urmă o gaură perfect rotundă, prin care am trecut un şnur de cânepă. L-am înnodat de câteva ori, ca să fiu sigură c-o să reziste, apoi mi l-am trecut peste cap. Şnurul era destul de lung pentru ca vârful bucăţii de lemn să-mi ajungă până aproape în dreptul inimii. Când bucăţica de lemn mi-a alunecat între sâni, vibraţiile mi s-au răspândit în tot trupul.

Prin vene îmi curgea foc lichid. Mi-am pus mâna peste pandantiv şi m-am privit în oglindă, uimită de chipul sigur de sine din imaginea reflectată. Mă simţeam ca un peşte aruncat pentru prima oară în apă după ce reuşise cumva să trăiască pe uscat o viaţă întreagă. Aşteptam senzaţia asta de când venisem pe lume. Simţeam pentru prima oară că respir cu adevărat.

M-am întristat la gândul că puterea nu era decât împrumutată. A doua zi aveam să mă zbat din nou pe ţărm, deşi fluviul avea să curgă chiar pe lângă mine. Preţ de o secundă, am regretat că luasem puterea, iar apoi m-am întrebat ce aş fi fost dispusă să sacrific ca s-o păstrez. Amintirea cuvintelor lui Jilo îmi chinuia conştiinţa. Mi-am scos pandantivul şi l-am aruncat pe masă. Am încercat să plec şi să-l las acolo, dar mâna mi s-a întins din propria ei voinţă, cu degetele planând deasupra lemnului, dorindu-şi să-l atingă, să-l ridice. M-am întrebat cum mă voi schimba dacă lăsam puterea să mă inunde chiar şi pentru o singură zi, dacă ştiam să privesc lumea prin ochii pe care mi-i dăruia.

— Ai nevoie de asta, am auzit vocea lui Ellen.

Mă privea din cadrul uşii. Nu ştiam sigur de când stătea acolo, dar nu mă îndoiam că destul de multă vreme.

— Trebuie să simţi puterea magică, fie şi numai de această singură dată. Ştiu că e o experienţă pe care ţi-ai dorit-o dintotdeauna şi celelalte familii s-ar putea să n-o mai îngăduie cu altă ocazie. E şansa ta de a intra în pielea unei vrăjitoare, Mercy. O să-ţi vină mai uşor să înţelegi familia noastră şi să ne ierţi pentru defectele noastre colosale.

Aş fi putut să mă-nfurii fiindcă mă spiona, dar nu mă înfuriasem. Mă bucuram că era cineva de faţă, ca să-mi stea alături, să-mi fie confesor.

— Mă tem, am spus, nu vreau să am senzaţia asta minunată, puternică, ştiind că e o experienţă pe care n-o s-o mai trăiesc niciodată. E mai rău decât un drog.

— Nu, nu e nicidecum un drog. E o putere care curge în mod firesc printr-un vrăjitor... iar tu simţi că ar trebui să curgă şi prin tine.

Câteva clipe fuseseră de-ajuns ca să mă conving că setea mea de magie era prea mare ca să-i pot ţine piept.

— Dar e o forţă prea puternică, am continuat totuşi să mă opun. N-o pot lăsa să mă umple azi doar ca să mă părăsească mâine. N-o să fiu în stare să redevin eu după ce voi fi fost...

— Maisie. După ce vei fi fost Maisie, a spus ea, şi am dat din cap, recunoscând astfel că avea dreptate.

Din ochi au început să-mi izvorască lacrimi şi mi-a pierit graiul.

Ea a întins mâna şi a luat pandantivul, a desfăcut larg şnurul şi mi l-a trecut peste cap. Mi-a săltat părul peste şnur şi l-a lăsat cu delicateţe să-mi cadă la loc pe spate. Lemnul mi-a atins inima, şi am redevenit parte a magiei, care a redevenit parte din mine.

— Nu sunt sigură c-o să pot renunţa la asta, am repetat, dar dorinţa de a protesta mi s-a stins înainte de a termina ideea.

Mi-am desprins privirea de Ellen şi mi-am privit din nou

imaginea reflectată. Când mi s-au obişnuit ochii, am văzut că-n jurul meu dansa o licărire stranie. Concentrată în jurul inimii, oscila cu iuţeală între albastru şi verde şi o împestriţau puncte negre. Era ca şi cum m-ar fi înconjurat un câmp de lumină vie.

— Încearcă să faci ceva. Orice, m-a îndemnat Ellen. Vezi cum îţi răspunde.

Tânjeam de dorul lui Maisie. Lipsa ei mă umplea de disperare şi trebuia să-i spun că o iertasem pentru cele petrecute în timpul tragerii la sorţi. Trebuia s-o văd; trebuia să ştiu că era OK. Mi-am întins mâna şi am atins oglinda. Imaginea s-a ondulat o clipă, apoi s-a schimbat. Am văzut-o pe Maisie vorbind cu o femeie brunetă pe care n-am recunoscut-o. Am atras instantaneu atenţia femeii, care n-a avut nevoie decât de o fluturare de mână ca să întrerupă legătura dintre noi.

— Uimitor, a şoptit Ellen. N-ar fi trebuit să poţi crea un portal până la Maisie. Cum ai făcut?

— Pur şi simplu m-am gândit la ea, m-am gândit cât de mult voiam s-o văd.

— Şi cu un simplu gând şi cu un strop din puterea lui Oliver ai reuşit să ajungi în altă lume, în altă dimensiune.

— În altă dimensiune?

— Intuiţia tuturor a sugerat că e mai bine să nu existe contact între barieră şi Maisie cât îşi rezolvă sora ta problemele.

— Cine era femeia?

— Femeie? E mai puţin femeie şi mai mult forţă a naturii, a răspuns Ellen, cu colţurile gurii lăsându-i-se în jos. E ancora cu care se antrenează Maisie. Pentru tine ar fi de preferat să nu-i mai atragi atenţia, bombonico.

Ellen mi-a zâmbit, dar zâmbetul părea forţat.

— Şi ce-ai de gând să faci azi? m-a întrebat, grăbindu-se să schimbe vorba. Sunt sigură că n-o să iroseşti ziua stând în faţa oglinzii.

Întrebarea ei m-a făcut să mă concentrez asupra aurei roşii şi verzi cu picăţele pe care o observasem mai devreme.

— Cred că am făcut o greşeală, am spus, după o ezitare, arătând aglomerarea de culori vibrante care-mi plutea în apropierea inimii.

— Da, a încuviinţat ea, venind mai aproape. Abia o desluşesc, dar îmi dau seama că e o magie care e în contradicţie cu a ta.

Ellen a întins mâna, a dat deoparte pandantivul, a pus degetele deasupra inimii mele şi m-a atins cu delicateţe.

— E magie artificială. Nu e magie vrăjitorească.

Ştiam că simţeam amândouă vraja lui Jilo. Eu mai ştiam şi că trebuia să mă folosesc de ziua aceea ca să-ndrept răul făcut când mă dusesem la ea. Trebuia să pun cumva capăt vrăjii pe care-o aruncase asupra mea, chiar dacă asta însemna să-i frâng inima lui Peter. Pentru el era mai bine aşa decât să trăiască în minciună.

— E vraja Mamei Jilo, am mărturisit.

— Da, a întărit Ellen. Semnătura ei e peste tot, puternică, dar pare opera unui amator. Construită prosteşte şi deschisă către un întreg mănunchi de efecte secundare negative. Cine i-a cerut s-o arunce asupra ta?

N-am răspuns, dar Ellen a părut să ghicească adevărul.

— Înţeleg, a zis.

Am ghicit că are mai multe întrebări, dar a preferat să nu pună niciuna.

— Pot rupe vraja asta? am întrebat.

— Da, vraja poate fi ruptă, a răspuns ea, după ce s-a gândit o vreme. Dar e o vrajă de sânge. Ca s-o rupi, ai nevoie de sângele celui care a aruncat-o asupra ta.

— De cât de mult sânge? am întrebat şi m-am cutremurat, străbătută de un fior rece.

Mi-am adus aminte de sacul pe care-l căra Jilo când mă dusesem s-o întâlnesc la răscruce; sărmana găină dinăuntru fusese pregătită pentru ceva mult mai sumbru decât o cină de duminică.

Ellen şi-a retras mâna şi pandantivul şi-a revenit la locul lui. M-am simţit mai puternică şi mai încrezătoare când mi-a atins pieptul.

— Nu trebuie mult, mi-a răspuns. Doar tot atât de mult

cât a folosit când a făcut vraja.

— Deci tot ce am de făcut e să pun mâna pe Jilo ca să-i cer o donaţie.

Mă simţeam ciudat de sigură că o puteam găsi, dar mă întrebam dacă puterea de convingere a lui Oliver era deajuns ca să storc sânge din piatra aia bătrână.

— Ar fi cel mai bine dacă ar retrage vraja de bunăvoie, făcând totul să fie ca şi cum n-ar fi aruncat-o niciodată, mi-a răspuns Ellen. Dar, dacă nu vrea, o poţi rupe tu însăţi, cu un strop din sângele ei amestecat cu sângele persoanei care a cerut vraja.

— Dar cum? am întrebat.

— Încrede-te în instinctele tale. Pentru aşa ceva n-ai nevoie de ajutorul meu. Dac-ai putut să traversezi lumile ca să-ţi găseşti sora, poţi şi s-o manevrezi pe Jilo.

Încă mă mai holbam la noua şi mai puternica mea imagine din oglindă când Ellen a ieşit din cameră, dar avea dreptate. Nu voiam să mai irosesc nici măcar o singură clipă din ziua asta mare. Mi-am pus mâna peste pandantiv şi am simţit din nou foc curgându-mi prin vene. Când mi l-am strecurat sub cămaşă, am simţit o foarte scurtă şi uşoară ameţeală. Lumea s-a învălmăşit în jurul meu şi am fost complet învăluită de putere. În cele din urmă, energia s-a stabilizat în mine şi am putut gândi din nou limpede. Era momentul să tratez cu Jilo.

Am pornit-o pe coridor către debaraua cu lenjerie, aşteptându-mă oarecum să se întredeschidă radiind pâlpâitoarea lumină de un albastru-bântuit, exact cum se întâmplase cu o zi înainte. Dar uşa a rămas închisă. Am stat în faţa ei câteva clipe, apoi i-am răsucit mânerul. Când s-a deschis, am văzut în faţa mea o cameră întru totul obişnuită – fără nimic albastru-verzui, fără nicio mâţă cu lăbuţa amputată şi nici urmă de Jilo. Am înaintat până în mijlocul încăperii, încercând să-i simt magia, dar aşa ceva nu părea să existe în încăpere. Singura magie pe care-am simţit-o între pereţii ei era cea pe care-o adusesem cu mine. *De aceea* nu simţise niciodată familia mea că Jilo îşi crease un portal în casa noastră. Era ascuns pentru cei

plini de propria lor magie.

Am ieşit şi, urmându-mi instinctele, am coborât la parter, apoi am ieşit din casă. Jilo se ascundea de poliţie, care nu reprezenta pentru ea decât un simplu inconvenient, şi de familia mea, care putea fi o ameninţare mult mai serioasă. Oricât de vinovată ar fi fost Iris pentru c-o lăsase pe Grace să se strecoare în lumea noastră, vina era şi a mea. Încheiasem cu Jilo un târg care îi permitea să-mi ia rudele la ţintă. Greşisem când îmi pusesem dorinţa de cunoaştere şi de putere mai presus de binele familiei mele.

M-am gândit pentru o clipă să-mi iau bicicleta, dar trebuia să simt străzile oraşului sub tălpi. După câţiva paşi, mi-am aruncat pantofii. Aveam nevoie de pietre, de pământul nisipos şi de asfaltul încins de soare drept călăuze. Solul îmi atrăgea picioarele, energia i se contopea cu a mea, moleculele comunicau direct cu mine, într-un mod pe care raţiunea nu putea să-l explice. Soarele îmi ajunsese aproape deasupra capului şi ştiam că solul de sub tălpile mele trebuia să fie infernal de fierbinte, dar nu simţeam nicio durere. Nu simţeam decât atracţia oraşului Savannah, care-mi ghida picioarele către destinaţie.

Privind prin obiectivul puterii, aveam senzaţia că, în multe feluri, vedeam oraşul pentru prima oară. Momente din trecut se împleteau cu viitorurile posibile într-o ţesătură care la-nceput m-a derutat. Casele se înălţau şi se surpau, străzile ba erau pavate, ba nu erau. Turnuri pe care nu-mi imaginam niciodată că le-aş fi putut vedea în Savannah creşteau şi păleau. Totul mi se amesteca înaintea ochilor, dar, cu fiecare pas, viziunea se îngusta, focalizându-se asupra prezentului.

Mi-am lăsat picioarele să mă poarte fără să le pun la îndoială. Mi-am dat seama că mă îndepărtam de casa mea pe o spirală din ce în ce mai amplă. Aveam impresia că redevenisem fetiţă, că jucam *cald şi rece.* Oraşul Savannah îmi striga „se încălzeşte” sau „se răceşte” pe măsură ce înaintam. M-am apropiat de Whitfield Square şi chioşcul din piaţă mi s-a părut o săgeată care-mi spunea să-mi

continui drumul spre sud. Paşii mi s-au iuţit când mergeam pe Habersham, trecând pe lângă micul magazin cu băuturi alcoolice. M-am apropiat, instinctiv, din ce în ce mai mult de turnul de televiziune de pe Huntington. Şi pe urmă am ştiut. Am intrat pe Huntington, înaintând de parcă aerul însuşi m-ar fi purtat către Drayton şi către Forsyth Park.

Am simţit-o în apropiere – i-am simţit vibraţiile şi mirosul magiei, abundând de iz de ţărână şi de cenuşă. M-a atras tot mai aproape de Spitalul Candler. E cel mai vechi spital din Georgia, deschis înainte de începerea Războiului de Secesiune. Nenorocirile din trecut se înălţau din clădire învolburându-se, aidoma căldurii emanate de smoală. Victimele epidemiei de febră galbenă îi trecuseră pragul în drum către tărâmul de dincolo – sau uneori fuseseră aduse în mare grabă de doctorii care le râvniseră trupurile pentru disecţii. Şi săracii, şi nebunii ajunseseră acolo la repezeală şi prea puţini mai ieşiseră vreodată. Pe durata Războiului de Secesiune, mormanele de membre amputate se înălţaseră practic până la primul etaj. Chiar şi în prezent, la treizeci de ani de când clădirea nu mai servea drept spital, Candler părea supraîncărcat, sufocat de mizeria absorbită veacuri de-a rândul. Clădirea emana toxine reale şi spectrale, iar gardurile din fier forjat ruginit şi jupuit păreau să te ameninţe cu tetanosul pentru simplul fapt că le priveai.

Când am trecut prin faţa spitalului, am simţit o barieră care îl despărţea de lumea din jur. O simţeam cu ceva care era aproape văz şi aproape auz, dar n-avea legătură nici cu văzul, nici cu auzul. Când m-am concentrat asupra barierei, am zărit-o în treacăt, ca pe un zid de flăcări reci, albastre, care încadra întreaga construcţie.

Un spirit din cealaltă parte a barierei se izbea de ea iarăşi şi iarăşi, întinzându-se implorator către mine. Stătea ghemuit, dezbrăcat şi murdar, şi mila pentru starea în care se afla m-a copleşit, înfrângându-mi teama şi dezgustul. Acum era acolo, în genunchi, lovind cu mâini însângerate în zidul care nu-l lăsa să iasă. În clipa următoare, şi el, şi bariera dispăruseră, iar clădirea se scălda în obişnuita

lumină a dimineţii târzii. Mi-am dat seama că probabil zărisem sufletul unuia dintre nebunii care-şi găsiseră acolo sfârşitul. Am ocolit clădirea până ce am ajuns în partea de pe Drayton Street. Văzusem fostul spital de nenumărate ori în timp ce mă plimbasem prin Forsyth Park, dar niciodată nu-l privisem cu adevărat. Ei, sau poate c-o făcusem, dar numai cu ochii unui om obişnuit.

În faţa clădirii stătea, ca o santinelă, imensul Stejar Candler, cu muşchi spaniol pe crengile lui care împliniseră aproape trei secole. Îmi era prieten vechi, de-a lungul anilor îmi fusese de folos, în repetate rânduri, în jocul de-a v-aţi ascunselea. Am simţit că trebuie să-l ating, să-mi trec palma peste scoarţa lui, trăind experienţa asta ca vrăjitoare. L-am pipăit, prudentă, cu vârful degetului arătător, şi copacul m-a întâmpinat licărind, a părut să-mi recunoască atingerea şi s-o dorească. Mi-am răsfirat degetele şi mi-am lipit de el toată palma, mângâind trunchiul uriaş. Prin minte mi s-au perindat, brusc, zeci de imagini însufleţite. Am închis ochii. Bătrânul stejar încerca să comunice cu mine, împărtăşindu-mi senzaţiile rădăcinilor lui adânc înfipte în pământul răcoros, pe ale frunzelor atinse de razele fierbinţi ale soarelui şi profundul simţ al locului fix, niciodată înţeles de fiinţele care se mişcau pe faţa pământului.

Am deschis ochii şi am văzut arzând pe trunchiul copacului două simboluri asemănătoare celor gravate de Oliver pe bucata de lemn de la gâtul meu. Acolo fusese plasată o vrajă şi, datorită magiei care-mi alerga prin trup, o puteam vedea. Primul simbol semăna cu litera Y, cu o linie verticală trasată prin centru. *Un mecanism de apărare, o sursă generatoare de protecţie, o avertizare.* Al doilea semăna cu un peşte sprijinit pe coadă. *Proprietate, parcelă de teren.* Nu le cunoşteam numele, dar magia din mine îmi spunea la ce serveau. Runele întăreau vraja care ţinea sub control energiile dezlănţuite şi disperate din vechiul spital, întemniţându-le acolo, ca să nu se răspândească în restul oraşului.

M-am întrebat dacă era înţelept să eliberez captivii din

locul ăla. Nu era nici cel mai inteligent, nici cel mai inofensiv lucru pe care l-aş fi putut face, dar nu suportam să-i las acolo pentru totdeauna. Poate că era una dintre cele mai altruiste fapte pe care le puteam săvârşi. Mi-am trimis mintea în jurul vrăjii şi în urechi mi-a răsunat un sunet strident, pătrunzător. Asurzitor de la bun început, a devenit tot mai puternic, până când mi-a provocat o durere care mi-a înmuiat genunchii. Avertismentul era clar – nu trebuia să m-amestec.

Eram încă în genunchi, cu ochii la spital, când am simţit două mâini puternice prinzându-mă de umeri.

Auzul mi-a revenit cu o răbufnire de cuvinte pripite.

— Mercy, eşti OK?

M-am răsucit şi l-am văzut pe Jackson. Mai întâi a făcut ochii mari, apoi şi i-a mijit, încercând să priceapă ce era cu strălucirea pe care mi-o dăduse magia lui Oliver. Furia i-a încreţit fruntea.

— Ce s-a-ntâmplat cu ochii tăi? Ce ţi-au făcut? Ce ţi-ai făcut tu singură? m-a întrebat, cu un glas plin de nefericire. Simt magia în tine.

L-am privit în ochii, le-am simţit căldura albastră şi mi-am dorit să-l posed, cu vraja lui Jilo înfrântă pe moment de nevoia de a seduce a lui Oliver. Privirea lui dezgustată a fost lovitura unei palme îngheţate care m-a trezit la realitate şi m-a oprit. Am ştiut că în el se schimbase ceva. Îl văzusem de o mie de ori uitându-se cu adoraţie la Maisie, dar puterea din mine îi repugna, deşi, pe lângă a ei, era neglijabilă.

— Nimic, i-am răspuns. Nimic permanent.

Mi-am dus mâna sub cămaşă şi am scos amuleta de lemn la suprafaţă. M-am convins cu greu să mi-o scot, dar am reuşit să mi-o trec peste cap şi s-o las să cadă pe jos, lângă mine. Lumea din jur a pălit, pierzându-şi culorile vibrante şi contururile clare dezvăluite de magia lui Oliver. Redevenise lumea mea obişnuită, de toate zilele.

— Arde chestia asta, a spus Jackson, întinzându-şi mâna ca să-nşface pandantivul.

— Nu!

L-am oprit cu o forţă de care nu m-aş fi crezut niciodată în stare fără puterea magiei. Şi am adăugat, ceva mai calmă:

— Încă nu. O s-o distrug mâine.

El s-a tras câţiva paşi înapoi, de unde m-a studiat, în căutarea oricărei urme a puterii magice.

— Asta nu-ţi face bine, Mercy. Această „magie” – a rostit cuvântul cu dezgust – e împotriva firii. E o greşeală. Eu am terminat cu ea.

— N-o să poţi termina cu ea niciodată, a ripostat. Reprezintă ceea ce e Maisie, aşa e ea făcută.

— De aceea te-am căutat, a zis el. Am terminat-o cu vrăjile. Şi am terminat-o şi cu Maisie. M-am hotărât să rup logodna.

Am început să protestez, dar el şi-a ridicat mâna, oprindu-mă.

— Vorbesc serios. Mi s-au deschis ochii. Am văzut în ce s-a transformat Maisie în noaptea tragerii la sorţi. M-am întrebat cum aş mai putea s-o iubesc cu adevărat după cele întâmplate. Imaginea ei, plutind deasupra podelei, felul în care s-a bucurat când ne-a făcut să suferim. M-au umplut de scârbă. *Ea* m-a umplut de scârbă.

— N-ar fi trebuit să te afli acolo. N-ar fi trebuit să vezi asta.

— Dar am fost. Am văzut. Şi nu ştiu cum să abordez lucrurile. De fapt, ieri am venit la voi fiindcă voiam să vorbesc cu familia ta despre asta. Speram că astfel o să-mi dau seama dacă vreau sau nu să mai fiu cu Maisie.

— Asta n-o poţi decide vorbind cu altcineva în afară de ea, am spus, însă Jackson a clătinat din cap.

— Nu, a ripostat. Am găsit răspunsul imediat ce am dat cu ochii de tine, iar când am intrat în casă… eu nu pot trăi cu astfel de ciudăţenii. Cât timp voi fi cu Maisie, vor face parte din viaţa mea şi pur şi simplu nu pot să accept. Mi-a luat ceva timp, dar, în cele din urmă, m-am săturat până peste cap de tot ce-nseamnă familia ta. Iar magia asta e împotriva firii. N-o să uit niciodată ce-am văzut ieri. Îmi pare rău, dar tot ce-am simţit pentru Maisie s-a stins. N-o

s-o mai pot iubi niciodată.

Expresia feţei i s-a îndulcit şi m-a sfredelit cu privirea.

— Dar tu nu eşti ca ei. Cel puţin de obicei. Mercy, trebuie s-o spun. Îmi doresc din toată inima să te fi întâlnit mai întâi pe tine.

— Nu vorbeşti serios, am protestat, din loialitate faţă de Maisie.

Sau numai vraja lui Jilo era ceea ce mă împiedica să m-arunc de gâtul lui? În visele mele tainice şi vinovate îl auzisem de mii de ori spunând cuvintele astea. Însă în visele mele nu existau niciodată consecinţe.

— Ba vorbesc foarte serios, m-a contrazis el. Tu eşti reală. Eşti umană. Ca să fiu sincer, nu mai ştiu ce e Maisie, ştiu doar că n-o mai pot iubi. Nu-mi pot clădi o viaţă alături de ea. Şi sunt al naibii de sigur că n-o pot face mama copiilor mei.

A şovăit o clipă, apoi a adăugat:

— Plec din Savannah şi mi-ar plăcea să vii cu mine.

— N-aş putea...

— Nu, nu-mi răspunde acum. Gândeşte-te la asta. Ştiu că i-ai făcut promisiuni lui Peter. Ştiu că te simţi răspunzătoare faţă de el şi de Maisie, dar cred că, în adâncul sufletului tău, eşti convinsă că am dreptate. Suntem făcuţi unul pentru celălalt şi, cu cât plecăm mai departe de locul ăsta, cu atât mai limpede o să-ţi fie acest adevăr. Am putea merge oriunde, atâta vreme cât e departe de aici. La Seattle, la Los Angeles, oriunde spui tu.

Vocea i-a devenit tot mai aprinsă, dar a tăcut şi şi-a trecut degetele prin buclele blonde, oferindu-şi un moment în care să se liniştească.

N-am putut să-i trec cuvintele prin filtrul gândirii. Din cauza vrăjii lui Jilo nu aveam cum să-l părăsesc pe Peter, iar fiindcă o iubeam pe Maisie îmi era cu atât mai imposibil să-i frâng inima. Dar, pentru o singură clipă efemeră, m-am văzut cu ochii minţii pe plaja de pe cealaltă coastă, ţinându-mă de mână cu Jackson. Am izgonit imaginea.

— Şi, chiar dacă nu te hotărăşti să vii cu mine, a adăugat el, tot trebuie să pleci de aici. Nu poţi lăsa vrăjile lor să te

otrăvească. Lasă chestia aia aici.

A arătat cu capul către pandantivul de pe pământ. Pe urmă s-a apropiat şi m-a luat în braţe. N-a încercat să mă sărute; s-a mulţumit să-şi afunde nasul în părul meu, inspirând adânc. Apoi mi-a şoptit la ureche:

— Gândeşte-te la asta peste noapte. Eu plec mâine. Dacă vrei să mergi cu mine, şi sper, şi mă rog să vrei, vino în zori în faţa catedralei Saint John. Eu nu mai rămân nicio zi în plus în Savannah.

Mi-a întors spatele, a sărit în Pontiacul lui GTO şi a demarat lăsând în urmă o dâră de cauciuc în semn de rămas-bun.

Am întins mâna şi mi-am recuperat pandantivul, pe care mi l-am pus la gât fără să-mi dau seama. În timp ce urmăream din priviri dâra de culori rămasă în urma lui Jackson, am simţit dinspre Connor o smucitură, puterea pendulului cu care mă căuta. Ei bine, indiferent ce voia, putea s-aştepte. I-am alungat energia ca pe o muscă sâcâitoare.

24

Am făcut câţiva paşi către spital şi reţeaua de energie din jurul lui s-a prins de mine ca o pânză de păianjen. O simţeam pe Jilo în apropiere, dar, pe măsură ce înaintam spre clădire, părea să se îndepărteze. M-am pomenit umblând în zigzag prin parcare. După câteva minute de cutreierat pe acolo, mi-a atras atenţia o licărire – o undă albastru-verzuie reflectată de peretele exterior al spitalului. M-am grăbit să mă îndrept într-acolo, sperând să-i descopăr sursa înainte să dispară.

Strălucirea a devenit mai intensă când m-am apropiat şi am simţit că era un semnal menit să mă călăuzească spre Jilo. Mi-am coborât privirea şi mi-am dat seama că lumina era emanată de intrarea dincolo de care un şir de trepte ducea în parcarea subterană. O placă metalică grea, care astupa de obicei deschiderea, fusese dată la o parte. Mi-am dat seama că Jilo se ascundea, probabil, într-unul dintre tunelele febrei galbene, săpate în adâncurile oraşului ca să-i tăinuiască populaţiei amploarea epidemiei. În copilărie îmi petrecusem zile întregi explorând curtea spitalului şi tunelul răcoros care trecea pe sub Drayton Street şi ajungea până în Forsyth Park. Dintr-un motiv sau altul, nu observasem niciodată intrarea aia. Am aruncat o ultimă privire nesăţioasă către lumina zilei, apoi am coborât în crepusculul magic a lui Jilo.

Tunelul era incredibil de lung şi luminat astfel încât semăna mai degrabă cu un pod peste întunericul etern. Iar întunericul nu era pustiu; era ţesut din umbrele însufleţite pe care le văzusem pentru prima oară la Jilo, în încăperea zugrăvită în albastru-bântuit. Simţeam foarte multe în jurul meu. Păreau unite într-un singur tot, dar fiecare îşi avea propria foame. Instinctul îmi spunea că tărâmul lor se afla în afara protecţiei create de vraja cioplită în Stejarul Candler. Se afla, cumva, mult mai în adâncime şi la mare depărtare. Bezna mă privea cu nenumăraţii săi ochi negri în vreme ce înaintam pas cu pas şi mă întrebam dacă

magia lui Jilo era singura mea apărare împotriva unei morţi fulgerătoare.

N-am simţit că trec vreun hotar sau că trec peste un prag, dar m-am trezit brusc în camera de albastru-bântuit a lui Jilo. Făcusem un singur pas prin tunel, iar următorul mă adusese acolo. Gândirea mea raţională, neinfluenţată de magie, îmi spunea că acea încăpere nu se afla în apropiere de Forsyth Park. La urma urmelor, când Jilo îl vrăjise, făcându-l să mă răpească, bunicul lui Cook condusese maşina pe drumuri desfundate ca să m-aducă în camera aceea. Iar cunoştinţele mele vrăjitoreşti îmi spuneau că nu era o simplă cameră; era un portal care se putea deschide într-un număr nesfârşit de locuri.

— Ţi-a luat destul de mult, a spus vocea lui Jilo, venind din centrul camerei – un spaţiu în acelaşi timp la fel de mare cât un teren de fotbal şi tot atât de mic ca debaraua noastră cu lenjerie. Presupun că eşti prea ocupată ca să-ţi mai faci timp şi pentru Jilo. Oricum, viaţa ta amoroasă cum mai merge?

A chicotit. Şi s-a aşezat pe tronul ei albastru-verzui, îmbrăcată într-o culoare pe care aş fi numit-o stacojie dacă ar fi fost mai puţin aprinsă.

— Vino mai aproape, fetiţo, mi-a poruncit.

Am înaintat, dar nu fiindcă n-aş fi avut încotro. În ciuda paradei ei de putere, simţeam că forţa din mine i-o depăşea. Nu mai puteam avea un asemenea avantaj cu nicio altă ocazie, aşa că, până a doua zi la răsăritul soarelui, Mama Jilo n-avea încotro şi trebuia să-mi dea un răspuns.

— Frumos colier porţi, fetiţo. E vreo şansă să-i poţi face rost şi lui Jilo de unul la fel?

A râs.

— Nu cred, i-am răspuns.

S-a întins şi a luat amuleta în mână s-o studieze, dar un şoc electric a străbătut-o, lăsând-o cu răsuflarea tăiată.

— La naiba, fato, Jilo nu încerca să ţi-o ia. Nu voia decât s-o vadă. Jilo nu e proastă. N-ar fura niciodată puterea unei vrăjitoare şi cu siguranţă n-ar începe furând de la o Taylor.

Pedeapsa pentru furtul de putere e un preţ mult prea piperat decât e Jilo dispusă să ofere pentru ceva care ţine jumătate de zi.

Am păstrat tăcerea, fiindcă nu voiam să-şi dea seama că nu-mi stăpâneam puterea pe deplin. O clipă mai târziu, şi-a revenit şi s-a lăsat pe spătarul tronului ei.

— Vasăzică, te-au făcut regină pentru o zi. A cui a fost ideea?

— E o poveste lungă, am răspuns. Însă puterea e a lui Oliver.

A zâmbit ca o cunoscătoare.

— Aşadar, e încă printre noi?

— *Ştiai* de Grace, am spus. De ce nu m-ai avertizat?

— Să te avertizez? Împotriva cuiva care e sânge din sângele meu? Jilo a încercat să te apere. Adică ţi-a spus ceea ce trebuie să ştii ca să te aperi singură. Da' Jilo nu mişcă niciun vârf de deget pentru restul familiei tale. Unchiul ăla al tău are pe mâini sângele lui Grace a mea. A meritat-o, indiferent ce i-a făcut ea. Îmi doresc din tot sufletul să-l fi omorât pe micul ticălos fandosit, a spus şi a scuipat pe pământ fără nicio reţinere. Iar Grace nu e decât începutul din ceea ce i-a făcut familia ta familiei lui Jilo. Familiile noastre au un trecut comun, fata mea. O adevărată istorie. Jilo n-ar fi trebuit să-şi piardă niciodată timpul cu tine. Dar tu nu eşti la fel cu ceilalţi, de-aia vrea Jilo să te-ajute. Adevărul e că Jilo te găseşte pe placul ei şi-i pasă de tine mai mult decât ar fi crezut c-o să se sinchisească vreodată de un Taylor. Dar să nu crezi vreodată că Jilo nu le e loială celor de-un sânge cu ea.

— Numai când n-ai nimic de câştigat trădându-i. Oliver mi-a povestit ce s-a-ntâmplat după moartea lui Grace. Ştiu că toată povestea cu sora ta a fost o minciună, că Ginny ţi-a dat sursa de putere de care te foloseşti. Ai profitat de situaţia cu Grace ca să-ţi capeţi şi tu partea ta.

Jilo s-a înseninat amuzată.

— Ai prins-o pe Jilo, nu-i aşa? a zis, dar zâmbetul i-a pierit imediat. Pe lângă asta, Grace a mea era moartă. Jilo n-o mai putea ajuta cu nimic.

— Dar nu ţi-ai omorât sora. Nu e îngropată la răscrucea ta.

— Jilo a avut trei surori. Două în viaţă şi una care a murit în Detroit, acum cinci ani. Jilo nu s-ar atinge nici măcar de-un fir de păr de-al lor.

— Dar m-ai încurajat s-o omor pe sora mea!

— Jilo nu voia decât să vadă dacă eşti în stare de-aşa ceva. Şi-ai stat în cumpănă pentru o clipă. De-asta o dezgustaţi pe Jilo cu toţii.

M-am gândit la ce a spus. M-am privit în adâncul inimii, scârbită de gândul că ar putea avea dreptate. Dar nu, mi-am dat seama că nu era decât un alt joc de-al ei; încerca să mă descumpănească.

— Nu, Jilo. Ştim amândouă că aşa ceva nu mi-a trecut deloc prin minte. Dar iată o temă de gândire. Dacă aş pleca de-aici şi m-aş duce la răscrucea ta? Dacă aş dezgropa cristalul pe care ţi l-a dat Ginny şi l-aş face praf?

Prin ochi i-a fulgerat furia, însă pe urmă aproape că s-a cocoşat de râs.

— Jilo te-a minţit când ţi-a spus de unde vine puterea, a spus cu răsuflarea tăiată. Dar nu şi când a zis că a cheltuit-o aproape pe toată. Du-te să sapi. N-o să mai găseşti mare lucru. De-aia te-a adus Jilo aici, pen' că vrea să-ţi facă o propunere.

— Nu vreau să fac niciun târg cu tine.

— Aşteaptă să vezi ce-are Jilo de spus.

Pe scaunul ei, baba s-a aplecat în faţă şi şi-a fluturat spre mine un deget ameninţător.

— Acum ai putere. O simţi. O guşti. Dar ştim amândouă că mâine o să-ţi dispară. Însă, dac-o ajuţi pe Jilo, ea poate face rost, pentru noi amândouă, de o sursă de putere care-o să existe încă mult timp după ce n-o să mai fie niciuna dintre noi în lumea asta.

Ştiam că ar fi trebuit s-o opresc – venisem ca să stric înţelegerea pe care-o aveam cu diavoliţa aia, nu ca să fac afaceri cu ea. Însă m-am stăpânit şi am ascultat-o mai departe. Accesul nelimitat la putere era o tentaţie căreia nu-i puteam rezista.

— Spitalul ăsta, Candler, e plin de energie. Ai atins-o, Jilo ştie. Îi simte mirosul pe tine.

— E plin de mizerie. Ar trebui făcut ceva.

— Cineva a făcut ceva. Vraja care ţine energiile captive aici a fost făcută chiar de bunicul tău.

— Dar de ce-a ţinut să zăvorască atâta suferinţă în Candler?

— Ca să n-o lase să hoinărească pe străzile frumosului nostru oraş, a spus Jilo, zâmbind ca o cobră, cu buzele încordate retrase în sus, cu ochii severi, negri şi hipnotici. După ce-au închis spitalul, din oraş au început să dispară oameni. Copiii care se aflau în paturile lor la apusul soarelui nu mai era acolo în zori. Bunicul tău a urmărit ce se-ntâmpla şi a ajuns în bârlogul lor din Candler. După ce spitalul n-a mai funcţionat, umbrele au ajuns să fie înfometate şi au început să vâneze în locuri mult mai îndepărtate decât până atunci. Bunicul tău, care a ţesut plasa asta şi apoi s-a prăpădit, nu s-a gândit niciodată că a construit o oală de gătit sub presiune fără supapă. Şi Jilo îţi spune c-o să explodeze, şi asta cât de curând. Îi facem acestui oraş o favoare dacă lăsăm presiunea să se elibereze, încetul cu încetul. Dacă-l lăsăm să explodeze, locul ăsta va spulbera oraşul.

— De ce-ai nevoie de mine? De ce nu iei toată energia pentru tine?

— Au mai încercat şi alţii, însă Jilo a învăţat din greşelile lor. Crezi că turnul ăla mare a fost construit întâmplător la numai două străzi distanţă de Candler? L-au pus acolo pentru ca energiile din fostul spital să se răspândească în toată lumea. Însă la putere n-au putut ajunge, pen’ că e zăvorâtă de magia Taylor. E nevoie de o vrăjitoare adevărată ca să deschidă zăvorul. La urma urmelor, Jilo nu-i vrăjitoare. Credeam că am lămurit asta.

Mi-am amintit ce urecheală primisem imediat ce-mi trecuse prin cap să desfac vraja.

— Am încercat deja, am spus, şi faţa lui Jilo a devenit o mască a panicii în stare pură.

— Ce-ai făcut, fată proastă?

— Am vrut să eliberez spiritele captive acolo, dar n-am putut. Vraja ascunde o capcană sau ceva de genul ăsta.

Jilo s-a liniştit.

— Tu, înarmată cu-un permis de folosire a magiei pentru o zi, nu poţi face, în niciun chip, nici măcar o crăpătură în zidul bunicului tău. Dar poate sora ta, când se-ntoarce acasă, dac-o rogi să descuie, numai puţin. Îi spui că-i periculos să fie-ncuiat atât de strâns, că e nevoie să lase să scape puţin abur. Tu o convingi să facă supapa şi Jilo se ocupă de restul. O să-ţi arate cum să sorbi din energie, ca un copac care-şi înfige rădăcinile în pământ. O să avem amândouă putere din belşug. Tu şi Jilo o s-aveţi pentru o viaţă.

Venisem s-o oblig să rupă vraja pe care-o pusese asupra mea, iar acum aveam un obiect al negocierii. Bineînţeles că n-o puteam lăsa pe babă să profite de pe urma nenorocirii sufletelor captive în spital. Aveam să vorbesc cu Maisie, dar numai ca să îndrepte o situaţie creată fără chibzuinţă de bunicul nostru. Însă Jilo nu trebuia să ştie asta.

— Rupe vraja. Cea pe care-ai aruncat-o asupra mea, iar eu vorbesc cu Maisie când se-ntoarce.

— O, fata mea, ruperea unei vrăji de dragoste nu e o treabă chiar atât de simplă. Înainte de a încerca, e mai bine să aşteptăm s-ajungă din nou Jilo la toată puterea.

— Minţi, am spus. Aş putea s-o rup până şi eu însămi, dacă aş lua un strop din sângele tău ca să-l amestec cu al meu.

Jilo s-a ridicat ca o leoaică rănită, cu capul sus şi cu dinţii la vedere.

— Să iei sângele lui Jilo? Crezi că poţi pur şi simplu să iei sângele lui Jilo?

S-a îndepărtat de tronul ei, micşorând distanţa dintre noi până când am ajuns să stăm, practic, nas în nas.

— O, eşti o adevărată Taylor. În clipa când te-ai văzut plină cu dulcea putere a unchiului tău, ţi-ai croit drum până aici s-o ameninţi pe Jilo. Dar ţine minte un lucru, fata mea. Mâine, puterea asta a ta o să dispară şi Jilo o să fie

din nou cea mai tare. Stai şi gândeşte-te bine înainte de a spune că vrei să iei ceva de la Jilo.

În adâncul fiinţei mele, ştiam că avea dreptate. Venisem la ea cu gândul să folosesc puterea lui Oliver ca s-o silesc să-mi facă pe plac dacă refuza s-o facă de bunăvoie. Adevărata Mercy, cea în pielea căreia aveam să mă trezesc în dimineaţa următoare, ştia că ar fi făcut o greşeală. M-am uitat în adâncul ochilor lui Jilo.

— Îmi pare rău, am spus. Şi nu fiindcă o să fii tu din nou stăpână pe situaţie mâine. Îmi pare rău că te-am ameninţat, că mi-a trecut prin cap să-ţi impun ceva împotriva voinţei tale, numai fiindcă am pe moment puterea de a o face.

Ea s-a uitat la mine ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— Dumnezeu s-o aibă în pază pe muierea asta bătrână, dar lui Jilo îi placi mai mult decât ar fi cazul.

Şi-a ridicat mâna dreaptă în aer şi în faţa palmei i-a apărut un cuţit cu lama ameninţător de ascuţită.

— Tre’ să înţelegi că tot ce face Jilo face spre binele tău.

A împins cuţitul în jos iute şi cu pricepere, făcându-şi o tăietură în palma stângă. Pe urmă mi l-a întins, cu mânerul înainte.

— Haide, e rândul tău.

Am strâns în pumn mânerul şi am adus lama în faţa palmei mele stângi. Şi a rămas acolo; nu eram în stare să-i înfig vârful ascuţit în propria mea carne.

— Ai spus că tre’ să-ţi amesteci sângele cu al lui Jilo. Ai destul curaj ca s-o înfrunţi pe Jilo, aşa că n-ar trebui să-ţi fie frică de-o mică tăietură.

Am lăsat lama în jos şi mi-am spintecat palma. Durerea a fost arzătoare, cumplită, m-a făcut să strâng din ochi, crispându-mă, dar s-a domolit în curând şi atunci mi-am ridicat mâna spre Jilo. Mi-a înşfăcat-o, a lipit-o cu putere de a ei şi sângele nostru amestecat a căzut pe pământ în picături grele.

— Dă-i drumul, rupe vraja.

Mi-am coborât privirea spre inima mea, unde aura

pestriţă, verde cu roşu, era încă vizibilă. Culorile continuau să-mi înfăşoare inima – erau, de fapt, şi mai strălucitoare. I-am tras mâna mai aproape şi mi-am pus-o pe piept unită cu a mea, mânjindu-mi cămaşa şi umezind pandantivul cu sângele nostru amestecat.

Ellen îmi spusese să mă încred în instinctele mele. Şi mă încredeam. Am ţinut mâinile noastre deasupra inimii, imaginându-mi cum culorile se estompează şi vraja îşi pierde puterea şi se spulberă. Dar, deşi simţeam că fac ceea ce trebuia, culorile rămâneau la fel de vibrante. M-am întrebat dacă trebuia să spun nişte cuvinte, dacă nu trebuia cumva să rostesc o vrajă. Jilo stătea neclintită, răbdătoare, fără să scoată nicio vorbă. Cămaşa mea era irevocabil pătată şi simţeam că rănile noastre se închideau.

— Nu înţeleg, am spus, într-un târziu. Simt că ar trebui să meargă. Ar fi trebuit să pot rupe vraja amestecând sângele celui care a făcut-o cu al celui care a cerut-o.

Jilo şi-a retras calmă mâna de pe mine şi şi-a strâns uşor pumnul. Când l-a deschis, rana din palmă îi dispăruse.

— De-asta te-a lăsat Jilo să-ncerci, pen’ că altminteri n-ai fi crezut.

— Ce să cred? am întrebat, cu durerea încă pulsându-mi în palmă.

— Cu câteva săptămâni înainte s-apari tu la răscrucea lui Jilo, a venit altcineva la ea, în Colonial. Băiatul ăla al tău cu părul roşu.

— Peter? am întrebat.

— Da. A venit la Jilo. A spus c-o pierdea pe frumoasa lui domnişoară, că era gata să facă orice ca să nu se-ntâmple asta. Vraja a fost făcută înainte de a pune tu piciorul pe Normandy Street, chiar înainte să-ţi treacă prin gând să vii la Jilo.

Am rămas neclintită, simţind că lama cuţitului îmi trecuse drept prin inimă în loc să-mi străpungă palma. Jilo a venit mai aproape, şi-a pus mâna pe inima mea şi a închis ochii, şi buzele au început să i se mişte fără să se-audă cuvinte, ca şi cum s-ar fi rugat în tăcere. Sub ochii

mei, culorile s-au scurs de pe mine şi i-au pătruns în palmă. Şi-a închis degetele deasupra lor şi, când şi-a deschis pumnul, vraja dispăruse fără urmă, la fel cum îi dispăruse tăietura din palmă.

— Gata, e anulată, a spus, apoi s-a îndreptat greoaie, către tronul ei albastru-bântuit.

Ar fi trebuit să-i mulţumesc, dar, când am deschis gura, am rostit cu totul altceva:

— M-a trădat.

Făcuse dragoste cu mine ştiind că vraja lui Jilo mă adusese în patul lui. Acceptasem amestecul lui Jilo când crezusem că vraja se făcuse ca urmare a hotărârii mele. Acum, când ştiam că Peter aranjase totul, mă simţeam violată.

— Deschide-ţi ochii, copilă! Omu' tău nu-i singurul care te-a trădat. Toată lumea, toţi cei pe care-i iubeşti şi despre care crezi că te iubesc te-au trădat într-un fel sau altul. Adevărul e că, în lumea asta, Jilo ar putea fi singura în care poţi să ai încredere.

— Nu pot să cred aşa ceva.

— N-ai decât să nu crezi. Pentru Jilo n-are importanţă. Dar, mai devreme sau mai târziu, o s-ajungi să crezi şi atunci o să-ţi doreşti să ai o putere a ta, ca să poţi să te aperi. Fii deşteaptă. Când ţi se-ntoarce sora la Savannah, când o să fie toată numai bunătate şi-o să se simtă în largul ei, vorbeşte cu ea şi lasă restul în seama lui Jilo.

N-am răspuns. Mi-am încleştat doar mâna în jurul pandantivului, ca şi cum ar fi fost un colac de salvare fermecat. Puterea a început să curgă prin mine cu o forţă reînnoită, sporită şi, cu toate că furia a rămas, durerea pe care mi-o stârnise fapta lui Peter s-a domolit instantaneu. La urma urmelor, nu era decât un simplu om.

25

Când am traversat podul care lega lumea lui Jilo de Candler, umbrele vii au prins să se înghesuie în jurul meu şi atingerea lor era ca a mătăsii reci, seducătoare şi înspăimântătoare deopotrivă. Simţeam că n-aveau nicio legătură cu demonul ucigător de copii capturat de bunicul meu între hotarele pământeşti ale spitalului, însă erau, fără îndoială, entităţi la fel de primejdioase. Îmi dădeam seama că mirosul sângelui le aţâţa foamea. Îmi continuam drumul, sigură că, dacă m-aş fi oprit fie şi numai pentru o singură clipă, le-aş fi căzut pradă. S-au oprit brusc, când o rază reală de soare venită de sus a străpuns semiîntunericul. M-am silit să nu grăbesc pasul, temându-mă că, dacă aş fi rupt-o brusc la fugă, umbra – umbrele – ar fi riscat să iasă în bătaia soarelui ca să mă prindă.

În cele din urmă, am ajuns sub fasciculul îngust care lumina intrarea în tunel. Am urcat treptele şi am ajuns din nou lângă fostul spital. Cu o fluturare de mână, am pus placa metalică grea la locul ei, sigilând tunelul. Pe ea erau gravate semne vrăjitoreşti, invizibile pentru ochii oamenilor obişnuiţi. Poate că fuseseră făcute tot de bunicul meu, dar un al şaselea simţ îmi şoptea că existaseră cu mult înainte de prezenţa lui pe pământ.

În lumea lui Jilo, timpul se scursese în alt ritm. Lumina care mă călăuzise spre ieşire era ultima rază care putuse pătrunde acolo, jos. Dacă aş mai fi întârziat o jumătate de oră, m-aş fi rătăcit. Am simţit un fior rece pe şira spinării, dar m-am scuturat, alungându-l. M-am întors şi am dat de Connor chiar în spatele meu.

— Eşti rănită? m-a întrebat, studiind din priviri sângele de pe cămaşa mea.

Am fost gata să-l fac cu ou şi cu oţet fiindcă mă urmărise, dar în vocea lui se simţea o îngrijorare reală, o tandreţe sinceră, pe care urechile mele omeneşti nu fuseseră niciodată în stare s-o desluşească. L-am privit pentru prima oară prin ochii unei vrăjitoare. În locul

dictatorului afectat şi dezaprobator, am descoperit un om şi nimic mai mult. Un bărbat care fusese chipeş în tinereţe – îi văzusem pozele, cu o siluetă elegantă înainte de a pune pe el douăzeci şi cinci de kilograme. Un bărbat care părea obosit, înfrânt. Un bărbat care nu fusese niciodată cu adevărat în stare să obţină ceea ce îşi dorea cel mai mult.

— Nu, e-n regulă, am răspuns. E-o nimica toată.

— De-aici nu pare o nimica toată, a spus, întinzându-se să-mi ia mâna rănită într-a lui.

Mi-am smucit-o cu violenţă, dar prea târziu. Mi-a prins-o şi a întors-o cu palma în sus, ca să poată studia rana.

— Ei, eu nu-s Ellen, a oftat apoi, dar cred că pe asta o pot rezolva.

Şi-a plimbat degetul de-a lungul rănii cu o delicateţe de care nu-l crezusem niciodată capabil şi am văzut cum tăietura se vindecă sub atingerea lui. Am fost impresionată. Ştiam că găseşte tot ce caută cu pendulul şi se pricepea foarte bine să mute obiecte mărunte prin telekinezie, dar niciodată nu-l mai văzusem făcând aşa ceva. Efortul îl obosise. Transpira şi pălise la faţă.

— Gata. Vrei să-mi spui ce pui la cale?

— Nu, nu tocmai, am răspuns, dar fără nimic din ranchiuna pe care mi-o stârnea de obicei. Îţi mulţumesc că mi-ai vindecat mâna.

— Probabil că azi ai fi putut s-o faci şi singură. Golemul mi-a spus că eşti plină până peste cap de magia lui Oliver.

S-a întrerupt şi s-a uitat la mine, cântărindu-şi cuvintele.

— E evident că ai ceva de zis, aşa că dă-i drumul.

S-a strâmbat.

— Aşa e. Am ceva foarte important de spus, dar încerc să-mi dau seama cum aş putea s-o fac fără să te enervez.

A vrut să adauge ceva, dar a ezitat. Umerii i s-au gârbovit şi a dat din cap.

— Ai văzut întotdeauna în mine un duşman, Mercy, dar nu sunt duşmanul tău. Aşa că ascultă-mă câteva minute, OK?

Într-un fel aş fi preferat să-mi pierd vremea cu umbrele vii din tunel în loc s-ascult prelegerile unchiului meu,

totuşi am dat aprobator din cap.

— Bun, a zis, şi a adăugat un „mulţumesc” ca o dovadă necaracteristică de bune maniere. Spitalele obişnuite nu sunt echipate cu cele trebuincioase pentru naşterile vrăjitoarelor. Voi două v-aţi născut acasă şi s-a întâmplat prematur. Când a început travaliul, acolo nu erau decât Iris şi Ellen. Eu n-am fost de faţă la naşterea voastră. Lipseam din oraş. Dar Iris mi-a povestit că Maisie a apărut strălucind de viaţă şi de putere. Crezuserăm cu toţii că mama ta nu purta decât un singur copil. Tu nici măcar nu erai aşteptată. Emily a ales Maisie ca nume pentru sora ta imediat ce a observat că pruncul e fată.

Connor s-a întrerupt o clipă şi a chicotit ca pentru sine.

— A spus că-n lume sunt prea multe vrăjitoare pe care le cheamă Sarah şi Diana. Tu ai fost o surpriză pentru noi toţi. Când ai venit pe lume, erai sfrijită şi vânătă – practic, aproape muriseşi de foame în pântecul mamei tale.

Iar mama ta era pe moarte, a adăugat, cu o lacrimă mare prelingându-i-se pe obraz.

Şi-a şters-o părând să nu fi observat că îi scăpase.

— Ellen era o vrăjitoare plină de har înainte de a-i micşora Ginny puterile, dar chiar şi ea avea limite. Natura i-a dat cât i-a dat. Trebuia făcută o alegere, şi mama ta a ales. A refuzat ajutorul lui Ellen şi, cu ultimele puteri, a implorat-o să-i salveze copilul. Să te salveze pe tine.

S-au adunat lacrimi şi în ochii mei, prea mari şi prea multe ca să le mai pot opri. Connor şi-a fluturat mâna ca un magician pe scenă, făcând să apară o batistă. Mi-a întins-o şi eu am luat-o.

— Ellen te-a strâns în braţe şi şi-a pus în plămânii tăi propria răsuflare. A durat ceva, dar a reuşit să-ţi încălzească trupul. Când ai început să capeţi culoare în obraji, mama ta deja murise. Ellen te-a botezat Mercy[15] acolo şi atunci, pen’ că s-a gândit că un biet copil ca tine va avea nevoie să fie tratat cu o oarecare milă. Eu, pe de altă parte, am ales o altă cale. Odată ce am fost siguri că-ţi lipseşte cu desăvârşire puterea, am luat asupra mea

[15] Milă, îndurare, compătimire *(N.t.).*

misiunea de a da cu tine de pământ ori de câte ori se ivea ocazia. Te-am terorizat. Am spus lucruri urâte despre tine. Când mi-a venit bine, ţi-am adus aminte de greşelile şi de eşecurile tale. Şi am făcut toate astea pentru că te iubesc. Am vrut să fii destul de tare ca să poţi înfrunta alţi vrăjitori, care spun lucruri mult mai rele despre tine pe la spate. Am vrut să fii destul de tare ca s-o poţi înfrunta pe...

— Pe Ginny, l-am întrerupt eu.

A dat din cap în semn că da şi, spre marea mea surprindere, a încercat să mă îmbrăţişeze. M-am împotrivit şi chiar am folosit o fărâmă din puterea împrumutată de la Oliver ca să scap din strânsoarea lui. Nu eram pregătită, cel puţin nu încă, să-l iert pentru o viaţă întreagă în care mă făcuse să sufăr. I-am văzut în ochi un licăr de durere fiindcă îl respinsesem.

— Ţi-a găsit cusururi de la bun început, a continuat Connor. Te-a învinuit pentru moartea mamei tale. Apoi, când a aflat că n-ai nicio putere, a început să te numească, pe la spate, „Dezamăgirea”.

Cuvântul mi-a străpuns inima.

— Şi am început să-ţi spun şi eu aşa, pe faţă, ca să te fac mai puternică. Dar trebuie să ştii, Mercy, că pentru mine n-ai fost niciodată o dezamăgire. N-ai fost pentru niciunul dintre noi, în afară de Ginny.

Mi-a ţinut calea ca să nu mă lase să plec. Abia atunci mi-am dat seama că mă îndepărtasem, încercând să scap de durerea pe care mi-o provoca sinceritatea lui.

— Ascultă-mă, a insistat. Într-un fel ştiu cum e. Ginny se uita de sus şi la mine. Era de părere că Iris a făcut o greşeală măritându-se cu mine, că n-am destulă putere ca să-i fiu o pereche potrivită. Cotoroanţa mă umilea şi mă făcea să-mi fie ruşine de limitele mele ori de câte ori se putea. Ştiu ce glume făcea pe socoteala mea cu familia extinsă. Dar pe tine, a subliniat, şi expresia feţei lui mi-a spus că nu înţelesese niciodată asta pe deplin, pe tine te-a urât, Mercy. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar ştim cu toţii că e adevărat.

— Am ştiut-o şi eu întotdeauna. Dar de ce s-a obosit să

mă protejeze cu vrăji dacă mă ura atât de mult?

— Din orgoliu, a răspuns Connor. Cotoroanţa nu voia să fii veriga slabă a armurii ei. Dacă ţi-ar fi făcut cineva vreun rău, ar fi adus un afront demnităţii ei.

S-a întins din nou spre mine şi mi-a pus o mână pe umăr. De data asta l-am lăsat şi m-a surprins când mi-a ridicat bărbia ca să-l privesc în ochi.

— Există mai multe lucruri pe care vreau să ţi le împărtăşesc. Pe unele le-am descoperit recent, iar pe altele le-am ştiut tot timpul şi ar fi trebuit să ţi le spun cu ani în urmă. Dar nu pot să ţi le spun doar. Trebuie să ţi le şi arăt. Trebuie să vii cu mine, a zis, implorându-mă din priviri.

— Unde? l-am întrebat, ştiind răspunsul dinainte de a-l auzi.

— Acasă la Ginny, a spus, confirmându-mi bănuiala. Dacă vii, o să-ţi pot explica totul.

— O să vin, am răspuns, sperând că urma să-mi arate ceva care să merite efortul.

— Mulţumesc, a spus din nou, cu un val de uşurare citindu-i-se pe chip. Dar mai întâi să te curăţăm puţin.

A arătat spre cămaşa mea distrusă. Şi a dat să-şi înceapă vraja, dar am ridicat o mână ca să-l opresc. Mi-am trecut palma dreaptă peste pată, şi sângele uscat, imposibil de îndepărtat prin altă metodă, s-a curăţat instantaneu. Apoi am traversat Drayton, am intrat în Forsyth Park şi am mers pe aleea centrală, pe lângă Monumentul Confederaţiei, cu cei patru îngeri rebeli ai săi. Se lăsa întunericul şi am urmărit cu privirea ultimele familii cumsecade care părăseau parcul, recunoscând astfel că, pe timpul nopţii, acesta le aparţinea vânzătorilor de droguri şi bătăuşilor niciodată menţionaţi în broşurile biroului de turism.

Ne-am apropiat de Park Avenue şi, la marginea de jos parcului, atenţia mi-a fost atrasă de monumentul înălţat în memoria luptătorilor din Războiul Hispano-american. M-am oprit brusc când m-am uitat la chipul soldatului care stătea cu faţa spre sud. Îl văzusem de cel puţin un milion

de ori, dar în ziua aceea, sub mângâierea luminii muribunde, i-am observat inconfundabila asemănare cu Jackson. Sentimentele pentru el au urcat în mine ca oceanul în ceasul fluxului, sporind furia pe care mi-o stârnise Peter şi vinovăţia pentru rolul pe care-l jucasem în spulberarea visurilor lui Maisie la o căsnicie fericită. Tentaţia de a fugi cu Jackson era puternică, dar ştiam că, dacă îi cedam, aveam să regretăm amândoi într-o bună zi.

— Eşti OK? m-a întrebat Connor.

N-am spus nimic; m-am mulţumit să dau din cap şi am traversat strada. Am luat-o la dreapta, pe Barnard Street, apoi ne-am continuat drumul spre Duffy. Casa lui Ginny a apărut în faţa noastră mai curând decât mi-aş fi dorit. Era nelocuită din ziua crimei şi probabil aşa avea să rămână, un muzeu al vieţii şi al morţii unei oarecare Virginia Francis Taylor. Ştiam că, în ultima vreme, Connor şi Iris îşi petrecuseră acolo o grămadă de timp, sortând lucrurile lui Ginny, puţine la număr, şi mult mai numeroasele ei vrăji. Am dat să-l întreb dacă găsiseră ceva interesant, însă şi-a ridicat o mână ca să mă oprească.

— Înăuntru, a spus, ţinându-mi uşa.

Primul lucru pe care l-am remarcat a fost lipsa zăngănitului sâcâitor al ceasului lui Ginny – Connor îi scosese probabil bateria. Mi-am lăsat simţurile de vrăjitoare să se deschidă, încercând să smulg toate secretele din jur.

Connor a înţeles ce voiam să fac.

— Aici, jos, nu e nimic, a spus. Ginny ţinea lucrurile importante la etaj.

M-a lăsat la baza scărilor şi a început să urce încet.

M-a cuprins o nesiguranţă ameţitoare. Ginny nu-mi îngăduise niciodată să merg la etaj. Niciodată. Am pus piciorul pe prima treaptă, apăsând încet, ca şi cum m-aş fi aşteptat să ascundă o capcană. Mi-a suportat greutatea fără obiecţii, iar următoarea treaptă parcă mă invita s-o urc. Fiecare pas părea o pedeapsă dată babei care se străduise din răsputeri să mă îndepărteze de rudele mele pentru că nu aveam harurile lor.

În capătul coridorului era o uşă deschisă. Simţeam că aceea fusese camera lui Ginny. Am trecut pragul şi mi-am plimbat mâinile peste măsuţa ei de toaletă, peste pat, peste noptieră, încercând să surprind orice vibraţie rămasă. N-am simţit nimic altceva decât absenţa lui Ginny. Îmbărbătată, am aprins lumina şi am văzut pozele cu Maisie, în diverse etape ale vieţii ei, privindu-mă din ramele lor. Una dintre ele fusese iniţial o fotografie cu noi amândouă, însă Ginny o tăiase în două şi ascunsese acea parte a prezenţei mele care nu putuse fi decupată sub o mâzgăleală groasă. Am încercat să mă conving că nu mă doare, că n-are importanţă. Ginny murise. Dar adevărul era că mă durea al naibii de tare.

Vocea lui Connor m-a strigat dintr-o altă cameră, aşa că am stins lumina şi am ieşit pe coridor. El stătea în pragul unei încăperi roz, feciorelnice, care era evident camera lui Maisie. S-a dat la o parte şi m-a lăsat să intru.

Un întreg perete era ocupat de o bibliotecă încastrată, plină de la un capăt la celălalt cu jurnale din zilele noastre şi cu texte antice. Am deschis unul dintre cele care păreau mai noi şi am găsit notiţele lui Maisie din timpul unei lecţii pe care o primise stând la picioarele lui Ginny. Gândul că Ginny o instruia încântată pe sora mea, în timp de pe mine mă obliga să rămân la parter, holbându-mă la un perete gol, m-a scos din minţi. Am aruncat carnetul pe podea şi am luat altul, la întâmplare. De data asta, scrisul era mai matur, iar vrăjile mai complexe. Nu pricepeam absolut nimic din diagramele trasate pe margini, alcătuite din figuri geometrice ce păreau să sfideze cea mai dezlănţuită imaginaţie a lui Euclid şi din simboluri stranii, dintre care unele păreau astrologice. Am fost cât pe ce să-l pun la loc, pe raft, dar l-am aruncat în schimb pe jos, într-o altă răbufnire nervoasă.

Connor s-a aşezat pe patul lui Maisie, la picioare, şi, cu o mişcare neglijentă a mâinii, a trimis lângă mine scaunul de la măsuţa ei de toaletă.

— Pentru partea care urmează cred c-o să-ţi doreşti să stai jos, a spus cu o voce spartă şi agitată.

M-am supus fără să protestez.

— Eu n-am dorit niciodată să-ţi ascund ce scrie în cărţile astea, toate cunoştinţele din ele. Nu cu adevărat. Dar, atâta timp cât a ţinut Ginny frâiele în mâini, niciunul dintre noi n-a cutezat s-o sfideze, nici măcar Maisie. Acum, când Ginny nu mai e, mă bucur că familiile susţin ideea educării tale. Eu n-am dorit niciodată să te ţin în întuneric. Mă crezi? Crezi tot ce-ţi spun?

Dorinţa de a mă auzi spunând „da” zumzăia în jurul lui, la fel de strălucitoare ca firma de neon a unei case de amanet.

— Da, presupun că asta o cred, am răspuns, întrebându-mă de ce conta atât de mult pentru el.

Mi-a zâmbit din nou şi a părut să caute cele mai potrivite cuvinte ca să spună ce avea de spus.

— Eu, Mercy, am făcut multe greşeli în viaţă. Cu siguranţă multe în ceea ce te priveşte, dar multe şi în general.

A ezitat o clipă, apoi s-a aruncat cu capul înainte:

— M-am însurat cu mătuşa Iris de dragul părinţilor mei, a mărturisit, privindu-mi faţa în căutarea unei reacţii. N-am iubit-o niciodată.

N-am reacţionat în niciun fel, dar m-am simţit trădată, nu doar pentru Iris, ci şi pentru mine însămi. Faptul că, minţind-o pe ea, ne putuse minţi pe toţi mi-a făcut sângele să fiarbă. N-am zis nimic şi, după câteva clipe, el a continuat.

— Părinţii mei erau mândri că mă dorea o femeie din familia Taylor. Erau mândri fiindcă mă însuram cu cineva situat mai sus în ierarhia socială. Iris era frumoasă şi bogată şi o vrăjitoare mult mai puternică decât aş fi putut ajunge eu vreodată. Şi mă iubea. Am crezut că va fi de-ajuns.

S-a ridicat de pe pat şi a început să măsoare cu pasul camera mică, umplând-o cu prezenţa lui masivă.

— Când m-am căsătorit cu Iris, mătuşa ta Ellen tocmai intrase în anii adolescenţei. Iar mama ta încă mai era doar o pişpirică roşcată, costelivă ca o păstaie de fasole verde şi

tot atât de încăpăţânată ca...

A şovăit şi s-a uitat la mine.

— Ca habar n-am ce.

S-a aşezat din nou la picioarele patului.

— Ştii că eu şi Iris am locuit departe de Savannah aproape zece ani. Veneam în vizită destul de des, dar n-am avut niciodată cu adevărat o legătură cu bunicii tăi sau cu surorile şi cu fratele lui Iris. Abia după ultima sarcină pierdută de Iris au insistat bunicii tăi să ne-ntoarcem în Savannah. Ultima noastră încercare de a avea un copil aproape o omorâse şi, ei bine, bunicii tăi au decis că-şi voiau fiica acasă. Ei deţineau puterea, iar Iris era stăpâna pungii familiei, aşa că ne-am întors.

Îi priveam mâna care mototolea şi apoi netezea aşternutul roz.

— La vremea respectivă, mama ta se maturizase şi adevărul e că, în numeroase privinţe, ştia mai multe decât mine despre lume. Ştia că mă simţeam neîmplinit. Intrase într-un club de aici, din Savannah.

Am simţit un nod în stomac când mi-am dat seama ce urmează să spună. Voiam să-l fac să tacă, dar n-am avut încotro şi l-am ascultat.

— Vezi tu, Emily a fost prima care-a început să frecventeze Tillandsia şi m-a dus acolo şi pe mine, cu acordul lui Iris, dacă asta are vreo importanţă pentru tine. După ultima sarcină pierdută, pe ea n-o mai interesau relaţiile maritale, însă eu eram un bărbat normal, în floarea vârstei, şi aveam necesităţile unui bărbat normal, iar Iris a acceptat asta.

Connor s-a bătut pe burtă.

— Ştiu că acum nu-ţi poţi da seama, dar, cu douăzeci de ani în urmă, se găseau o grămadă de femei care voiau să fie cu mine.

— Nu mă interesează, m-am răstit.

Stânjeneala mea era mai presus de orice închipuire. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă gândesc la Connor ca la un obiect sexual şi cu siguranţă nu voiam să mi-l imaginez excitându-se sub privirile mamei.

— Îmi pare rău, am zis. Ar trebui să mă rezum la ceea ce e important.

— Şi ce e important? am întrebat, aproape pierzându-mi răbdarea.

— Important e că am iubit-o pe mama ta. Am iubit-o pe Emily. Din toate punctele de vedere şi din toată inima.

— Înţeleg, am spus. Şi crezi că te-a iubit şi ea?

— Şi-a dat viaţa ca să-mi aducă pe lume copiii, a răspuns, iar eu am simţit cum Pământul se opreşte.

Tot trupul mi s-a răcit ca gheaţa şi, în acelaşi timp, am început instantaneu să transpir. Cuvintele lui m-au lăsat fără aer.

— *Ce*-a făcut? am întrebat, după ce mi-am recăpătat răsuflarea.

— Pe voi, fetele. Pe tine şi pe Maisie. Sunteţi fiicele mele, a răspuns.

— O, nu. Nu e cu putinţă.

Am ridicat o mână, avertizându-l că nu era cazul să se apropie de mine.

— Nu e adevărat, am spus, doar ca s-aud cuvintele şi să-ncerc să le cred.

— Uită-te la mine, Mercy. În clipa asta, ai puteri vrăjitoreşti. Dacă te uiţi la mine, o să-ţi dai seama dacă mint sau nu.

L-am privit cu atenţie, i-am studiat până şi cel mai firav rid de pe faţă şi fiecare urmă întunecată de pe suflet şi, oricât de mult mi-ar fi repugnat ideea, am ştiut fără nicio umbră de îndoială că nu minţea. Era tatăl meu, tatăl nostru. Ideea mi s-a părut hilară şi, râzând ca o nebună, m-am ridicat cu atâta forţă încât am trântit scaunul pe care stătusem.

— Mătuşile tale mi-au cerut să promit că voi aştepta până când împliniţi douăzeci şi unu de ani, ca să fiţi destul de mature pentru a afla adevărul. Acum grăbesc lucrurile cu câteva ore, dar n-am mai putut aştepta niciun minut în plus. Trebuia să ştii că nu mint. Lipsită de puterea lui Oliver, care să-ţi confirme adevărul, o parte din tine s-ar fi îndoit întotdeauna. La naiba, puteam să fac şi un test ADN

şi să-ţi arăt un certificat de naştere autentificat şi tot nu m-ai fi crezut.

— Maisie ştie? am întrebat.

Simţeam nevoia să ţip şi să plâng. Acum mi-era limpede, fără niciun dubiu, de ce se temea Iris că aş putea deveni ca mama, cu o înclinaţie pentru bărbaţii altor femei.

— Nu, a răspuns el. Sau cel puţin nu cred, dar, cu toată puterea la care are acces, cine ştie ce-o fi aflat? Speram c-o să vă spun amândurora în acelaşi timp. Nu mi-am închipuit niciodată că Ginny o să fie ucisă.

— Nu cred că şi-a închipuit vreunul dintre noi, am spus, luând-o spre uşă.

Connor şi-a întins brusc mâna şi m-a prins de braţ.

— Cred c-aici greşeşti. Eu zic că unul dintre noi a ştiut.

— OK, te ascult, am spus.

Mi-a dat drumul şi a scos din buzunar o foaie de hârtie supradimensionată, pe care a despăturit-o. Hârtia era vrăjită, fiindcă îndoiturile i-au dispărut instantaneu.

— Am găsit-o printre lucrurile lui Ginny.

Am luat foaia şi m-am uitat la ea. Fără magia mea împrumutată, mi s-ar fi părut nescrisă, dar, când mi-am concentrat asupra ei privirea de vrăjitoare, au apărut cuvinte – cuvinte atât de vechi încât nici n-ar fi trebuit să le pot înţelege. Dar, cumva, le-am priceput.

— E o vrajă de spulberare, am spus, ţinând hârtia în lumină.

N-am avut răbdare să descifrez scrisul încurcat, aşa că am împăturit hârtia şi mi-am pus-o în buzunar, ca s-o studiez mai târziu pe îndelete.

— Avea de gând s-o facă, a spus Connor. Ginny avea de gând să scape de Wren odată pentru totdeauna şi ştim amândoi că Ellen n-ar fi permis niciodată aşa ceva.

— Ellen n-ar fi ucis-o niciodată pe Ginny!

— Eşti chiar atât de sigură? m-a întrebat el. Eu nu sunt. Ştim amândoi că, de mai bine de zece ani, viaţa ei atârnă de un fir de păr. Dacă n-ar fi fost whisky-ul şi Wren, nu s-ar mai fi străduit să supravieţuiască.

M-am întrebat dacă nu cumva avea. Lucrurile se

potriveau, dar nu voiam să le pun cap la cap. Era destul de rău să-mi fie Connor tată... Mi-era imposibil să cred că dulcea mea mătuşă era capabilă de crimă.

— Nu. Te înşeli. Nu cred.

— N-ai decât să nu crezi, a ripostat. Ca să fiu sincer, cred că Ellen ne-a făcut tuturor o mare favoare. Eu, unul, cu siguranţă n-o s-o dau de gol în faţa familiilor. Atâta timp cât reuşeşte să-şi acopere bine urmele, mă declar mulţumit de ceea ce-a făcut.

Connor îmi dezvăluise, într-o singură noapte, mai multe lucruri decât eram în stare să pricep într-o viaţă de om.

— Bine, am zis. Mi-ai spus ce ai avut de spus. Acum plec.

— Încă nu poţi pleca. Te-am adus la Ginny dintr-un anumit motiv. Trebuie să-ţi mai împărtăşesc ceva, dar trebuie s-o fac aici.

S-a îndreptat spre bibliotecă şi a scos unul dintre jurnalele mai noi. L-a întins către mine şi am văzut numele lui Maisie scris pe coperta din faţă. Semnătura ei copilărească mi-a dat de înţeles că jurnalul era mai vechi decât părea.

— Am încercat să-l scot din casă, dar nu pot. Nu mă lasă. A trebuit să te-aduc aici ca să ţi-l arăt.

Mi l-a pus în mâini.

M-am străduit să ridic coperta, dar, oricât de mult am încercat, n-am izbutit să deschid jurnalul. Fusese sigilat cu o vrajă. Mi-am trecut palma peste el şi, cu toate că nu s-a deschis, câteva informaţii s-au prelins prin sigiliu. Mi-am dat seama că paginile lui conţineau informaţii mai preţioase decât toate manualele de vrăjitorie din bibliotecă la un loc. Era sigilat deoarece conţinea secrete despre barieră. Chiar şi în ignoranţa mea, eram conştientă că Ginny n-ar fi trebuit să-i dezvăluie niciodată lui Maisie astfel de secrete; nu trebuiau să treacă decât de la o ancoră la alta.

— Ştii ce e înăuntru, nu? Poţi să simţi, a spus Connor, cu faţa plină de încântare. Eu am ştiut în clipa când l-am atins.

— E despre barieră. Geme de secrete pe care n-ar trebui

să le ştie decât o ancoră.

— Familiile i-ar fi legat puterile lui Ginny dacă ar fi ştiut că-i spunea aşa ceva lui Maisie.

— Uită-te la scrisul de pe copertă! Maisie era mult prea mică, n-avea cum să-şi dea seama în ce se băga.

— Sigur, aşa vedem noi lucrurile, şi probabil că familiile ar fi gândit la fel. Însă cu Ginny e altceva. Fetei bătrâne nu i-ar fi arătat nimeni niciun strop de milă. I-ar fi legat puterile şi ar fi dus-o la foarte mare depărtare de barieră.

— OK, am încuviinţat. Dar ea e moartă, iar Maisie o să fie ancoră. Ce rost are să-mi arăţi acum asta?

Connor a ridicat scaunul trântit de mine şi s-a aşezat.

— Şpilul e că asta e şansa noastră, a ta şi mea, de a învăţa cum să absorbim din filonul principal de magie. Ai gustat din puterea lui Oliver. Vrei să zici că nu ţi-ar plăcea să ai puterea ta? Şi să nu fie doar o atingere întâmplătoare, ci o legătură chiar cu sursa? Pen' că eu, Mercy, mi-o doresc cu siguranţă. M-am săturat să trăiesc în umbra familiei tale, stăpânind doar magia necesară pentru trucuri de salon. Vreau mai mult.

— Atunci ia puterea şi gata. De ce vrei s-o-mparţi cu mine?

— Din două motive, mi-a răspuns. În primul rând, fiindcă eşti frumoasa mea fiică. Vreau să ai toată puterea pe care ţi-ai dorit-o vreodată. Te urmăresc încă de când erai de-o şchioapă. Te-ai străduit întotdeauna să n-o invidiezi pe Maisie, dar ştiu că, în adâncul tău, există o mică parte care nu se poate stăpâni şi îi râvneşte puterile.

— Şi al doilea motiv? am întrebat, simţind că aveam să aflu, în sfârşit, de ce mă luase de fapt în acea călătorie de plăcere.

— Jurnalul. Nu-l pot scoate din casă şi...

Connor a şovăit.

— Nu-l pot deschide.

Am râs zgomotos şi mi-am făcut vânt cu jurnalul.

— Şi crezi că eu pot?

— Nu, a răspuns cu prudenţă, ca şi cum s-ar fi temut că mă luase prea repede şi mă speriase. Nu în mod normal.

Dar sper că, poate, fiindcă tu şi Maisie sunteţi gemene…

— Dar nu identice, l-am întrerupt, ca să nu scape asta din vedere.

— OK, totuşi gemene. Iar acum ai magia lui Oliver. Combinate, e posibil ca aceste două lucruri să fie de-ajuns ca să convingi jurnalul să se deschidă. Şi nu uita că, la tragerea la sorţi, tu ai fost aleasă ca ancoră, nu Maisie.

— Ai spus că e o greşeală.

— Aşa am crezut în momentul ăla, dar acum nu mai sunt chiar atât de sigur. Încearcă să-l deschizi cât încă mai avem şansa asta.

Îşi ţinea mâinile încleştate cu atâta putere încât i se albiseră încheieturile degetelor. Privirea îi era ţintuită de faţa mea ca un fluture în insectar. Îmi dădeam seama cât de mult îşi dorea să reuşesc.

— Şi când se deschide?

— Îi copiem toate secretele. Iar în zori, când puterea lui Oliver o să te părăsească, o să ai o fântână fără fund din care să-ţi iei propria putere.

— Nu, Connor. E tentant. E foarte tentant, dar e prea periculos. Nu-mi pasă din ce motive i-a dezvăluit Ginny toate astea lui Maisie. Noi nu suntem ancore şi nu trebuie să ne-atingem de barieră. Numai Dumnezeu ştie ce-am putea strica fără să vrem.

— Atunci vrei să laşi puterea să-ţi scape? Sau crezi că Jilo o să onoreze micul pact pe care l-ai făcut cu ea azi? Da, ştiu cine se-ascunde în tunelul ăla din care-ai ieşit pe furiş. Aţi făcut un soi de pact al sângelui, dar îţi pot spune din proprie experienţă că Jilo nu-şi respectă promisiunile.

— N-am făcut niciun pact cu Jilo, am răspuns, încercând să vorbesc calm.

— Atunci încearcă-ţi norocul cu mine! Ajută-te singură! Ajută-ţi tatăl! Încearcă, atât şi nimic mai mult. Mama ta avea încredere în tine. Voia să te ridici la înălţimea întregului tău potenţial. Nu lăsa moartea ei să rămână în van. Fă o încercare. Te implor.

În cameră s-a aşternut pentru o vreme tăcerea şi Connor m-a uluit când a căzut în genunchi, cu ochii în lacrimi. N-

aş fi putut spune dacă eram mişcată sau doar jenată. Dar trebuia să-ncerc, fie şi numai ca să se ridice de pe podea. Ştiam că nu se cuvenea. Că era periculos. Totuşi, în adâncul sufletului meu, nu credeam nicidecum c-o să reuşesc.

— Cunoaşte-mă, am poruncit, şi o vibraţie pornită din degetele mele a pătruns în coperta jurnalului.

S-a deschis brusc şi eu am înlemnit, cu gura căscată de uimire. M-am răsucit spre Connor, care sărise în picioare, apoi m-am uitat din nou la jurnal. Dar, înainte de a avea timp să citesc prima frază, el mi-a smuls în acelaşi timp carnetul din mâini şi pandantivul de la gât. Puterea m-a părăsit în clipa când şnurul de cânepă s-a rupt.

Buzele lui Connor s-au arcuit într-un zâmbet şerpesc; a ridicat amuleta mea în faţa ochilor mei şi, cu o vrajă, a preschimbat-o în praf.

— Tu ai fost întotdeauna cea naivă, a spus şi, cu o fluturare a mâinii, m-a făcut să zbor şi să mă lovesc cu spatele de perete.

M-am izbit cu capul de zid şi, pentru o vreme, totul n-a mai fost decât întuneric.

26

Lumina s-a întors în răbufniri dureroase. Eram tot sprijinită de perete ca o păpuşă, exact în poziţia în care căzusem. Nu puteam să mă mişc, dar ştiam că nu din cauza vreunei vrăji. Pocnetul pe care-l auzisem în clipa când mă izbisem de perete fusese al uneia dintre vertebrele mele.

Connor a simţit că-mi recăpătasem cunoştinţa.

— Chiar sunt tatăl tău, a spus, fără să-şi ridice ochii din jurnal şi copiindu-l pe cât putea de repede, cu semne stenografice pe care niciun ochi omenesc nu le-ar fi putut descifra vreodată. Dar adevărul e că ai fost întotdeauna o dezamăgire cumplită, groaznică. Faptul că Emily şi-a dat viaţa preţioasă în schimbul vieţii tale e una dintre cele mai mari tragedii de care a avut parte omenirea. O, şi am pus la socoteală toate războaiele, toate epidemiile şi toate perioadele de foamete din istorie. Cel puţin alea au avut scopul de a împuţina turma. Fii sigură că, dacă aş fi fost acasă în ziua când ţi-ai făcut apariţia inutilă pe lume, mama ta ar mai trăi încă, iar tu ai fi putrezit de mult şi definitiv într-o cutie de pantofi îngropată în Bonaventure.

— Tu eşti ucigaşul lui Ginny, am izbutit să spun, gâfâind.

— Nu, draga mea. Trebuie să subliniez că nu. Eu profit pur şi simplu de pe urma faptelor altora. Nu-i aşa, Wren?

După tot ce se întâmplase în ziua aceea, n-ar mai fi trebuit să mă surprindă nimic, dar am avut totuşi un şoc când Connor a rostit numele băiatului, care s-a materializat exact în faţa mea. Era evident că fusese acolo tot timpul.

— Avea de gând să mă omoare, mi-a explicat Wren, calm. N-o puteam lăsa să-mi facă rău.

— Dar acum avem o înţelegere, nu-i aşa, Wren? a întrebat Connor, cu prudenţă, continuând să ia notiţe.

— Îmi pare rău, Mercy, dar Connor mi-a promis că n-o să-i spună nimănui despre Ginny dacă-l ajut.

— La ce să-l ajuţi?

Am încercat din nou să mă mişc, dar n-am putut nici măcar să mă urnesc.

Connor şi-a luat ochii de la stenograma lui şi mi-a zâmbit.

— Peste o oră, o să beau alături de elita oraşului Savannah, la o licitaţie de caritate. O să fiu fotografiat în repetate rânduri, la braţ cu frumoasa mea soţie Iris. Peste o oră şi cincisprezece minute, Wren o să-ţi crape capul, exact ca pe al lui Ginny. Eu o să-ţi găsesc trupul aici peste câteva zile, când pentru Iris o să fie mult prea târziu ca să mai extragă amintirile imprimate la faţa locului.

Şi-a reîndreptat atenţia spre jurnal şi a continuat să copieze.

— Am făcut şi fotografii cu camera telefonului, a adăugat. Dar ştii cum poate interfera magia cu tehnologia. Mai am doar câteva pagini, apoi plec şi vă las să petreceţi împreună restul serii.

N-am mai avut nici putere, nici voinţă ca să mai scot vreun alt cuvânt. Connor şi-a văzut de treabă, repetând din când în când câte o frază pentru sine însuşi sau verificând acurateţea câte unui semn din notiţele sale. Părea tot mai satisfăcut după fiecare rând cucerit, până când a întors şi ultima pagină şi a închis carnetul cu un oftat plin de mulţumire.

Jurnalul a izbucnit însă brusc în flăcări fierbinţi, lipicioase. Care i-au smuls lui Connor ţipete care vorbeau despre ceva mai profund decât groaza şi mai ascuţit decât durerea. Flăcările i-au rămas prinse de degete chiar şi după ce a aruncat carnetul cât colo. Probabil că jurnalul avusese ascunsă în el o capcană care îi împiedica secretele să iasă din casa lui Ginny.

O clipă mai târziu, Connor a căzut pe podea urlând. Printre ţipete, le-a poruncit flăcărilor să se stingă, dar ele au continuat să se scurgă din jurnal şi să traverseze grăbite duşumeaua ca să-l mistuie. A izbutit să se ridice în genunchi şi s-a întors cu faţa spre mine, întinzându-şi mâinile, de parcă l-aş fi putut ajuta. Ceea ce-i mai rămăsese întreg din faţă era contorsionat de spaimă şi de

durere şi ştia că focul n-avea să se domolească, că avea să-l mistuie. Tot nu puteam să mă mişc, aşa că n-am avut de ales şi i-am privit părul arzând mocnit înainte de a fi cuprins de vâlvătăi şi pielea înnegrindu-i-se. S-a ridicat şi a încercat să facă un pas spre mine, ca o lumânare vie, apoi a căzut din nou la podea. În timp ce trupul îi zvâcnea în sus şi-n jos, flăcările au prins să se răspândească şi rămăşiţele lui au devenit miezul unui foc care se răspândea în toate direcţiile. Îi simţeam căldura dogorindu-mi faţa, dar eram neajutorată, n-aveam cum să fug de el.

Speram din toată inima că încă mai puteam folosi o parte din puterea lui Oliver. Mi-am dorit ca incendiul să se oprească, însă a continuat nestingherit, întinzându-se tot mai repede pe mobilă şi în susul bibliotecii, unde a ars toate cărţile. Camera era toată numai fum gros, iar eu încă mai vedeam ceva în jurul meu pentru că aveam capul atât de aproape de podea.

— Îmi pare rău, Mercy, am auzit vocea lui Wren strigându-mi înainte de a închide uşa cu o bufnitură.

Focul a cuprins-o aproape imediat, provocându-mă sfidător să ating mânerul care devenise incandescent. Am auzit sirene în depărtare, dar ştiam că pompierii n-aveau cum s-ajungă la timp. Flăcările au năpădit lemnul uşii, apoi s-au adunat, s-au regrupat. Şi focul a început brusc să înainteze spre mine în forţă.

S-a oprit însă brusc, destul de aproape cât să-mi înroşească pielea cu căldura lui, dar fără să-mi facă, de fapt, niciun rău. Flăcările nu semănau cu nimic din ce văzusem vreodată. Le desluşeam adevărata formă chiar şi fără să am vederea unei vrăjitoare. Erau sute de creaturi mici, asemănătoare cu salamandrele. Am înţeles brusc că nici măcar nu erau un foc adevărat – erau stihii ale focului. În jur mi-a explodat un cor de voci tăioase ca briciul, furioase şi confuze, apoi a urmat un singur icnet comun. Creaturile m-au înconjurat şi fiecare a scos câte o limbă cu care mi-a lins picioarele. Spre surprinderea mea, atingerea lor mi-a lăsat pielea rece, nevătămată. Din fiecare dintre

ele s-a revărsat apoi un val de murmure într-o limbă de mult dispărută de pe lume.

Flăcările s-au unit, acoperindu-mă. Eram sigură că viaţa mea se sfârşea, dar, în loc să mă ardă, flăcările m-au cuprins şi m-au ridicat cu delicateţe în picioare. Ceva m-a străbătut în grabă, făcându-mă să-mi simt trupul iarăşi, braţele şi picioarele au început în sfârşit să mi se supună din nou. Flăcările unite m-au săltat de la podea şi-au plutit cu mine către o fereastră care s-a spart când m-am apropiat. Am văzut, jos, maşinile pompierilor, cu furtunurile îndreptate nu către focul în sine, ci către clădirile din jurul rămăşiţelor carbonizate şi deformate ale casei lui Ginny. Am fost purtată pe deasupra tuturor fără să fiu zărită, apoi flăcările m-au lăsat la o stradă sau două distanţă, dincolo de mirosul de fum şi de luminile roşii şi albe ale vehiculelor de salvare. Am aterizat în picioare, cu siguranţa unei pisici, iar stihiile focului au sfredelit pământul şi au pătruns în adâncul lui, dispărând fără urmă.

27

Peter m-a luat în braţe chiar în secunda când am intrat la mine-n casă. O expresie plină de uşurare i s-a citit pe faţă şi mi-am dat seama că toată furia pe care-o simţisem împotriva lui mai devreme dispăruse, lăsând loc mâniei şi groazei care pulsau în mine. L-am lăsat şi m-am oprit direct în braţele lui Ellen.

— Slavă Domnului că eşti aici. Slavă Domnului că eşti teafără, a repetat, iarăşi şi iarăşi, legănându-mă ca pe un copil.

Oliver a venit în spatele meu şi m-a sărutat pe creştet.

— Miroşi a fum, a spus. Ai fost acasă la Ginny?

— Ştiţi de incendiu? am întrebat, apoi mi-am dat seama că probabil ei anunţaseră pompierii.

— Ce s-a-ntâmplat? a răspuns Peter tot cu o întrebare.

L-am privit drept în ochi.

— N-ar trebui să fii aici, am spus.

— Dar îmi fac griji pentru tine, iubito, a zis el, încercând să mă desprindă de Ellen şi să mă ia în braţe. Vreau să-ţi ofer sprijinul meu.

— N-ar trebui să fii aici, am repetat.

Oliver a simţit în vocea mea ceva pe care nu l-a înţeles, dar a ştiut că era de rău.

— Pleacă, a poruncit, iar Peter s-a retras imediat şi a pornit-o spre uşă.

M-am eliberat din îmbrăţişarea lui Ellen.

— Connor e mort, am spus şi i-am urmărit reacţia.

— Ştim, scumpo, mi-a răspuns.

— Dar de unde ştiţi? m-am mirat, cu o spaimă care m-a făcut să mă-ntreb dacă nu cumva aflase de la Wren.

Pompierii nu avuseseră în niciun caz timp să caute cadavre şi, ţinând cont că focul izbucnise dintr-un motiv supranatural, bănuiam că nici n-aveau să găsească aşa ceva.

Ellen nu mi-a răspuns – s-a mulţumit să mă ia de mână şi să mă conducă în bibliotecă. Când ne-am apropiat, am

auzit vocea lui Ray Charles, venind din difuzoarele unui picup vechi pe care Connor insistase să-l păstrăm, deşi pătrăţosul său sarcofag de lemn ocupa mult spaţiu. Spusese mereu că discurile de vinil aveau o căldură şi o profunzime care le lipseau altor înregistrări.

Ellen a deschis uşa. Am intrat şi am dat cu ochii de Iris plutind în centrul încăperii, pe o pală de aer. Rochia lungă pe care ar fi trebuit s-o poarte la licitaţia de caritate îi flutura angelic în jur. Nu ştiusem niciodată că mătuşa Iris putea să zboare şi să stăpânească vântul, dar o făcea sub ochii mei. De obicei îşi ţinea părul strâns în jurul capului, dar în seara aceea îi atârna, despletit, şi vântul care o purta i-l răvăşea, nebuneşte, în toate părţile. Era o imagine de o frumuseţe stranie. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar păstra tăcerea. Am simţit că era încă alături de noi doar când a repornit muzica, după ce discul s-a terminat.

Oliver venise după noi în bibliotecă.

— Stătea în bucătărie, beam ceai împreună. Totul era perfect, a povestit el. Dar s-a ridicat brusc şi a început să ţipe. Repeta întruna ceva despre Connor şi despre un foc, şi pe urmă mi-a spus că el e mort. A venit aici şi pluteşte aşa, ascultând la nesfârşit discul ăla de mai bine de o jumătate de oră.

— Ne-au sunat pompierii, ca să ne-anunţe că a luat foc casa lui Ginny, a adăugat Ellen. Au spus că incendiul e prea puternic ca să poată face altceva în afară de a-l împiedica să se extindă. Nu ştiu sigur ce l-a provocat, dar au spus că pare să fie vorba de instalaţia electrică.

M-am străduit să găsesc cuvintele potrivite ca să le povestesc ce se întâmplase de fapt.

— A încercat să mă omoare, am reuşit să spun, de parcă aş fi rostit poanta celei mai amuzante glume din lume.

M-a cuprins brusc furia, m-am îndreptat spre picup şi am smuls acul de pe disc, azvârlindu-l apoi de peretele din partea opusă, unde s-a şi spart.

— Am spus că a-ncercat să mă omoare!

Iris a aterizat pe tălpi cu o bufnitură şi în încăpere s-a aşternut o tăcere plină de uimire.

— Connor voia jurnalul, am continuat, deşi nu mi-o ceruse nimeni. M-a păcălit ca să-l ajut să-l deschidă. Şi pe urmă mi-a furat pandantivul. Avea de gând să mă omoare, am repetat când un alt val de adrenalină mi-a năvălit în vene. Voia să-l pună pe Wren să mă omoare, am spus, într-o oarecare măsură încântată de expresia îngreţoşată a lui Ellen.

Atunci mi-am dat seama că ea n-avea nicio legătură cu crimele lui Wren.

— Wren mi-a omorât bărbatul? a întrebat Iris, parcă nedorind să priceapă ce-am spus.

— Nu, Iris. Jurnalul, sau ce-o fi fost, i-a dat foc bărbatului tău. Şi l-a împiedicat să mă ucidă. Însă Wren a omorât-o pe Ginny, am adăugat, întorcându-mă din nou spre Ellen. Ea se hotărâse să-l spulbere şi poate chiar o fi încercat s-o facă. Avea vraja; părea într-adevăr veche şi puternică. Numai c-a dat greş şi, în schimb, a ucis-o el. Connor a găsit vraja şi a dedus ce s-a întâmplat. Şi i-a promis lui Wren că păstrează tăcerea dacă mă omoară pe mine în seara asta, în timpul licitaţiei la care urmau să meargă el şi Iris. Când focul a început să se răspândească, Wren m-a lăsat acolo să ard. Însă n-a fost un foc obişnuit. Flăcările erau vii.

— Stihii? a întrebat Oliver.

— Da. Nu m-au ars, ba chiar m-au scos din foc. Connor mă rănise. Grav. Ele m-au vindecat.

— Dar de ce-ar fi voit Connor să-ţi facă ţie rău? s-a mirat Iris.

— Îmi pare rău, mătuşă Iris, am răspuns. Nu vreau să te simţi mai rău decât te simţi deja. Ştiu că suferi. Dar trebuie să mă crezi. Voia carnetul – jurnalul lui Maisie. Ginny i-a dezvăluit lui Maisie lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie şi în jurnalul ei erau secrete despre barieră. Connor nu era mulţumit de puterea lui şi credea că, dacă-l va citi, puterea îi va spori.

Cuvintele mi se rostogoleau dintre buze fără sens, dar ştiam că familia mea mă înţelegea.

— Şi ştia că, dacă te lasă în viaţă, o să ne povesteşti ce

pune la cale, a încheiat Oliver în locul meu.

— Dar ne-a ajutat să te creştem, a spus Iris, zbuciumându-se.

Privirea ei resemnată îmi arăta că nu se îndoia de mine. Era doar şocată fiindcă fusese atât de oarbă şi nu descoperise adevărata natură a lui Connor într-un timp atât de îndelungat.

— A fost ca un tată pentru tine.

— Nu, Iris, am răspuns, dintr-odată foarte calmă, fără îndoială mulţumită lui Oliver. *Chiar* a fost tatăl meu. Mi-a spus-o el însuşi.

Iris a schimbat o privire grăbită cu Ellen. Şi ele ştiau adevărul. Surprinderea de pe faţa lui Oliver nu putea fi însă falsă.

— Ei, haide! a exclamat, clătinând din cap cu neîncredere.

Ellen a oftat.

— Acum s-au dus amândoi, nu mai are sens s-ascundem adevărul.

— Atunci spune-i-l, i-a cerut Iris, cu resemnare în glas. Eu nu-mi găsesc cuvintele, nu după tot ce s-a întâmplat în seara asta.

Ellen mi-a luat mâna într-a ei.

— Connor n-a fost tatăl tău, mi-a spus cu blândeţe, şi m-am simţit scăldată într-un val de uşurare rece. Dar credea că este. Noi l-am lăsat întotdeauna să creadă asta.

— De ce? am întrebat, sincer uluită.

— Pentru că voi, fetele, aveaţi nevoie de un tată. Iar eu voiam să-mi păstrez bărbatul, m-a lămurit Iris. L-am lăsat să creadă că vă era tată ca să rămână aici şi să m-ajute să vă cresc... dar voiam şi să-i dau un motiv să nu mă părăsească.

Pe limbă mi s-au adunat cuvinte tăioase, dar Ellen a început să vorbească înainte de a apuca să le rostesc.

— Dar mai există încă un motiv. Unul mai important.

Ea şi Iris au schimbat din nou o privire înainte de a continua.

— Ne temeam de ceea ce ar fi făcut Ginny dacă ar fi

ştiut adevărul despre voi două, a spus. Adevărul despre tatăl vostru.

A ezitat preţ de o clipă prea îndelungată.

— Vorbeşte-odată! i-a poruncit Oliver, atât de îngrijorat încât îi năvălise sângele în obraji şi avea pe faţă riduri pe care nu i le mai văzusem niciodată.

— Ţi-am povestit, Mercy, a început ea. Ţi-am spus cum m-a împiedicat Ginny să-l salvez pe Paul, din cauza unei profeţii care spune că, din unirea celor două linii genealogice care i-au dat viaţă, se va naşte cineva cu puteri vrăjitoreşti foarte mari, care va reuni cele treisprezece familii.

— Da, şi ai spus că Ginny nu dorea această reunificare.

— Paul s-a născut înainte de a descoperi ea profeţia. Pe urmă ne-a împiedicat să mai avem alţi copii. Exact aşa cum mi-a limitat puterile vindecătoare, m-a făcut şi să nu mai pot concepe alt copil. Pe Paul nu m-a lăsat să-l salvez fiindcă nu voia să crească şi să devină tată la rândul lui. Cred sincer că l-ar fi ucis ea însăşi, fără fereală, dacă profeţia n-ar fi fost despre o femeie.

— Maisie, am spus, punând totul cap la cap.

— Am ştiut că e fiica lui Erik încă de când am atins-o pentru prima oară. Că amândouă sunteţi fiicele lui, a zis Iris.

M-am întrebat de ce nu-mi trecuse niciodată prin cap că puterile ei psihometrice îi spuseseră cine ne era tată, chiar dacă mama mea păstrase tăcerea.

— Da, a întărit Ellen. Soţul meu, Erik, a fost tatăl tău şi al lui Maisie. N-o puteam lăsa pe Ginny să afle. Pur şi simplu nu puteam.

— Dumnezeule, probabil că ne urăşti, am spus, uluită.

— O, nu, draga mea fetiţă, m-a contrazis Ellen, uitându-se la mine zâmbitoare, cu multă dragoste în privire.

Şi a adăugat, plină de tandreţe:

— N-aş putea să vă urăsc vreodată. Sunteţi fiicele pe care nu m-a lăsat Ginny să le am.

— Şi cele pe care eu nu le-am putut avea, a completat Iris, apropiindu-se de noi cu sfială.

A venit lângă Ellen şi amândouă m-au luat în braţe.

— Am iertat-o pe mama ta cu ani în urmă, a spus Ellen. A fost o femeie slabă şi îndărătnică. A umblat după soţii noştri, ai amândurora, numai ca să demonstreze că ni-i putea lua. Dar, în final, tu şi Maisie aţi fost darul ei pentru noi.

M-a durut cumplit când mi-am dat din nou seama cât rău făcuse mama mea şi mi-am făgăduit că n-aveam să fiu ca ea niciodată.

— Iar acum, a zis Iris cu voce şovăitoare, voi, fetele, sunteţi tot ce ne-a mai rămas.

A ezitat o clipă, apoi m-a privit cu ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare rău c-a murit Connor aşa cum a murit.

Vântul a început să sufle din nou în jurul ei şi ne-a ridicat pe toate trei, îmbrăţişate, la vreo trei centimetri deasupra podelei.

— Fiindcă aş fi vrut să-l ucid eu însămi pe ticălos.

Ne-a dat drumul, mie şi lui Ellen, şi am aterizat lin amândouă. Ea a ridicat braţul şi o bucată de hârtie de pe birou i-a zburat direct în mână. Pe pagina goală au început să se aştearnă litere şi apoi şiruri de cuvinte şi, când a terminat, ne-a arătat-o. N-am reuşit să desluşesc cuvintele, dar am recunoscut semnătura lăbărţată a lui Connor. Iris scrisese un bilet de sinucigaş în locul lui.

— Oliver, a spus ea, ar trebui să-l suni pe detectivul Cook. Tocmai am găsit o scrisoare de la Connor. Spune că n-a mai putut trăi nicio clipă cu sentimentul de vinovăţie pentru ceea ce i-a făcut lui Ginny.

— Şi-acum trebuie să ne ocupăm de Wren, a zis Ellen, hotărârea din glasul ei fiind un semn sigur că toată dragostea pe care-o simţise pentru fermecătoarea iluzie dispăruse pentru totdeauna.

— S-o luăm mai încet şi să lămurim mai întâi toată povestea asta, a spus Emmet, apărut ca din senin. Familia voastră cade întotdeauna victimă propriilor pasiuni. Acţionaţi sub impulsul momentului, fără să gândiţi.

Fără să mă gândesc, m-am apropiat de el şi l-am pălmuit, spulberându-i expresia infatuată.

— Vă faceţi apariţia când credeţi că e momentul să criticaţi, dar unde naiba aţi fost când am avut nevoie de voi?

Toate cele nouă personaje care-l compuneau au fost luate prin surprindere.

— Taci! l-am avertizat, când a reînceput să-şi mişte buzele.

Trăsăturile lui Iris aveau duritatea betonului.

— Sună-l pe Cook, a repetat, cu ochii la Oliver.

28

Am fost trimisă sus, să mă spăl şi să scap de mirosul de fum înainte de a veni poliţia. Emmet s-a aşezat de pază în faţa uşii băii, ca nu cumva să apară Wren. Mi-am uscat părul cu foenul ca să nu observe Cook că încercam să îndepărtez dovezile. În timp ce-mi făceam duş, Oliver şi Ellen au căutat în casă şi-n grădină, dar niciunul dintre ei n-a dat de nicio urmă lăsată de Wren. Se ascunsese.

Când a plecat detectivul Cook de la noi de-acasă, cu biletul de sinucigaş al lui Connor pus cu grijă la păstrare într-o pungă de plastic, trecuse cu puţin de miezul nopţii. Lacrimile vărsate de Iris în faţa lui au fost reale, deşi jelea mai degrabă moartea bunei ei păreri despre Connor decât pe el însuşi. Când a trecut pe lângă mine în drum spre ieşire, detectivul s-a uitat în ochii mei şi expresia i s-a schimbat, cât ai clipi, din „ţi-am spus eu" în „îmi pare rău pentru pierderea suferită".

Acum, că plecase Cook, era momentul să ne ocupăm de Wren. Eu, Iris, Oliver şi Ellen ne-am adunat în bibliotecă, unde am aşteptat în tăcere ca Emmet să încolţească creatura şi să ne-o aducă. Era bizar, fiindcă, până în seara aceea, nu bănuisem niciodată că Wren putea să existe despărţit de familia noastră. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că putea părăsi casa, liber să umble prin lume.

Ellen stătea lângă sora ei mai mare, cu braţul în jurul umerilor ei. Iris se uita drept înainte, cu o expresie care-i dezvăluia hotărârea de a se ţine tare, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Faţa lui Ellen era un talmeş-balmeş de sentimente: vinovăţie, tristeţe, furie şi iarăşi vinovăţie.

Oliver a rupt tăcerea.

— Mercy, draga mea, ştiu c-a fost o noapte infernală, dar crezi că îţi poţi aminti ceva despre vraja de spulberare? Fiindcă nu sunt deloc sigur ce-ar trebui să facem. Wren a apărut din mintea mea de copil de şase ani. Abia dacă-mi aduc aminte c-am avut vreodată vârsta asta, darămite ce era în sufletul meu atunci când l-am creat.

— Şi chiar dacă ţi-ai aminti, a spus Ellen, n-ai reuşi niciodată să refaci vraja.

— Poate reuşim pur şi simplu să-l deconectăm, să-l lăsăm să moară de foame încetul cu încetul, a propus Iris şi mi-am dat seama că încerca s-o ferească pe Ellen de durerea participării la spulberarea lui.

Ellen i-a înţeles motivele la fel de bine ca mine.

— Nu, a spus. Trebuie să terminăm cu el în noaptea asta. Nu-l putem lăsa să existe în continuare. În plus, nici măcar nu sunt sigură că-şi ia energia de la noi.

— Dar credeam că tu o faci, am spus şocată. Credeam că tu îl hrăneşti cu energie.

— Nu. Sunt ani de zile de când mă tot aştept să dispară. Ascultaţi-mă, ştiu că...

Ellen a şovăit şi a înghiţit în sec, cu greutate.

— Ştiu că l-am folosit pe Wren drept cârjă, ca să m-ajute să fac faţă morţii lui Paul. Dar n-a fost niciodată un substitut. Nimic nu-l poate înlocui pe fiul meu.

— Indiferent de unde şi-ar lua energia, trebuie să-l lichidăm, a spus Oliver. Nu poţi să-ţi aminteşti nimic? m-a întrebat.

Atunci mi-am adus brusc aminte că nu-i înapoiasem vraja lui Connor. Pusesem hârtia în buzunarul şortului pe care-l aruncasem în coşul cu rufe murdare.

— Am vraja, am exclamat. Connor mi-a dat-o, am pus-o în buzunar. Trebuie să fie încă acolo.

Am alergat în baia de la etaj, am scotocit în coşul cu rufe şi am scos hainele cu miros de fum cu care fusesem în casa lui Ginny. Mi-am îndesat mâna în buzunarul din dreapta – nimic – apoi în cel din stânga. Acolo am găsit-o. Am scos hârtia cu un oftat de uşurare şi, cu toate că duhnea a fum la fel de tare ca hainele mele, s-a despăturit după o simplă zvâcnire a mâinii şi îndoiturile i s-au netezit instantaneu. Nu mai aveam vederea de vrăjitoare, aşa că mi s-a părut o pagină goală, dar ştiam că mătuşile şi unchiul meu puteau s-o citească. Împreună, o puteau folosi ca să-l trimită înapoi pe Wren în eterul din care apăruse.

Am ieşit din baie pe coridor, unde am văzut cu uimire

lumina albastru-verzuie din lumea secretă a lui Jilo revărsându-se pe pereţi. Uşa debaralei cu lenjerie, pe care Jilo o legase chiar de camera ei, era larg deschisă, şi m-am îndreptat într-acolo încercând să nu fac mult zgomot pe duşumeaua scârţâietoare de lemn. M-am furişat până lângă uşă şi m-am uitat dincolo de ea. Jilo stătea pe tronul din camera ei de un albastru-bântuit, cu ochii plini de groază. Un cuţit îi apăsa gâtul. Wren era invizibil, dar ştiam că el ţine arma. M-am simţit confuză când am văzut-o pe femeia pe care-o crezusem invincibilă atât de bătrână şi de fragilă. Wren reuşise cumva s-o ia prin surprindere, să treacă de sistemul ei de apărare. Eu ştiam de camera ei albastră, ştiam cum era legată de casa mea. Dar ea *voise* ca eu să ştiu. Ea mă invitase acolo. Şi bănuiam cum găsise Wren drumul către ea. Probabil că, la un moment dat, îl invitase şi pe el. O parte din mine mă îndemna, pur şi simplu, să plec de acolo. Să duc vraja jos, la mătuşile şi la unchiul meu, şi să mă spăl pe mâini de toată povestea. Dar nu puteam suporta gândul că în noaptea aia avea să se petreacă încă o crimă. Am trecut pragul şi în urma mea uşa s-a trântit, închizându-se şi spulberându-mi speranţa că mai puteam primi vreun ajutor.

— Aruncă imediat cuţitul, Wren, am spus, calmă.

— Fă ce zice ea, a ţipat ascuţit Jilo, dar capul i-a fost smucit şi mai tare spre spate şi gâtul i-a fost şi mai expus lamei ascuţite.

Wren s-a materializat în spatele ei. Plutea în aer, cu o mână încâlcită în părul babei şi în cealaltă strângând cuţitul.

— Vraja aia pe care ţi-a dat-o Connor o să mă ucidă, Mercy, a zis, implorând cu vocea lui de copil. Nu vreau să mor.

Făcuse ochii mari şi erau plini de lacrimi.

— Nici Ginny nu voia să moară, am început eu.

— Eu m-am apărat, nimic mai mult. Voia să-mi facă rău, a suspinat el, dezvinovăţindu-se ca un copil de şase ani care explică de ce i-a tras un pumn surorii sale.

Aş fi vrut să mă reped la el, dar mi-am păstrat calmul

pentru ca Jilo să nu păţească nimic.

— Dar eu nu ţi-am făcut niciun rău, niciodată, dar erai gata să mă omori şi pe mine.

— N-am avut de ales, Connor m-a obligat să-i promit, a răspuns.

— Însă acum ai de ales. Jilo nu ţi-a făcut niciodată nimic. N-ai de ce s-o ucizi.

— Am venit la ea ca să-i cer ajutor, mi-a povestit, şi n-are de gând să mi-l dea. Îţi spionez familia pentru ea de ani de zile, îi spun tot ce vrea să ştie, iar acum, după ce ai aflat ce i-am făcut lui Ginny, nu mă mai ajută.

— Ea e cea care te hrăneşte?

— Da, s-a mulţumit băiatul să răspundă.

Jilo se folosise de Wren ca să-mi spioneze familia. Am cântărit în grabă tot ce însemna asta şi am hotărât că, deşi baba merita câteva şuturi în fund, spionajul nu reprezenta un păcat capital.

— Las-o pe Jilo în pace, am spus, şi-ţi dau vraja. Poţi s-o distrugi.

— E prea târziu, a răspuns. O să le spui tuturor ce i-am făcut lui Ginny.

— Ba nu, l-am minţit eu. N-o să suflu niciodată niciun cuvânt şi n-o s-o facă nici Jilo. Nu-i aşa, Jilo?

— Aşa e, a zis ea, prudentă.

— Nimeni nu trebuie să ştie. Totul va fi ca mai înainte. Ellen îşi face griji pentru tine. M-a întrebat dacă nu te-am văzut. Dac-o laşi pe Jilo în pace, îţi dau vraja.

Am întins hârtia spre el.

— O să refacem ce-a fost.

M-a privit bănuitor.

— Promiţi? m-a întrebat.

— Promit, am spus şi m-am apropiat cu vraja în mâna întinsă, dar destul de departe de el ca să nu mi-o poată smulge. Dă-mi cuţitul şi-ţi dau hârtia.

A dat din cap şi am văzut speranţa cum i întoarce în privire.

— Unu, am spus, venind destul de aproape ca să ne putem atinge. Doi, am continuat, întinzând mâna stângă

după cuţit. Trei, am încheiat, întinzându-i hârtia.

Mânerul cuţitului mi-a căzut în palma întinsă şi i-am văzut faţa înseninându-se de bucurie. Se uita la mine surâzător, cu vraja strânsă în mâna lui mică. Fără să stau pe gânduri, am rotit cuţitul în aer şi mi-am făcut o tăietură adâncă în palma dreaptă. Am întins mâna şi l-am mânjit cu sângele meu pe frunte, apoi l-am împins înapoi.

Înţelegând imediat, Jilo s-a ridicat clătinându-se şi a deschis o poartă către tărâmul umbrelor flămânde, aflat undeva între locul unde ne aflam noi şi Candler. Ştiam amândouă că sângele omenesc, amestecat cu frica lui Wren, aveau să-l fac o ţintă irezistibilă. El s-a împleticit, a fost cât pe ce să-şi regăsească echilibrul, apoi a alunecat pe spate, căzând în lumea umbrelor vii. I-am văzut faţa pentru numai o secundă, apoi ceva negru s-a năpustit asupra lui, săltându-l şi îndepărtându-l. I-am auzit ţipetele pentru numai câteva clipe, apoi a urmat un zgomot scârbos al unei guri care mestecă. Jilo a închis brusc portalul.

— Ei, cum naiba crezi că ştia Jilo toate secretele familiei tale?

Mi-am dat seama că acel curaj sfidător era metoda ei de apărare. Se aştepta să mă reped la ea, dar eu mă simţeam uşurată.

— De tine o să mă ocup mai târziu, am spus, mai fericită decât mi-aş fi imaginat că pot fi vreodată fiindcă era în siguranţă, că eram amândouă în siguranţă. Acum deschide uşa şi lasă-mă să plec acasă.

S-a aplecat în faţă în scaunul ei şi s-a uitat la mine.

— Tocmai ai văzut-o pe Jilo hrănind noaptea cu ăla micu'. Ai încredere că Jilo o să-ţi deschidă uşa care duce acasă?

— De fapt, eu sunt cea care l-a dat umbrelor de mâncare, am răspuns. În plus, încep să am senzaţia că eşti într-adevăr singura persoană în care pot să am încredere.

29

În lumea noastră, până la întoarcerea mea trecuseră câteva ore. Casa era cu fundul în sus şi rudele mele o răscoleau deopotrivă la modul fizic şi psihic în căutarea oricărui indiciu care le-ar fi lămurit ce se întâmplase cu mine. L-am văzut mai întâi pe Oliver. Era de cealaltă parte a uşii închise a debaralei cu lenjerie, cu un marker în mână. Simboluri şi linii aidoma celor din carnetele cu notiţe ale lui Maisie fuseseră desenate pe tot holul. În mod bizar, primul meu gând a fost o întrebare: de cât grund era nevoie pentru acoperirea tuturor acelor semne?

Oliver a lăsat markerul să-i cadă şi m-a luat în braţe.

— Dumnezeule, Mercy! Ce s-a-ntâmplat cu tine?

— E o poveste lungă, am răspuns. Hai să le găsim pe Iris şi Ellen şi-o să vă spun totul.

Şi aşa am făcut. Oliver, Iris, Ellen şi Emmet, care insistase să ni se alăture, s-au adunat în jurul mesei de bucătărie, iar eu am început cu începutul şi le-am spus povestea de-a fir a păr. Mi-am mărturisit sentimentele pentru Jackson. Le-am recunoscut că fusesem la răscrucea lui Jilo şi le-am vorbit despre vraja de dragoste pe care-o dorisem şi despre cea plătită de Peter, pe care Jilo o rupsese în cele din urmă. Le-am povestit despre sufletele chinuite de la spitalul Candler şi despre noaptea vie care exista undeva, pe un tărâm nu prea îndepărtat de-al nostru. Ca să înţeleagă totul mai bine, le-am dezvăluit cum mă manipulase Connor şi faptele mele prosteşti. Le-am spus că Wren fusese spionul lui Jilo şi de ce soartă avusese parte. M-au ascultat cu toţi în tăcere. Emmet a stat mai neclintit decât toţi, prea reticent ca să vorbească şi de nouă ori mai inteligent ca să mă judece.

Era aproape şase dimineaţa când m-am ridicat şi i-am părăsit. Niciunul n-a obiectat când am plecat şi niciunul nu m-a întrebat unde mă duc. Erau cu toţii prea ocupaţi să cântărească tot ce le povestisem.

Am ieşit în grădină şi m-am dus la credincioasa mea

bicicletă, sprijinită de garaj. Aerul din Savannah se schimbase; îl simţeam încărcat, dar proaspăt, de parcă prin noapte ar fi trecut o furtună. Am sărit pe bicicletă şi am pedalat pe Abercorn în sus, ocolind apoi Lafayette Square. Catedrala St. John se înălţa vizavi de mine, cu turlele sale urcând către rai. M-am uitat şi eu în sus, mulţumindu-i şefului suprem că m-a ajutat să trec peste noaptea asta şi cerându-i putere ca să trec şi de ziua ce urma.

Am făcut câţiva paşi prin parc mergând pe lângă bicicletă şi tot pe jos am traversat pavajul de cărămizi către Pontiacul lui Jackson, parcat chiar în faţa bisericii. El stătea sprijinit de capota maşinii, bând o cafea luată de la un *drive-through.* Se uita spre vest, ca şi cum nu voia să se dezmintă, fiindcă spusese că nu mai avea de gând să vadă niciun alt răsărit de soare în Savannah. Înainte să dea cu ochii de mine, i-am aruncat o ultimă privire lungă, ştiind foarte bine că n-aveam să-l mai văd niciodată. Lumina revărsată dinspre orizontul estic începuse deja să-i strălucească în buclele aurii, dar faţa îi rămânea în umbră. Şi-a întors-o când mi-a simţit privirea. Avea cearcăne întunecate sub ochi şi eram convinsă că-şi petrecuse toată noaptea umblând prin oraş, probabil căutând scandal şi cu siguranţă bând. A ridicat paharul cu cafea spre mine, în semn de salut.

Când am ajuns mai aproape, am observat că avea o tăietură urâtă de-a lungul obrazului drept şi o vânătaie pe tâmplă. Şi-a ridicat mâna şi a atins-o.

— Ultima noapte în localurile din Savannah. Am împărtăşit motivele care mă-ndeamnă să plec din mizeria asta de oraş şi nativii nu mi-au primit opinia cu prea multă amabilitate.

— Nu vin cu tine, am spus, ignorându-i cuvintele. Cel puţin nu azi. Şi nici tu nu poţi pleca astăzi.

— Ba da, a zis, după câteva clipe, încă frecându-şi vânătaia cu un deget.

Aproape că mi s-a înmuiat inima la vederea feţei lui tumefiate.

— Pentru mine a venit vremea să mă pun în mişcare. Mi-am făcut bagajele şi azi ridic ancora. Aici nu mă mai reţine nimic.

— N-o poţi părăsi pe Maisie fără s-o mai vezi. Trebuie să rămâi şi să vorbeşti cu ea. Să-i explici.

— Da, şi s-o las să mă transforme în broască, a spus, încercând să-şi facă replica să sune a glumă, dar mi-am dat seama că întâlnirea cu Maisie îl îngrozea de-a binelea.

— N-o să facă aşa ceva. O să ţipe la tine. La naiba, poate c-o să şi arunce cu ceva în tine. Dar îi frângi inima, deci meriţi să suporţi câteva ţipete. Trebuie să rămâi şi să dai ochii cu ea. Şi, dacă e să fie vreodată ceva între noi doi, trebuie să-mi laşi timp să vorbesc şi eu cu ea.

— O să te urască.

— Suntem surori, într-un fel mă urăşte deja, am zâmbit eu. Dar mă şi iubeşte. Nu pot fugi pur şi simplu cu tine pe la spatele ei. Aşa n-o să putem fi fericiţi niciodată.

— Ţi-am mai spus, Mercy. Nu pot rămâne aici. Nici măcar pentru tine. Nu pot trăi alături de ciudăţeniile familiei tale, de toată nebunia şi de toate vrăjile voastre de rahat. Am nevoie de o viaţă normală.

A ezitat.

— Am sperat că voi trăi alături de tine, dar cred că n-a fost să fie.

Şi-a azvârlit cât colo paharul, şi restul de cafea s-a prelins pe cărămizi. Mi-a aruncat o ultimă privire, s-a urcat în maşină, a pornit motorul şi a demarat spre vest cu toată viteza.

I-am urmărit luminile din spate îndepărtându-se pe Harris Street până când le-am pierdut din vedere, la scurt timp după ce a traversat Bull Street. Ştiam că n-o să pot iubi niciodată un bărbat care-mi părăsea sora fără să-şi ia măcar rămas-bun şi, cu siguranţă, nu puteam iubi un laş. I-am ridicat paharul de cafea, ultima insultă pe care i-o adusese oraşului Savannah, şi l-am aruncat într-un coş de gunoi din parc. M-am urcat pe bicicletă şi mi-am petrecut o mare parte a timpului în care am pedalat spre casă întrebându-mă în ce măsură ceea ce iubisem la Jackson

fusese real şi în ce măsură doar invenţia mea. Acel Jackson pe care ajunsesem să-l iubesc nu era omul care tocmai plecase. Era, după toate probabilităţile, o simplă creaţie a minţii mele, cu nimic mai real decât fusese.

Am ajuns acasă şi mi-am sprijinit din nou bicicleta de garaj. Răsăritul soarelui m-a întâmpinat în grădină şi mi-am dat seama, cu o tresărire, că era ziua mea. Ziua noastră, m-am corectat, trimiţând către Maisie un val de iubire. Speram că, odată cu trecerea timpului, o să mă poată ierta pentru tot ce se întâmplase cu Jackson. Am sperat că o s-ajungă să-l vadă la fel de clar cum îl văzusem eu, pe neaşteptate.

M-am bucurat fiindcă, după plecarea mea, nu încuiase nimeni uşa bucătăriei. Când am intrat, am găsit-o pe Ellen singură la masă, aşteptându-mă.

— Ei, tu, a zis ea. Vino încoace şi lasă-mă să mă uit la mâna ta.

Pentru a doua oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, cineva mi-a luat mâna şi mi-a vindecat o rană. Mi se părea că, de când mă vindecase Connor, trecuse o veşnicie.

— Ştiu că eşti obosită, dar stai puţin cu mine, a spus Ellen.

— Îmi pare rău, am răspuns. Nu-mi doresc decât să mă bag în pat. Sunt sigură că şi ţie ţi-ar prinde bine să dormi.

Era trasă la faţă şi, în lumina aurie revărsată prin fereastră, părea mai bătrână decât oricând.

— Nu, m-a contrazis hotărâtă. Trebuie să-ţi spun mai întâi câteva lucruri şi pe urmă putem merge amândouă la culcare.

— Bine, am capitulat, aşezându-mă lângă ea.

— Mai întâi de toate, a spus, la mulţi ani.

Mi-a zâmbit.

— Nu, n-am uitat. N-a uitat niciunul dintre noi, dar mă-ndoiesc că azi o să fim în stare să sărbătorim.

— E în ordine, am răspuns, apoi am căscat, sperând ca Ellen să priceapă semnalul.

Ea m-a luat de mână.

— Vreau şi să m-asigur că ştii c-o să fiu întotdeauna aici

pentru tine. L-am iubit pe Erik, tatăl tău, şi, în ciuda celor petrecute între el şi Emily, cred că şi el m-a iubit. Ştiu că v-a iubit pe voi, fetele. Mi-a mărturisit, la un moment dat, că nu poate spune sus şi tare că-i sunteţi fiice; e cel mai dificil lucru de care s-a lovit în toată viaţa lui. Dar a fost de acord că era mai bine să nu afle niciodată Ginny cine vă e tată.

— Dar cum ai putut trece peste faptul că făcuse copii cu sora ta? am întrebat.

A avut nevoie de câteva clipe ca să-şi aleagă cuvintele.

— Era un om deosebit, a spus, în cele din urmă. L-am iubit mai mult decât iubesc viaţa şi era tatăl fiului meu. Am izbutit cumva să-l iert. Merita să aibă copii şi, după naşterea lui Paul, Ginny m-a împiedicat să mai aduc pe lume alţii. Mă bucur că v-aţi născut voi. Când Erik s-a revoltat împotriva familiei lui, rudele l-au renegat. Tu, eu, Maisie şi Paul eram tot ce avea pe lume. Cred că de-asta mi-a fost mai uşor să-i trec cu vederea aventura cu Emily.

Şi-a lăsat mâna în jos şi a scos la iveală o fotografie veche, pe care-o ascunsese până atunci vederii mele.

— Nu am, deci nu-ţi pot arăta, prea multe lucruri legate de viaţa lui dinainte de căsătorie, dar am asta. E o fotografie a bunicii lui Erik, a străbunicii tale. Se numea Maria.

Avea ochi luminoşi, aşezaţi exact la distanţa potrivită, sprâncene arcuite şi buze în formă de inimă. Fotografia era alb-negru, dar frumosul păr lung al femeii trebuie să fi avut aceeaşi nuanţă de blond ca buclele de culoarea mierii ale surorii mele.

— Seamănă perfect cu Maisie, am spus, luând poza în mâini şi studiind-o cu mai multă atenţie.

— Da, aşa e, a încuviinţat Ellen. Dar, deşi tu semeni mai mult cu mama ta, regăsesc totuşi ceva din Maria şi în tine.

— Pot s-o păstrez? am întrebat, aproape vrăjită de chipul care mă privea din fotografie.

— Bineînţeles, îţi aparţine.

— Mulţumesc.

Am dat să mă ridic, dar Ellen a întins mâna şi m-a oprit.

— Mai e ceva, bombonico.

— OK, am răspuns, îngrijorată de tonul ei.

— Azi-noapte, când te-am îmbrăţişat după ce te-ai întors de la incendiu, am simţit ceva la tine. Pe moment, totul a fost prea furtunos ca să verific, însă, dacă nu te deranjează, aş vrea s-o fac acum.

— Mătuşă Ellen, aproape că mă sperii.

— Îmi pare rău, a spus, ridicându-se şi aplecându-se asupra mea. Nu e vorba de nimic care să te sperie.

Şi-a pus mâna pe burta mea.

— Iubito, e exact aşa cum am crezut. Eşti însărcinată.

30

De când îmi făcusem ultimul Tur al Mincinosului trecuseră aproape trei săptămâni. Era sigur că taţi din suburbii care alcătuiseră grupul meu de atunci mă uitaseră aproape cu desăvârşire, preocupaţi de meciuri de fotbal, întâlniri de afaceri şi termene de predare a rapoartelor. De când îi lăsasem la Pirate's House, se certaseră cu nevestele lor, se împăcaseră, îşi tunseseră peluzele şi jucaseră câteva partide de golf. Probabil că nu se mai gândiseră la mine niciodată. Însă eram sigură că eu n-o să-i uit vreodată, pentru că orele petrecute în compania lor marcaseră sfârşitul vieţii mele normale. Din clipa în care o văzusem pe Jilo în cimitirul Colonial Park şi îmi venise ideea să-i fac o vizită, lumea mea o luase razna.

Uciderea lui Ginny şi tragerea la sorţi. Criza de furie cu care culminase gelozia lui Maisie şi dispariţia ei, fie şi numai vremelnică, din viaţa mea. Vrăjile lui Jilo, care mă atrăseseră în lumea ei întunecată şi mă împinseseră în braţele lui Peter. Răzbunarea lui Grace şi puterea pe care-o împrumutasem de la Oliver. Connor şi Wren. Incendiul şi spiritele întunecate care îi devoraseră pe cei doi. Jackson şi plecarea lui. Copilul microscopic din uterul meu.

M-am trezit pe malul fluviului, lângă statuia Fetei-care-face-cu-mâna, privind apa şi dorindu-mi din nou viaţa simplă pe care o trăisem dintotdeauna. Şi în clipa aceea am înţeles-o pe Florence, cea care venise acolo vreme de patruzeci de ani fluturându-şi şorţul. Nu aştepta un bărbat, aştepta întoarcerea fetei care fusese ea însăşi înainte de a i se răsturna viaţa cu susul în jos. Ştiam că n-o să mă mai simt vreodată în stare să-ndrug minciuni despre ea.

Ellen îmi spusese că urma să am un băiat – asta dacă voiam să-l aduc pe lume. Mă asigurase că bebeluşul o să fie sănătos, dacă mă hotăram să duc sarcina la bun sfârşit. Embrionul exista de numai câteva zile şi pentru o vrăjitoare era aproape un fleac să anuleze contopirea spermatozoidului cu ovulul. Dacă asta doream, puteam pur

şi simplu să-mi continui existenţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am privit lumina strălucind pe undele fluviului şi mâna mi s-a dus instinctiv deasupra pântecului, protejând viaţa pe care o ştiam înmugurind acolo, deşi aveau să mai treacă multe zile înainte ca semnele prezenţei sale să poată fi desluşite fără ajutorul magiei. N-aveam să mai judec niciodată o altă femeie fiindcă scăpase de o sarcină neaşteptată, dar avortul nu era pentru mine. Eram hotărâtă să nasc copilul, chiar dacă astfel mi-aş fi riscat viaţa, aşa cum şi-o riscase mama. Iar asta însemna să mă leg de Peter pentru totdeauna. Trebuia să reuşesc cumva să-l iert, fiindcă nu voiam ca băiatul meu să crească fără tată. Ceea ce nu însemna că o să-i fiu vreodată soţie. Nu eram sigură că mai aveam încredere în el şi nu mă puteam mărita vreodată cu un bărbat în care nu aveam încredere. De fapt, nu cred că mai aveam încredere în cineva.

A sosit un grup de turişti şi au început cu toţii să se fotografieze alături de Fata-care-face-cu-mâna. Nu voiam să fiu o umbră în pozele lor, aşa că am plecat de lângă statuie şi am pornit-o în sus pe River Street, amintindu-mi de tururile pe care le făcusem de-a lungul anilor. *Atenţie la piatra cubică şi nu băgaţi de seamă minciunile. Barurile sunt chiar în faţa noastră! Nu uitaţi să-i daţi bacşiş ghidului!*

Trebuia să stau de vorbă cu Peter şi, cu cât o făceam mai curând, cu atât era mai bine. Trebuia să lămuresc totul înainte de năvala următorului val de nebunie. Nu mai rămăsese nici măcar o săptămână până la ceremonia de învestire, când energia ancorei avea să fie legată de Maisie pentru întreaga ei viaţă, aşa că în curând casa Taylor avea să fie din nou plină ochi cu reprezentanţii celor nouă familii care urmau să iau parte la eveniment. Începeam să-l apreciez pe Emmet, al cărui trup găzduia simultan nouă oaspeţi.

Maisie urma să se-ntoarcă cu o zi înaintea ceremoniei. Mă întrebam dacă trebuia să-i povestesc cele întâmplate şi dacă îi erau în mare măsură deja cunoscute. Era greu de

crezut că nu plecase decât de o săptămână.

Povestea despre incendiul din casa lui Ginny şi despre sinuciderea lui Connor se aflase pe primele pagini ale ziarelor ajunse pe treptele caselor din Savannah şi nu le scăpase posturilor de televiziune locale. Am intrat pe East Broad, străduindu-mă să mă feresc de oricine m-ar fi putut recunoaşte. Lumea voia să vorbim despre cele întâmplate şi n-aveam niciun chef de aşa ceva. Oamenii din Savannah n-aveau decât să creadă ce voiau, dar, pentru numele lui Dumnezeu! Era cazul să-şi păstreze părerile pentru ei.

Din mers, mi-am pescuit mobilul din rucsac şi l-am deschis. Treizeci de sms-uri, majoritatea de la Peter. Şi două mesaje vocale de la Ellen şi Oliver. Am deschis ultimul sms de la Peter şi, fără să-l citesc, am răspuns: „Ne întâlnim la mine”.

Când am ajuns, l-am găsit aşteptându-mă în faţa casei, în camionetă. A dat să coboare, dar, în schimb, m-am urcat eu pe locul pasagerului.

— Ştiu că ai fost la Jilo, am spus. Ştiu că i-ai cerut s-arunce o vrajă asupra mea.

Ruşinea i-a făcut faţa mai roşie decât îi era părul.

— Mercy... a început.

L-am întrerupt.

— Şi pe urmă m-ai luat în patul tău. Ştiind că eram sub influenţa vrăjii lui Jilo.

A tras un pumn în volan şi lacrimile au început să-i şiroiască pe faţă. Se simţea atât de vinovat încât nici nu îndrăznea să mă privească.

— Am crezut c-o să te pierd. Am crezut c-o să te pierd din cauza lui.

— Mda, ei bine, „el” a plecat, iar eu sunt tot aici. Dar tu m-ai pierdut oricum, am spus, mai degrabă resemnată decât furioasă.

Peter şi-a îngropat faţa în mâini şi umerii laţi au început să-i tresalte în ritmul unor suspine puternice.

— Îmi pare atât de rău, Mercy. Îmi pare atât de rău.

Şi-a ridicat faţa din mâini şi s-a uitat la mine.

— Nu-ţi cer să mă ierţi. Ştiu că nu merit. Ştiu doar că,

dacă aş putea să retrag vraja, aş face-o. Şi chiar am încercat. M-am dus la Jilo la vreo două zile după ce o căutasem prima oară. Mi-a spus că e prea târziu ca s-o ia înapoi. Am sperat că, tu fiind cine eşti, o să dea greş.

— Şi cine sunt? am întrebat.

Oare Peter mai cunoştea şi alte secrete? Oare ştiuse tot timpul, ca tot restul lumii, cine era tatăl meu? Poate că întrebările erau iraţionale, dar tocmai îmi pierdusem încrederea în orice.

— Păi, o Taylor, a răspuns el, roşind. M-am gândit că, poate…

— Ar fi trebuit să-mi spui ce-ai făcut, am zis.

— Ştiu că aşa ar fi trebuit, dar mi-a fost atât de frică, a răspuns. Nu e o scuză, am fost un laş.

— Al naibii de laş, am subliniat şi l-am privit cu asprime. Ai fost singurul om din viaţa mea pe care puteam conta, ştiind că e ceea ce spune că e. Fără trucuri. Fără vrăji. Şi ce-ai făcut tu? Te-ai folosit de-o vrajă pusă asupra mea.

La auzul propriilor mele cuvinte, am înţeles de ce mă simţeam de fapt trădată. Nu pentru că Peter îmi făcuse o vrajă de dragoste. Fiindcă întotdeauna crezusem că magia e o armă pe care el n-o s-o folosească niciodată – că n-o s-o poată folosi niciodată – împotriva mea. Însă o folosise.

Pe de altă parte, nu puteam trece peste faptul că eu însămi mă dusesem la Jilo pentru exact aceeaşi vrajă. Voisem să folosesc magia ca să mă-nşel pe mine însămi şi, prin extensie, ca să-l înşel pe Peter. Indignarea mea începea să pară ceva mai puţin îndreptăţită.

— Tot ce pot să spun e că-mi pare rău, a zis el. O să te iubesc întotdeauna, Mercy. Şi-o să intru în mormânt regretând ceea ce am făcut.

A inspirat greoi şi s-a gârbovit pe scaun.

— O să-nţeleg dacă nu mă mai vrei în viaţa ta.

Regretul întipărit pe faţa lui, o faţă pe care o ştiam de când începusem să mă îmbrac ca un băieţoi şi să mă caţăr în copaci, m-a convins c-o să mi-l doresc mereu în apropiere, chiar dacă n-avea să-mi devină soţ niciodată. Lipsa onestităţii nu-i era caracteristică.

— Ei, pentru asta e ceva cam prea târziu, ţinând cont c-o să avem un copil.

— Îmi pare rău, a spus el. Ce?

— O să avem un copil, Peter. Ellen l-a simţit în mine şi ea nu se-nşală niciodată în asemenea privinţe.

Faţa i s-a metamorfozat, trecând de la masca roşie a vinovăţiei pe care-o privisem cu o clipă înainte la cenuşiul cadaveric al spaimei şi s-a oprit la strălucirea bucuriei.

— O, Mercy. Nu merit atât de mult, a zis, întinzându-se spre mine şi încercând să mă tragă mai aproape ca să mă sărute.

L-am plesnit peste mână şi, când a făcut ochii mari, i-am văzut în ei teama şi părerile de rău.

— Am conceput un copil împreună, i-am spus, cu fermitate. Dar asta nu înseamnă nici că suntem împreună, nici că vom mai fi vreodată.

— Îmi pare rău, a repetat, retrăgându-se în partea opusă a cabinei.

— Încă nu te-am iertat, am adăugat eu. O s-o fac. Trebuie. Copilul meu n-o să crească fără tatăl lui. Apropo, Ellen zice că e băiat. O să-i dăm numele tatălui tău, Colin, şi-o să-i sărbătorim de fiecare dată împreună onomastica şi ziua de naştere. Dar, am încheiat, asta nu-nseamnă c-o să fiu soţia ta. Auzi?

— Da, aud, a răspuns, docil. E mai mult decât am dreptul să pretind.

Spusesem ce avusesem de spus şi toată furia îmi dispăruse. M-am uitat la chipul lui dulce.

— O să am nevoie de ceva timp ca să trec peste asta, dar o să mă străduiesc. De dragul lui Colin.

— OK, s-a mulţumit el să spună, uşurat.

— Cam atât despre noi doi deocamdată. Avem de rezolvat afaceri de familie.

— Atunci ar trebui să plec şi să le las în seama ta, a zis, încercând să zâmbească.

— Îmi pare rău, amice, am ripostat, coborând din camionetă. Acum faci parte din familie, vrei sau nu vrei. Vino înăuntru.

Am intrat şi am găsit-o pe Ellen în bibliotecă, ordonând în cutii albumele muzicale ale lui Connor.

— Camionul societăţii de binefacere vine mâine să ia toate astea. Într-un fel, e păcat, a spus ea. Pentru un cretin desăvârşit, avea gusturi bune în materie de muzică.

— De ce ne grăbim cu astea? am întrebat.

— E dorinţa lui Iris.

Ellen şi-a lăsat treaba baltă şi s-a aşezat pe fotoliul dublu.

— Prin urmare, voi doi aţi stat de vorbă.

— Da, doamnă, a răspuns Peter.

Înainte de a face o gafă, Ellen m-a privit lung, ca să se asigure că într-adevăr îi spusesem lui Peter despre copil. Am dat din cap.

— Bun, a zis ea. Şi pot să vă-ntreb ce-aţi hotărât în privinţa copilului?

— Îl păstrăm, am răspuns, iar Ellen a sărit în picioare, m-a luat în braţe şi m-a învârtit.

— O, sunt atât de fericită! a exclamat. A trecut atâta timp de când în casa asta n-a mai fost niciun copil, niciun copil adevărat, a adăugat, cu gândul la Wren. După ce moartea a tot lovit familia noastră în ultima vreme, o să fie minunat să aşteptăm o naştere.

M-am bucurat pentru prima oară că în mine creştea o viaţă.

— Da, o să fie bine pentru toată lumea, am zis.

I-am făcut semn lui Peter să se aşeze, iar eu m-am instalat împreună cu Ellen pe fotoliul dublu.

— De când mi-ai spus că sunt însărcinată, n-am mai fost în stare să mă concentrez la alte chestii, dar acum trebuie să ştiu. Ce face Iris?

Mătuşa mea şi-a lins buzele şi s-a uitat la podea, aşa că mi-am dat seama că încerca să decidă ce să-mi spună şi ce nu.

— Iris e devastată, a început, în cele din urmă. A descoperit că omul pe care-l iubea, şi numai Dumnezeu ştie de ce-l iubea, a fost un monstru, un criminal. E plină de furie, de o furie neagră, împotriva lui şi vrea să

plătească pentru ce a încercat să-ţi facă el ţie. Însă Connor – sau, mai degrabă, acel om care era Connor în *viziunea ei* – a fost, pentru ea, singurul bărbat din lume. Şi, în timp ce e furioasă pentru ceea ce ţi-a făcut el ţie, încă nici măcar n-a început să se înfurie pentru ceea ce i-a făcut ei. Trebuie să se împace cu multe, să treacă peste multe.

— Să-i spun despre copil? am întrebat.

— Bombonico, o să fie foarte fericită să afle despre copilul tău. Ar putea fi singurul lucru care s-o ajute să iasă din mizeria asta. Dar acum nu e aici. Ea şi Oliver sunt la secţia de poliţie.

— De ce? am întrebat.

— Trebuie să răspundă la nişte întrebări. Vezi tu, Iris i-a servit lui Connor drept alibi pentru ziua crimei. Când a predat falsa scrisoare de sinucigaş, Cook a dorit să afle de ce a minţit pentru soţul ei.

— N-o vor acuza de nimic? a întrebat Peter.

Ellen a râs zgomotos.

— Te rog, Oliver s-a dus cu ea tocmai ca să se-asigure că aşa ceva nu se va întâmpla. O s-o scoată din încurcătură şi probabil că, în acelaşi timp, o să-şi aranjeze şi o partidă de sex. Însă mă tem că am într-adevăr o veste supărătoare. Azi ni s-a dat de ştire că o parte dintre familii îşi trimit aici mai devreme reprezentanţii care vor lua parte la ceremonia de învestire. Au aflat ce s-a întâmplat cu Connor şi Wren – adevărul, nu prostiile pe care i le-am servit noi poliţiei – şi au hotărât că trebuie să vină aici din timp ca să ne „ajute” să facem pregătirile, fiindcă noi am suferit „o pierdere grea”.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să intrăm în cea mai mare viteză ca să ne pregătim pentru sosirea lor, am spus, ridicându-mă.

— Ai priceput, a răspuns Ellen. Iris vrea să scoatem de-aici toate lucrurile lui Connor înainte de apariţia oaspeţilor. M-ai putea ajuta să-i împachetez hainele şi toate celelalte efecte din camera lor până când se-ntoarce Iris, m-a rugat, apoi a şovăit. Efecte, a repetat. E interesantă alegerea acestui cuvânt când vorbeşti despre

un om cum a fost Connor.

A clătinat din cap.

— Ei, înţelegi ce vreau să spun.

— Da, înţeleg, am spus.

Avea să treacă mult timp ca să domolim valurile stârnite de Connor în vieţile noastre.

— Iar tu, Peter, ai putea căra lăzile astea grele, cu discuri, în garaj. Cu cât păstrăm aici mai puţine lucruri care să-i amintească lui Iris de Connor, cu atât mai bine.

— Să nu mă-nţelegeţi greşit, a zis Peter. Vă ajut cu plăcere cum pot, dar n-ar fi posibil…

A ezitat.

— Ei bine, n-aţi putea face un soi de vrajă care să rezolve problema asta?

Ellen a râs.

— Ba da. Aş putea. Dar acum am nevoie de ceva tangibil cu care să mă ocup. În plus, mi s-a spus că atunci când faci ce ai de făcut fără să recurgi la magie ţi se formează adevăratul caracter.

— OK, a acceptat Peter.

Apoi s-a întors spre mine.

— Tu să nu ridici nimic greu.

— O, uite-aşa începe, a zâmbit Ellen.

Am luat două cutii goale şi am urcat în camera pe care o împărţise Iris cu Connor dinainte de a mă naşte eu. Am deschis şifonierul lui şi i-am scos suportul de cravate şi cele trei costume – două de culoare închisă şi cel gălbui pe care-l purta în lunile toride din Savannah. Toate astea au ajuns în prima cutie. Pe urmă i-am luat în braţe toate cămăşile, cu umeraşe cu tot. Când am dat să le aşez pe pat, mirosul lui m-a învăluit ca un giulgiu. Le-am lăsat să cadă la podea şi am început să scot umeraşele. Pe urmă le-am împăturit cât am putut de repede şi le-am stivuit în altă cutie deschisă. În încăpere era mult mai mult din Connor decât puteam căra în două cutii de carton. M-a copleşit o senzaţie de împovărare şi am plecat să mai aduc câteva cutii goale din bibliotecă.

Când m-am întors acolo, Ellen şi Peter nu erau pe

nicăieri, aşa că am luat nişte cutii încă pliate şi am revenit la etaj. Când plecasem, uşa camerei mi se trântise în urmă, aşa că am căutat pe bâjbâite mânerul, cu toate cutiile îngrămădite stângaci sub braţ. Când am intrat în cameră, am simţit cum toate speranţele mă părăsesc. M-am aşezat pe marginea patului şi mi-am luat capul în mâini, aproape zdrobită sub greutatea propriei tristeţi. Mai degrabă am simţit decât am văzut o mişcare şi, când am ridicat capul, l-am zărit pe Connor în oglindă. Nefericirea pe care-o simţeam venea de la el. Atunci am ştiut că oraşul Savannah refuzase să-i ofere odihna veşnică sau iertarea pentru păcatele lui.

31

Trei vrăjitori sosiseră mai devreme şi ne ajutau să pregătim casa şi curtea pentru învestire. Ceremonia avea să se desfăşoare afară, aşa că am fugit de ei şi m-am aşezat pe un fotoliu comod, cu tetiere laterale, din bibliotecă. Dar, în ciuda strădaniilor mele, m-am pomenit, cel puţin pe moment, chiar în inima pregătirilor. Rivkah Levi, o tornadă din New York, a trecut chiar pe lângă mine, cu Emmet pe urme. Cei doi inspectau cu meticulozitate casa, în căutarea oricăror scurgeri sau infiltrări de energie. Identificarea naturii tuturor energiilor şi echilibrarea lor înainte de a se instala în Maisie energia barierei aveau o foarte mare importanţă.

— E mai rău decât la curăţenia pentru *Pesah,* mi-a spus Rivkah, veselă, trăgându-l pe Emmet afară din încăpere.

Bodaway Jones, încărcat din cap până-n picioare cu argint şi peruzele, a trecut pe lângă mine, descântând şi fluturând o pană pe lângă un băţ murdar. A dat din cap, în semn că-mi remarcase prezenţa, fără să-şi întrerupă incantaţia. Intenţiona să alunge din casă toate prezenţele negative. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să-l previn în privinţa lui Connor, dar n-aveam inima să mai jupoi încă un rând de piele de pe Iris. Dacă-şi făcea bine treaba, Connor i-ar fi picat în plasă fără să mai şi afle mătuşa mea.

Ekala Maringar sosise odată cu ceilalţi doi, dar dispăruse curând după aceea într-o cameră de oaspeţi şi nu mai ieşise de-acolo nici ca să mănânce, nici ca să bea, nici din oricare alt motiv. Din când în când, auzeam, prin uşa închisă, frânturi din cuvintele pe care le rostea. Ekala trăia în lumea viselor, unde împletea, împreună cu strămoşii ei, cordonul de argint care avea să lege bariera de Maisie, sau cel puţin aşa îmi spusese Bodaway. Era extrem de important să n-o tulbure nimeni, prin urmare o ocoleam de la mare distanţă ori de câte ori era posibil.

Adevărul era că întregul procedeu mi se părea absurd. În final, probabil că farmecul şi alura întregului eveniment

semănau cu ale unei cununii oficiate de judecătorul de pace, dar ei se străduiau să-i dea amploarea unei ceremonii de încoronare. Eu, una, n-avusesem niciodată înclinaţii spre fast şi formalităţi, aşa că nu mă simţisem câtuşi de puţin rănită când mă invitaseră să m-aşez şi-mi explicaseră că numai cei născuţi cu putere puteau lua parte la învestire. Rivkah îmi ceruse, cu foarte mare diplomaţie, să-mi găsesc un alt loc în care să stau în momentul respectiv, iar eu fusesem mai mult decât încântată să le fac pe plac.

— Noi o să sărim peste toate astea, nu-i aşa, amice? mi-am întrebat copilul, fără să fiu sigură că exista deja un suflet care să-mi răspundă.

Chiar dacă nu era, certitudinea că în mine creştea Colin avea ceva care mă făcea să mă simt împăcată.

— Cu cine vorbeşti? m-a întrebat Oliver, oprindu-se să mă sărute pe frunte.

— Cu Colin, i-am răspuns, cu mândrie. Şi suntem amândoi de acord că ar trebui să nu stăm în calea tuturor acestor vrăjitori şi vrăjitoare.

— Ei bine, domnule Colin, a spus Oliver, bănuiesc că eşti cel mai norocos fiu-în-devenire-din-lume fiindcă ai o mamă atât de frumoasă şi de înţelegătoare. Nu-mi place că eşti dată afară de-aici, a adăugat, uitându-se în ochii mei. Dar ai văzut ce s-a întâmplat în timpul tragerii la sorţi. Ne place să credem că totul e bine pus la punct şi nu poate interveni nimic neprevăzut, dar lucrurile pot lua cu mare uşurinţă o întorsătură neplăcută când zece personalităţi puternice joacă volei c-o bombă nucleară.

— Cum poate fi toată povestea asta sigură pentru Maisie? am întrebat. A fost trimisă să fie instruită timp de nici două săptămâni, iar acum e aşteptată să se întoarcă şi să ancoreze capătul dinspre noi al barierei.

Oliver a zâmbit.

— Gingersnap, ţie poate ţi se pare o ciudăţenie, dar, deşi de la noi nu lipseşte decât de câteva zile, în lumea în care se află Maisie s-au scurs mai mulţi ani. A avut timp berechet pentru instruire şi a fost instruită de o *ancoră.* I

s-a acordat un tratament cu totul special. Gudrun nu e disponibilă pentru oricine.

N-aveam chef să-mi bat capul cu dimensiunile temporale. Mi-am dat brusc seama că ticăitul sonor al vechiului ceas de perete al lui Ginny avea, probabil, un scop pentru ea. Zgomotul permanent, repetitiv, fusese probabil un soi de metronom subconştient care-o ajuta să-şi sincronizeze timpul cu al nostru. M-am întrebat dacă lui Maisie un astfel de instrument i s-ar fi putut părea util şi dacă ar fi fost sau nu bine să-i fac rost de unul. Sau poate că aveau să i-l pună celelalte ancore în coşul cu cadouri care o aştepta. Felicitări pentru învestitură şi succes la preluarea greutăţii lumii!

— Această Gudrun o să participe la ceremonie? am întrebat, în schimb.

— Nu, pentru că nu mai există în planul nostru, a răspuns Oliver.

Am priceput că mai erau multe de spus.

— Am văzut-o o dată, am zis.

Faţa lui Oliver a devenit pământie.

— Imposibil, a spus.

— Ba nu, chiar am văzut-o. În oglindă, alături de Maisie, când mi-ai împrumutat puterea ta.

— Ea te-a văzut? m-a întrebat unchiul meu, încruntându-se.

— Da, dar numai pentru o clipă. Şi-a fluturat mâna şi a întrerupt legătura.

— Înţeleg, a zis el. Ascultă-mă. Mercy, ar fi cel mai bine dacă nu te-ai mai gândi la Gudrun niciodată.

— Da, da, am spus, deloc impresionată. Ellen m-a avertizat deja. Forţă a naturii şi tot restul.

— Nu, scumpa mea, trebuie să m-asculţi. Nu trebuie să faci nimic care s-atragă atenţia lui Gudrun.

Oliver şi-a trecut mâna prin păr.

— Uite cum stau lucrurile, Gudrun nu se află acolo unde se află fiindcă vrea ea, ci ca pedeapsă. N-o să ia parte la învestire pentru că nu-i este îngăduit să se-ntoarcă în lumea noastră. Nu s-a ocupat de Maisie de bunăvoie, ci ca

parte a ispăşirii pedepsei. Şi, a adăugat unchiul meu, ca avertisment pentru Maisie. Pentru binele tău şi pentru al lui Colin, dă uitării povestea asta.

— OK, am răspuns, dojenită ca la carte. N-o să mă mai bag unde nu-mi fierbe oala.

— Bun, a spus el, şi uşurarea i-a readus pe chip masca de om tânăr. Şi, dacă tot vorbim despre cei de care ar trebui să te ţii deoparte, nu vreau s-aud că-ţi mai pierzi vreodată vremea cu Jilo.

A arătat către etaj.

— I-am tăiat legătura cu debaraua cu lenjerie. N-ar fi trebuit să păstrezi secretul ăsta faţă de noi.

— Ştiu, am spus. Îmi pare rău.

M-a privit mijind ochii.

— În privinţa ei, nimic nu e real, să ştii. Totul e doar un spectacol. Şi nu mă refer doar la faptul că trebuie să-şi împrumute puterea. Nu uita că i-am cunoscut nepoata, aşa că ştiu nişte lucruri despre ea. O umbla ea pe aici purtându-se ca o preoteasă Hoodoo dintr-o văgăună uitată, care nu e în stare să folosească un pronume personal şi să conjuge un verb, dar joacă teatru. Fiindcă e util pentru afaceri. Asta îşi doresc oamenii. În realitate, individa a învăţat la Spelman College. Şi-a luat diploma în chimie. Dacă s-ar fi născut cu douăzeci de ani mai târziu, ar fi ajuns probabil doctor în medicină, nu tămăduitoare.

Oliver mi-a citit surprinderea pe faţă.

— E aşa cum îţi spun, în privinţa lui Jilo singurul adevăr e că te poate băga în belele dacă nu te ţii departe de ea.

— O s-o ocolesc, am promis, ştiind, de fapt, că minţeam.

Între mine şi babă exista acum un soi de conexiune. Chiar dacă tot ce se ştia despre ea era o minciună, între noi două exista o anumită legătură imposibil de descris prin cuvinte şi nici măcar nu eram sigură că puteam s-o distrug. Nu eram sigură nici că voiam s-o distrug.

— Bun, a răspuns el, preocupat de prea multe alte lucruri ca să-mi citească gândurile ca de obicei. Sora ta soseşte peste câteva ore. Eşti pregătită s-o revezi?

— Da, cred că da.

— O să fie dornică să stea de vorbă cu tine, dar mă tem că n-o să puteţi rămâne prea mult împreună. Reprezentanţii celorlalte familii vor ajunge aici cu puţin timp înaintea ei şi-i vor ocupa tot timpul.

— Ştie de Connor? am întrebat.

— Da, ştie tot ce-a făcut. A aflat şi de Wren. Ştiu că-şi doreşte cu disperare să te vadă, să se convingă cu ochii ei că eşti teafără.

Oliver a făcut o pauză.

— Nu i-am spus despre copil. Ne-am imaginat că vrei să-i spui tu însăţi.

— Şi Jackson?

— Ştie c-a plecat. Nu uita, Gingersnap, că, din perspectiva ei, Maisie lipseşte de foarte multă vreme. A avut timp să-l jelească pe Connor, indiferent cum. Şi a avut timp să treacă şi peste povestea cu Jackson. Cred că v-aţi dat amândouă seama că, deşi venea într-un ambalaj foarte frumos, înăuntru nu era mare lucru. Dacă ar fi fost, ar fi rămas măcar ca să-şi ia rămas-bun de la Maisie.

Am dat din cap, întru totul de acord.

— OK, fata mea. Acum trebuie să mă-ntorc la treabă, a spus şi a dat să plece.

Dar s-a oprit brusc şi s-a răsucit pe călcâie.

— O clipă! a exclamat. Am mai întâi o surpriză pentru tine.

I-am aruncat o privire suspicioasă şi el a început să râdă.

— Nu, asta e o surpriză plăcută. Eu şi mătuşile tale ţi-am făcut pentru mâine o rezervare la Mansion[16]. Cât vom fi aici, cu celelalte familii, tu o să-ţi petreci ziua în salonul de masaj şi în cel de înfrumuseţare şi noaptea în apartamentul tău cu vedere spre parc, m-a anunţat, oferindu-mi cea mai reuşită imitaţie a unui prezentator de emisiuni-concurs de care era capabil.

— Sună excelent, am răspuns. Mulţumesc.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Totul pentru nepoata mea preferată, a zis, cu voioşie.

---

[16] Hotelul Mansion din Forsyth Park *(N.t.).*

Pe urmă a făcut o pauză lungă, după care a reînceput să vorbească pe un ton mult mai sobru.

— Şi vreau să ştii că am spus-o cu toată seriozitatea. Maisie a fost, întotdeauna, favorita tuturor şi, să nu mă-nţelegi greşit, şi eu o iubesc tare mult pe fata aia, însă tu eşti micuţa mea Gingersnap, m-ai auzit?

Oliver era oaia neagră, iar eu eram neisprăvita. În adâncul sufletului meu, ştiusem dintotdeauna că eram preferata lui, dar îmi făcea oricum plăcere să-l aud spunându-mi-o. Am zâmbit.

— Da, te aud, am răspuns. Acum pleacă, până nu-ncepem amândoi să plângem ca nişte fetiţe.

A râs şi a ieşit. L-am urmat peste câteva minute şi m-am dus pe verandă. Tot ce se petrecuse în ultimele câteva săptămâni mi-a revenit brusc în minte şi m-am simţit cu o mie de ani mai bătrână decât scria în permisul meu de conducere. Am rămas acolo, liniştită, calmându-mi respiraţia. Greierii estompau de minune zgomotele care răzbăteau din interiorul casei şi căldura soarelui m-a adormit, am căzut într-un somn dulce fără vise.

M-a trezit atingerea unei mâini catifelate care-mi îndepărta părul de pe frunte.

— Hei, tu.

Vocea lui Maisie m-a smuls instantaneu din braţele somnului. Înainte să-mi aduc aminte de înfiorătoarea noastră ultimă întâlnire şi să mă simt vinovată pentru rolul meu în dispariţia lui Jackson din viaţa ei, m-a inundat un val de iubire – acea iubire pe care n-o poate înţelege decât cine face parte dintr-o pereche de gemeni. Persoana alături de care venisem pe lume se reîntorsese la mine, iar eu am strâns-o tare în braţe. Nimic nu era mai presus de alinarea pe care mi-o oferea prezenţa ei.

După câteva clipe, mi-am slăbit strânsoarea, ca să mă uit mai bine la ea. Era sora mea, fireşte, dar se schimbase. Avea o aură de seninătate şi de maturitate pe care nu i-o simţisem până atunci.

— Trebuie să-ţi cer iertare, Mercy, a spus.

— Nu, eu trebuie să-ţi cer ţie iertare! am ripostat.

— Pentru ce, pentru Jackson? a râs ea. Ştiu că, pentru tine, totul e încă proaspăt, dar eu am avut la dispoziţie mult timp în care să trec peste tot ce s-a întâmplat cu el.

— A plecat, am spus, auzindu-i detaşarea din glas, dar nefiind în stare să i-o înţeleg la modul emoţional.

— Pe moment, dar sunt sigură că nu l-am văzut pentru ultima oară. A fugit, dar, după ce va cântări totul pe-ndelete, o să se-ntoarcă la mine.

N-am ştiut ce să-i răspund. Nu puteam să-i povestesc ce-mi ceruse ultima oară – să fug cu el. N-am putut decât să sper că, spre binele ei, plecase cu adevărat pentru totdeauna şi că locul avea să-i fie luat de un bărbat mai potrivit.

— Mă vor căuta în curând, a adăugat Maisie. Şi n-o să mai am timp să stau de vorbă cu tine decât după învestire, aşa că te rog să m-asculţi acum.

Am privit-o în ochi, ca să fie sigură că se bucura de toată atenţia mea.

— Trebuie să-ţi cer iertare pentru purtarea mea din noaptea tragerii la sorţi. Probabil că-mi ieşisem din minţi, de aceea m-am purtat cu tine aşa. Când ai fugit de mine, mi-am dat seama cât de tare trebuie să te fi speriat şi să te fi rănit. Voiam să te chem înapoi, dar...

— E în ordine, am spus.

— Nu, *nu* e. Eşti sora mea. Cea mai bună prietenă a mea. Uneori cred că eşti singura mea prietenă adevărată. Modul în care m-am purtat cu tine, în care m-am purtat cu întreaga mea familie, a fost de neiertat.

— Nu pot vorbi în numele restului familiei, dar, din partea mea, eşti iertată.

— Te ridici cu adevărat la înălţimea numelui tău, nu-i aşa? a spus, aplecându-se ca să mă sărute pe obraz. N-ai idee cât de mult înseamnă iertarea ta pentru mine.

A şovăit.

— Ştii, o parte a familiei a avut senzaţia că bariera te-a ales pe tine ca ancoră şi că eu îţi fur puterea ei.

Am râs.

— Sunt al naibii de sigură că bariera nu m-a vrut

niciodată pe mine ca ancoră. Şi, la drept vorbind, chiar dacă ar fi fost aşa, ştim amândouă că tu eşti o alegere mai bună. Ştiu că Ginny ţi-a dezvăluit lucruri pe care n-ar fi trebuit să ţi le dezvăluie, dar poate că e mai bine aşa. Te-ai pregătit toată viaţa pentru asta şi-o să fii cea mai bună ancoră pe care-a avut-o vreodată bariera.

— Prin urmare, spui că n-ai nimic de obiectat fiindcă puterea o s-ajungă la mine, chiar dacă tu ai fost aleasă? Nu-mi pasă ce cred ceilalţi, dar trebuie să ştiu că tu n-ai senzaţia că-ţi fur ceva.

— Nu-mi furi nimic, am răspuns. Toţi cei care cred altceva or să vadă cât de mult se înşală după ce-o să devii ancoră. O să fii uimitoare.

— Mulţumesc.

Maisie m-a sărutat din nou.

— Îi simt pe ceilalţi chemându-mă, a adăugat. Trebuie să mă duc la ei, dar, după ce toate astea se vor termina, vreau să ne rezervăm vreo două zile în care să vorbim despre cele petrecute cu Connor, a spus, ridicând o mână ca să-mi respingă orice protest. Trebuie să poţi spune cuiva cât de mult îl urăşti pentru ce a făcut, iar Iris nu e persoana potrivită. Şi, dat fiind amestecul lui Wren în întreaga poveste, trebuie să-i excluzi pe Ellen şi Oliver. Au creat şi au hrănit un monstru. Se poartă ca şi cum nu s-ar simţi îngrozitor din pricina asta, dar nu fac altceva decât să te ferească de şi mai multă suferinţă. Acum trebuie să plec.

— O clipă! am exclamat, întinzându-mă şi apucând-o de fustă ca un copilaş.

Şi-a coborât spre mine privirea amuzată.

— Trebuie să-ţi spun ceva important.

— OK, dar grăbeşte-te.

— Nu, m-am răzgândit eu, dându-i drumul. Du-te, mai poate aştepta.

I-am zâmbit, iar ea a licărit şi mi-a dispărut din faţa ochilor.

Ceremonia de învestire urma să se încheie în scurt timp şi ne rămânea tot restul vieţilor noastre ca să vorbim

despre toate cele întâmplate.

— Mai putem aştepta până o să-i spunem despre tine, nu-i aşa, amice? am întrebat, punându-mi o mână pe burtă. Pentru tine merită să aştepte.

32

Tragerea la sorţi avusese loc în a treisprezecea zi după moartea lui Ginny, iar ceremonia de învestire avea să se ţină în ziua aceea, cu alte treisprezece zile mai târziu. Prezicerea lui Oliver se adeverise – după cele trei minute pe care le petrecusem cu Maisie imediat după sosirea ei, familiile o sechestraseră pur şi simplu. Iar spusele ei mă surprinseseră. Nu-mi venea să cred că o parte dintre membrii familiei noastre credeau cu adevărat că bariera mă alesese pe mine ca ancoră. Am chicotit în sinea mea în timp ce-mi împachetam câteva lucruri necesare pentru o noapte la Mansion, dar nu în vechiul meu rucsac mizerabil, ci într-una dintre elegantele genţi de voiaj ale lui Ellen. Mătuşa mea se albise la faţă când îi spusesem că aveam de gând să-mi iau rucsacul şi practic mi-l aruncase în cap. Şi, cu toate că locuiam la numai vreo zece străzi distanţă de hotel, Oliver aranjase să fac drumul cu o limuzină Lincoln.

Am auzit o bătaie în uşă.

— Trăsura te aşteaptă, Cenuşăreaso! a strigat Oliver.

— Spune-i şoferului că sosesc imediat.

Imaginea mea din oglindă m-a surprins în timp ce-mi luam geanta şi mă îndreptam spre uşă. Femeia pe care-am văzut-o în oglindă părea fericită. În ciuda tuturor celor întâmplate în ultimele câteva zile, simţeam, cu toată sinceritatea, că totul se va termina cu bine. Ceremonia de învestire odată încheiată, urma să-mi petrec timpul cu Maisie. Aveam să discutăm despre toate şi să rezolvăm totul împreună. Iar pe urmă aveam s-o scot pe Iris din Savannah pentru o vreme. Primul vărsământ din rentă îmi intrase în contul curent de ziua mea şi suma mă uluise. Era mai mult decât suficientă ca să mergem la Paris, sau poate la Florenţa. Avea să ne prindă bine amândurora.

Unchiul Oliver se hotărâse să-şi mute afacerile la Savannah. De data asta rămânea acasă pentru totdeauna. Ceea ce era bine pentru noi toţi, mai ales pentru Ellen. Oliver era un pic cam egocentrist, dar avea să-i poarte de

grijă până când reuşea să se echilibreze. Cât despre Peter, ei bine, aveam s-o scoatem cumva la capăt. Indiferent dacă mai eram sau nu din nou împreună, pe băiat trebuia să-l creştem aşa cum se cuvenea. Colin Taylor Tierney urma să fie binecuvântarea familiei sale – un nou început de care aveam cu toţii atât de mare nevoie. Mi-am zâmbit în oglindă şi am coborât la parter, unde mă aştepta maşina. În drum spre ieşire l-am sărutat pe Oliver în fugă pe obraz, apoi i-am făcut cu ochiul şoferului când mi-a luat geanta din mână şi mi-a deschis portiera.

— E numai la câteva străzi distanţă, am spus. E de-a dreptul decadent.

— Nu e nimic rău într-un strop de decadenţă din când în când. Bucuraţi-vă de ea, doamnă.

După ce a închis portiera în urma mea şi mi-a pus geanta în portbagaj, s-a aşezat la volan şi a ieşit în stradă cu mai multă atenţie decât un şofer amator.

— Traseu pitoresc? m-a întrebat, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

— Vă rog, am răspuns.

A întors maşina în direcţia opusă hotelului Mansion şi a început să dea ocol cartierelor învecinate.

Când ne-am apropiat de Pulaski Square, s-a uitat din nou la mine prin oglindă.

— O, aproape că uitasem, a zis, întinzându-mi un pachet mic, dar foarte frumos. Sora dumneavoastră m-a rugat să vă dau asta.

— Mulţumesc, am spus, luându-l din mâna lui.

Cutiuţa era învelită în hârtie catifelată, albastră miez-de-noapte, şi legată cu o singură fundă argintie.

Am dezlegat funda şi am deschis cutiuţa dintr-o zvâcnire. Deasupra era un bilet de la Maisie.

„Chiar dacă nu poţi fi aici, cu mine, o să-ţi simt prezenţa dacă o să porţi asta.”

— E totul bine acolo, în spate? a întrebat şoferul.

— Da. Totul e perfect.

Am zâmbit, apoi am scos din cutiuţă lănţişorul, sărutând piatra frumoasă agăţată de el, un azurit. Rotundă şi

lustruită, părea un glob pământesc minuscul. Am închis ochii şi am strâns-o în mână în timp ce mi-am pus lănţişorul în jurul gâtului, gândindu-mă la Maisie şi trimiţându-i toată dragostea mea.

Când mi-am revenit, şoferul încă se mai uita la mine în oglindă, dar ochii lui căprui deveniseră albaştri ca safirul. Chipul de sub şapca de şofer se metamorfozase, era cu totul altul. Ştiam de undeva ochii ăia. Faţa aia.

— Jackson? am întrebat, cu răsuflarea tăiată.

— Maisie ţi-a spus c-o să mă-ntorc, a răspuns, rânjindu-mi peste umăr.

Avea ochii plini de o veselie ciudată, de nebunie şi de ură. Am întins mâna să deschid portiera, dar era blocată.

— Nu înţeleg, am spus.

El a întors maşina pe Barnard şi a traversat Liberty Street cu pedala de acceleraţie apăsată până la podea. Am ţipat când s-a repezit în maşinile care se apropiau.

El a râs când au trecut toate prin maşina noastră – şi prin noi – fără să mă simt nici măcar gâdilată.

— Ei, îmi face plăcere să-ţi explic câteva lucruri. Începând cu faptul că acum suntem puţin desincronizaţi faţă de lumea cu care eşti obişnuită. Vrăjile făcute pentru tine de prietenul tău, golemul, nu sunt bune de nimic aici. Şi poţi încerca să fugi de mine dacă vrei, numai că, fără mine, n-o s-ajungi niciodată acasă. Vezi tu, mie-mi cam place aici. Putem vedea şi auzi ce se petrece în cealaltă lume, însă nimic şi nimeni de acolo nu ne pot atinge. Cu excepţia cuiva care poartă, din întâmplare, perechea lănţişorului pe care l-ai agăţat adineauri de frumosul tău gât. Vrei să ghiceşti cine ar putea fi?

— Maisie, am spus, încă o dată uluită de propria mea prostie, de dorinţa mea de a mă lăsa înşelată.

— Exact, fata mea, a încuviinţat el, continuând să şofeze.

Reperele familiare pe lângă care treceam m-au surprins – făceam cale întoarsă.

— Sora ta ţi-a aranjat o înscenare.

— Dar de ce?

— Asta e o poveste cam lungă, dar cred c-o s-avem timp

pentru ea. Dacă nu preferi cumva să-ţi mânjesc capul cu sânge şi să te-arunc umbrelor, cum mi-aţi făcut mie tu şi Jilo.

M-a privit din nou peste umăr.

— N-am făcut altceva decât să te iubesc, Jackson. Acolo l-am azvârlit pe Wren, nu pe tine... trebuia să-l oprim, am ripostat.

— Încă n-ai priceput, fato? Eu sunt Wren.

— Tu eşti Wren? am întrebat, derutată cu desăvârşire.

— Întocmai, a ciripit el, cu glasul lui Wren, înainte de a-şi readuce vocea în registrul lui Jackson. Şi, mulţumită surorii tale, am izbutit în sfârşit să ies din carapacea aia prea mică pentru mine. Maisie m-a ajutat să mă fac mare.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Fireşte că orice femeie bună de ceva trebuie să-şi ajute bărbatul în sensul ăsta, dar, în cazul de faţă, o spun în sensul strict al cuvântului.

În timp ce mă lăsam uluită pe spătarul banchetei, maşina a tras în faţa casei. De afară părea pe de-a-ntregul liniştită, dar ştiam că, în interior, activitatea era febrilă. Jackson a oprit motorul şi a coborât.

— Intrăm să salutăm familia? m-a întrebat.

Mi-a deschis portiera dintr-o smucitură şi m-a tras cu brutalitate afară. Nu i-am opus rezistenţă; m-am lăsat purtată de forţa lui, în loc să mă zbat.

Am trecut direct prin uşă, fără să ne oprim s-o deschidem. M-am pomenit dorindu-mi să nu le fi spus niciodată rudelor mele că Jilo îşi legase tărâmul de debaraua noastră cu lenjerie. Dacă portalul ar mai fi existat încă, l-aş fi putut folosi ca să fug. Gândul la o evadare în tărâmul lui Jilo, nu din el, mi s-a părut brusc caraghios şi, în ciuda spaimei, sau poate din cauza ei, am izbucnit în râs. Jackson m-a zgâlţâit ca pe o păpuşă de cârpă.

— Ţi se pare amuzant? Ei, o să-ţi treacă pofta de râs când o să afli ce planuri avem noi pentru tine.

Râsul mi-a murit pe buze sub privirea lui plină de ură. Iris şi Oliver au trecut prin faţa noastră, atât de aproape

încât aş fi putut întinde mâna să-i ating. Am dat să-i strig, dar strânsoarea în care mă ţinea Jackson m-a făcut să mă răzgândesc. A fost rândul lui să râdă.

— Dă-i drumul, a spus, împingându-mă într-o parte. Ţipă! N-o să te-audă nimeni.

A sărit chiar în faţa lui Oliver.

— Hei, poponarule! Nepoata ta poate primi un pic de-ajutor?

Oliver a trecut drept prin el şi Jackson a râs ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Cred că asta înseamnă „nu”.

M-a împins în bibliotecă prin peretele holului şi am aterizat lângă fotoliul dublu.

— Interesant, nu-i aşa? Poţi trece prin pereţi, însă podeaua te ţine. Asta, Mercy, pentru că te foloseşti de magie. Eşti atât de sigură că podeaua o să te susţină, încât chiar o face. Vrăjile tale sunt cele care te ţin deasupra.

Jackson s-a aplecat şi m-a tras în sus.

— Aşază-te, dacă vrei. Sunt sigur că magia o să ţi-o permită şi-o să pari mai puţin caraghioasă.

Mi-am îndoit genunchii până când am simţit sub mine tapiţeria fotoliului dublu. Părea tangibil şi real.

— Te înşeli, am spus, în ciuda tuturor dovezilor contrariului. N-am nicio putere. Nu pot face vrăji.

— Oh, scuteşte-mă de povestea asta jalnică, a zbierat el. Şi lasă-mă să-ţi spun eu o istorioară.

Şi-a tras un scaun în faţa mea şi a încălecat pe el, astfel încât să stăm aproape nas în nas. Ochii cu care mă privea nu păreau omeneşti, albastrul lor era din flăcări reci.

— Au fost odată ca niciodată, a început el, o vrăjitoare foarte rea, pe nume Ginny, şi o târfă pe nume Emily. Şi târfa s-a culcat cu o grămadă de bărbaţi. Dar unul dintre ei era special pentru ea. Însă avea o problemă, era deja bărbatul surorii ei. Ştiu că toate astea îţi sună cunoscut, dar ai răbdare şi ascultă-mă.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Târfa ştia că bărbatul surorii ei îşi dorea copii şi că, dintr-un anumit motiv, sora ei nu reuşise să-i facă decât

unul. Fireşte că noi ştim că vrăjitoarea cea rea pusese capăt naşterilor, fiindcă se temea că un copil zămislit din unirea acelor două linii genealogice ar fi devenit mai puternic decât ea, ar fi reunit cele treisprezece familii şi ar fi redus-o pe ea la zero. Când vrăjitoarea rea a aflat că târfa rămăsese gravidă, a stat în aşteptare. S-a prefăcut convinsă că tatăl copiilor bastarzi era bărbatul celeilalte surori a târfei, dar a ştiut tot timpul adevărul.

Ştia că băiatul născut din unirea legitimă era puternic, dar nu reprezenta o adevărată ameninţare. Prorocirea vorbea despre o fată. Toată numai sare şi piper, şi lapte, şi miere, şi tot ce vrei. Ei bine, când vrăjitoarea şi-a dat seama că târfa urma să nască două fete, a început să-i acorde toată atenţia. A simţit că prima n-avea să-nsemne cine ştie ce problemă. Avea putere, fireşte, dar nu destulă ca să răstoarne barca. Însă a doua, totuşi, ei bine, era ceva cu totul special, chiar şi pentru o vrăjitoare Taylor. Ginny a ştiut că ea e cea a cărei apariţie fusese prezisă şi n-avea de gând s-o lase să trăiască destul ca să vadă lumina zilei.

A făcut tot ce i-a stat în puteri ca să pună capăt sarcinii, însă a doua micuţă era pur şi simplu prea puternică. A rămas vie şi nevătămată şi a păstrat-o la fel şi pe sora ei. Şi Ginny îi simţea puterea crescând pe zi ce trecea. Aşa că a deturnat puterea aia. A trebuit s-o facă în două etape; mai întâi a început s-o ducă de la sora puternică spre cea slabă şi, odată ce-a reuşit să facă puterea să curgă din posesoarea ei, a trimis-o altundeva. A îngropat-o în altă dimensiune, destul de aproape ca să se poată servi ea însăşi din rezerva aia, dar destul de departe ca să poată trece printr-un Taylor cu puteri vrăjitoreşti fără ca acesta să-şi dea seama. De fapt, e chiar acum în jurul nostru. Aici ţi-a trimis Ginny puterea. S-a străduit din răsputeri să te ucidă prin înfometare şi ar fi reuşit dacă mătuşa ta Ellen nu ţi-ar fi dat ajutorul necesar ca să vii pe lume.

Ginny îmi furase puterea şi încercase să mă omoare. Nu era de mirare că mama mea murise la naştere. Aveam noi motive de suferinţă, dar certitudinea că moartea mamei mele era ca o izbăvire, mă elibera de sentimentul de

vinovăţie care mă împovărase dintotdeauna. În mod bizar, trăiam unul dintre cele mai fericite momente ale vieţii mele.

Proporţiile încăperii s-au modificat brusc şi m-am trezit cu Maisie chiar în faţa mea. Jackson stătea la câţiva metri distanţă, într-o poziţie care ar fi trebuit să fie imposibilă.

— Ginny m-a ţinut sub controlul ei strict, a continuat Maisie istorisirea lui Jackson, fără să se simtă întreruperea. Nu fiindcă aş fi fost vreun soi de copil minune, ci fiindcă a văzut în mine o bombă cu ceas. Imaginează-ţi cât de surprinsă am fost anul trecut, când am dat peste jurnalele ei vechi. Nota totul despre mine, cu meticulozitate. Ar fi trebuit să le ascundă mai bine. Ruperea vrăjilor care te protejau a fost o joacă de copil. N-a putut să întrerupă scurgerea de putere pe care-o crease între noi. N-a mai putut decât să depoziteze în altă parte puterea pe care nu o pompase încă în mine. Mă transformase, cu nechibzuinţă, într-o ancoră a puterii tale. Dacă puterea începea să curgă înapoi, spre tine, întregul baraj urma să se rupă, iar ea era gata să nu se dea în lături de la nimic ca să împiedice asta. O să fii uluită să afli cât de mult te ura. Scria că-ncerca să găsească o cale de curbare a timpului. Ca să se-ntoarcă în trecut şi să-mpiedice conceperea ta.

— Era nebună. Trebuie să fi fost nebună, dar, Maisie, tu cum poţi să-mi faci aşa ceva? Trebuie să încetezi. Să mă laşi să plec.

— Nu, n-o să te las. Vezi tu, aşa o să mă răzbun în sfârşit pe Ginny. Şi pe tine.

— Pe mine? Pentru ce?

— Pentru că mi-ai furat viaţa! Ginny ţi-a scurs puterea în mine. M-a transformat într-o ciudăţenie.

— Măcar te-a iubit, am spus, fără să mai ştiu dacă era adevărat.

Ar fi putut s-o iubească într-adevăr şi s-o folosească în felul ăsta?

— Poate ca imagine scălâmbăiată a ei înseşi, dar nu din vreun alt motiv. Şi nu mă scăpa din vedere nicio clipă, pe

când tu, iată, hoinăreai nestingherită, îţi făceai prieteni, cunoşteai băieţi, găseai dragostea.

Maisie m-a privit strâmbându-se.

— A trebuit să asist cum îi furi inima singurului bărbat pe care l-aş putea iubi vreodată.

Începusem să protestez, gata să spun că Jackson nu era de fapt real, ci doar o versiune deformată a unui Wren maturizat, când totul s-a legat brusc.

— Peter, am zis.

— Da, Peter, a răspuns Maisie, cu vocea potopită de furie. N-ai observat, Mercy? Aproape niciun bărbat obişnuit nu se apropie vreodată de noi. De mine se tem până şi vrăjitorii, din cauza creaturii în care m-a transformat Ginny. N-am reuşit niciodată să pricep de ce, dar pe Peter magia îl lasă rece. Se revarsă de-a dreptul peste el, iar lui puţin îi pasă. Ar fi putut să mă iubească… şi m-ar fi iubit dacă n-ai fi existat tu. Am încercat să ţi-l iau şi cea mai rea parte e că nici măcar nu mi-a remarcat vreodată strădaniile. Nu voiam să mai fiu singură.

— Aşa că l-ai luat pe Wren şi-ai început să-l transformi în Jackson.

— Da, a recunoscut ea, clătinând din cap. Aşa am făcut, dar a fost nevoie de mai multă energie decât posedam eu. Am luat soiul *tău* de putere. O parte din tine şi-a recunoscut energia în el şi tu ai crezut că era dragoste.

— E o ironie, nu? a întrebat Jackson.

Distanţa dintre noi dispăruse, stătea chiar lângă mine. S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz, apoi şi-a apăsat cu de-a sila buzele peste ale mele. L-am împins, dezgustată.

— Totul a mers de minune o vreme, însă Ginny şi-a dat seama ce făcusem, a continuat Maisie. Nu putea să spună asta familiei, aşa că s-a hotărât să-l spulbere pe Wren de una singură.

— M-a chemat la ea, crezând că poate să mă controleze, s-a amestecat Jackson. Dar n-a putut. Mi-a făcut cu adevărat plăcere s-o omor.

— Şi cu ce te-alegi tu din toată povestea asta? l-am întrebat.

— Cu o viaţă. Cu o viaţă în lumea voastră, asta mi-am dorit dintotdeauna.

— Când energia ancorei se va instala în mine – acea putere pe care mi-ai spus chiar ieri că mi-o cedezi de bună pe care nu o pompase încă în mine. Mă transformase, cu nechibzuinţă, într-o ancoră a puterii tale. Dacă puterea începea să curgă înapoi, spre tine, întregul baraj urma să se rupă, iar ea era gata să nu se dea în lături de la nimic ca să împiedice asta. O să fii uluită să afli cât de mult te ura. Scria că-ncerca să găsească o cale de curbare a timpului. Ca să se-ntoarcă în trecut şi să-mpiedice conceperea ta.

— Era nebună. Trebuie să fi fost nebună, dar, Maisie, tu cum poţi să-mi faci aşa ceva? Trebuie să încetezi. Să mă laşi să plec.

— Nu, n-o să te las. Vezi tu, aşa o să mă răzbun în sfârşit pe Ginny. Şi pe tine.

— Pe mine? Pentru ce?

— Pentru că mi-ai furat viaţa! Ginny ţi-a scurs puterea în mine. M-a transformat într-o ciudăţenie.

— Măcar te-a iubit, am spus, fără să mai ştiu dacă era adevărat.

Ar fi putut s-o iubească într-adevăr şi s-o folosească în felul ăsta?

— Poate ca imagine scălâmbăiată a ei înseşi, dar nu din vreun alt motiv. Şi nu mă scăpa din vedere nicio clipă, pe când tu, iată, hoinăreai nestingherită, îţi făceai prieteni, cunoşteai băieţi, găseai dragostea.

Maisie m-a privit strâmbându-se.

— A trebuit să asist cum îi furi inima singurului bărbat pe care l-aş putea iubi vreodată.

Începusem să protestez, gata să spun că Jackson nu era de fapt real, ci doar o versiune deformată a unui Wren maturizat, când totul s-a legat brusc.

— Peter, am zis.

— Da, Peter, a răspuns Maisie, cu vocea potopită de furie. N-ai observat, Mercy? Aproape niciun bărbat obişnuit nu se apropie vreodată de noi. De mine se tem până şi vrăjitorii, din cauza creaturii în care m-a

transformat Ginny. N-am reuşit niciodată să pricep de ce, dar pe Peter magia îl lasă rece. Se revarsă de-a dreptul peste el, iar lui puţin îi pasă. Ar fi putut să mă iubească... şi m-ar fi iubit dacă n-ai fi existat tu. Am încercat să ţi-l iau şi cea mai rea parte e că nici măcar nu mi-a remarcat vreodată strădaniile. Nu voiam să mai fiu singură.

— Aşa că l-ai luat pe Wren şi-ai început să-l transformi în Jackson.

— Da, a recunoscut ea, clătinând din cap. Aşa am făcut, dar a fost nevoie de mai multă energie decât posedam eu. Am luat soiul *tău* de putere. O parte din tine şi-a recunoscut energia în el şi tu ai crezut că era dragoste.

— E o ironie, nu? a întrebat Jackson.

Distanţa dintre noi dispăruse, stătea chiar lângă mine. S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz, apoi şi-a apăsat cu de-a sila buzele peste ale mele. L-am împins, dezgustată.

— Totul a mers de minune o vreme, însă Ginny şi-a dat seama ce făcusem, a continuat Maisie. Nu putea să spună asta familiei, aşa că s-a hotărât să-l spulbere pe Wren de una singură.

— M-a chemat la ea, crezând că poate să mă controleze, s-a amestecat Jackson. Dar n-a putut. Mi-a făcut cu adevărat plăcere s-o omor.

— Şi cu ce te-alegi tu din toată povestea asta? l-am întrebat.

— Cu o viaţă. Cu o viaţă în lumea voastră, asta mi-am dorit dintotdeauna.

— Când energia ancorei se va instala în mine – acea putere pe care mi-ai spus chiar ieri că mi-o cedezi de bună voie – voi avea într-adevăr destulă forţă ca să anulez ce-a făcut Ginny. O să dezgrop puterea pe care ţi-a furat-o şi, cu ea, o să-l ajut pe Jackson să se stabilizeze pe deplin şi definitiv în lumea noastră. Pe urmă n-o să fiu doar o ancoră a barierei, o s-o controlez. O să reunesc cele treisprezece familii, fireşte, dar vor fi toate la cheremul meu. Iar când voi deţine controlul deplin asupra lumii noastre, îl voi face pe Peter să mă iubească la rândul lui.

— Dar, dacă-mi dezgropi puterea, ce-o s-o împiedice să

se-ntoarcă la mine? am întrebat şi am îngheţat la vederea expresiei de pe chipul surorii mele.

Era uluită.

— N-ai priceput, nu-i aşa? Când o să-ţi dezgrop puterea, *tu* n-o să mai exişti, ca să aibă unde să se-ntoarcă.

Eram prea năucită ca să mai scot vreun cuvânt.

— Timpul meu aici s-a încheiat, i-a spus Maisie lui Jackson. Pregăteşte-o şi asigură-te că e în poziţia corectă.

Din câte îmi dădeam seama, nu mă clintisem nici măcar cu un centimetru, dar m-am trezit brusc dezbrăcată şi legată de un copac din grădina propriei mele case. Aveam mâinile ridicate şi legate deasupra capului, o a doua funie de cânepă grosolană îmi strângea cu putere mijlocul şi o a treia mi se încolăcea pe deasupra genunchilor. Scoarţa copacului era zgrunţuroasă şi mă zgâria pe spate. Asta era mai chinuitor decât funiile aspre care mă imobilizau.

Jackson era lângă mine, zâmbindu-mi extaziat.

— Ce martiră frumoasă o să fii, a spus.

Vrăjitoarele şi vrăjitorii se foiau în jurul nostru, trecând prin Jackson fără să observe că ne aflam acolo. La numai câţiva metri distanţă, îl vedeam pe Emmet, stând de vorbă cu Ellen. Sora mea li s-a alăturat, iar Ellen s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche. Surprinderea şi furia s-au amestecat în expresia care-a trecut peste faţa lui Maisie, dar a ascuns-o fulgerător sub un zâmbet şi a îmbrăţişat-o pe mătuşa noastră.

Jackson mă privea cu poftă în timp ce-şi folosea arătătorul ca să-mi deseneze pe trup simboluri şi modele cu un lichid cald, lipicios. Chiar dacă aş fi fost oarbă, mirosul îmi spunea că era sânge, şi m-am pomenit rostind în gând o rugăciune pentru sufletul sărmanei creaturi sacrificate.

— Sora ta e incredibilă, nu-i aşa? a spus el. E uimitor cum l-a manipulat pe Connor. Când şi-a dat seama că Ginny i-a împărtăşit lui Maisie secrete, a fost cât pe ce să strice totul. Maisie a reuşit să se ocupe de el din altă dimensiune, fără să-şi dea nimeni seama.

— Focul, am spus.

— Exact, a încuviinţat el, radios. Trebuia să fie foc, pen' că ştiam c-o să-l ucidă fără să-ţi facă ţie niciun rău. Trebuia să te păstrăm în viaţă pentru ceremonia de azi.

— Dar de unde-aţi ştiut că stihiile focului nu mă vor mistui?

— Vrăjile de apărare făcute de golem pentru tine includ protecţia împotriva focului, fie el natural sau magic. Dar, după părerea mea, vraja nu era necesară. Dacă ar fi ştiut cineva, inclusiv tu, cine eşti în realitate sau din ce eşti de fapt făcută, şi-ar fi dat seama că nu e nevoie să te apere de foc. E de-ajuns să spun că focul te-a recunoscut ca fiind de-a lui. După toate aparenţele, te-a vindecat mai frumos decât ar fi reuşit Ellen. Când am văzut cum zăceai acolo pe podea, am crezut că n-o să mai mergi pe picioarele tale niciodată.

— Nu pot să cred că Maisie face asta.

Vorbisem cu mine însămi, dar Jackson mi-a răspuns.

— Oh, ba să crezi. Însă nu-ţi face griji, n-o să obţină rezultatul pe care şi-l doreşte, aşa că tot tu o să râzi la urmă. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, n-o să râzi, fiindc-o să fiu nevoit să te ucid înainte de-a avea de ce să râzi, dar ai fost o fată atât de cuminte, iar eu mă simt generos.

Dacă te gândeşti bine, minciunile sunt foarte simple. Adevărul e complicat. E ca o ceapă, sub stratul pe care-l înlături găseşti mereu altul.

A chicotit ca pentru sine în timp ce continua să-mi mâzgălească corpul. Dar s-a oprit brusc.

— Ei, ce-avem noi aici? a întrebat o clipă mai târziu. S-ar părea că, de data asta, primesc doi la preţ de unul singur.

Am ştiut că-l simţise pe Colin şi, gândindu-mă la copilul meu care n-avea să se nască niciodată, am simţit o durere profundă. Lacrimile au început să-mi şiroiască pe obraji şi Jackson mi le-a şters cu degetele lui pline de sânge.

— Oh, gata, gata, a spus. N-o să dai naştere acestui copil, dar, după ce mori, o să devii mama mai multor mii. Mercy, ţi-ai văzut copiii – fraţii şi surorile mele – când ai trecut prin lumea lor ca să mergi în vizită la Jilo.

— Eşti… eşti una dintre umbre, am izbutit să spun printre lacrimi.

— Da, a zis el şi m-a sărutat cu delicateţe pe buze. Imaginează-ţi cum m-am simţit când aproape că m-au ucis semenii mei. Sângele ăla dulce pe care l-ai şters de mine. I-a aţâţat, i-a derutat. Dacă n-ar fi fost atât de nemâncaţi şi eu atât de bine hrănit, m-ar fi sfâşiat înainte de a-şi da seama ce fac. Vezi, eşti mult mai deşteaptă decât sora ta. Ea nu a întrebat niciodată dacă nu cumva sunt altceva, nu doar un prichindel pe care şi l-a imaginat unchiul vostru.

Şi-a exprimat aprecierea la adresa mea ridicând degetul mare şi adresându-mi un zâmbet radios, care i-a dezvăluit dinţii albi, frumoşi.

— Trebuie să-ţi spun că aşteptăm ziua asta de milenii întregi. Naşterea ta, amestecul lui Ginny. Toate astea au însemnat un miracol. Ne dorim atât de mult să trăim în lumea voastră, Mercy. Dar numai foarte puţini dintre noi pot ieşi, de fiecare dată. Când vrăjitorii au activat bariera, noi am rămas prinşi între lumi, nici în lumea creată de ei, nici în cea pe care-au lăsat-o în urmă. Când au fost săpate tunelele de sub spitalul Candler, s-au umplut cu o disperare şi cu o nefericire atât de dulci încât am fost atraşi de ele, dar nici măcar hrănirea cu acea suferinţă desăvârşită nu ne-a îngăduit să absorbim puterea necesară ca să străpungem zidul. Suntem prea mulţi şi bariera e prea puternică.

Aşa că am aşteptat momentul potrivit. Numai câţiva dintre noi se pot elibera în acelaşi timp, şi doar pentru puţină vreme. Am învăţat că putem sorbi putere din visele oamenilor adormiţi şi, în cele din urmă, am început să întâlnim oamenii care folosesc magia şi care ne ajută în schimbul unor mici favoruri. Ne oferă o piele de care ne putem servi ca să mergem prin lumea voastră, dar pieile astea nu rezistă niciodată prea mult.

— Umbrele sunt *boo hag?* am întrebat, tot atât de surprinsă ca şi cum mi-ar fi spus că sunt spiriduşi.

— Da, aşa ni se spune pe coastă, dar avem o mulţime de alte nume. La naiba, dacă ţi-aş spune numele nostru

adevărat, nici măcar nu l-ai putea pronunţa. Uite, am terminat, a spus, apoi şi-a înmuiat din nou degetul în sânge şi l-a lins.

A aruncat bolul.

— Peste mine a dat cu adevărat norocul în ziua când am întâlnit o tămăduitoare întreprinzătoare, pe nume Mama Jilo Wills. Mi-a promis că, dacă stau cu ochii pe voi, Taylorii, mă-nvaţă cum să-mi ţes propria carne. Şi a găsit o cale de-a mă hrăni mereu cu destulă energie ca să nu fiu nevoit să mă-ntorc între lumi.

Planul ei a început cu amăgirea unui copil Taylor, pe nume Oliver, care-a crezut că eram prietenul lui special. Pe urmă, dorinţa lui de a mă avea în preajmă a fost suficientă ca să mă păstreze în lumea voastră. O, şi ce mândri de Wren erau bunicii tăi! Mă luau drept o dovadă că Oliver e cel mai deştept şi cel mai puternic vrăjitor mititel din toate timpurile. Din micul nemernic am putut sorbi destulă energie ca s-o duc foarte bine o vreme, a spus, retrăgându-se uşor, ca să admire desenele pe care mi le făcuse pe trup.

Dar toţi copiii cresc şi, până la urmă, Oliver şi-a pierdut interesul faţă de mine. Cu ajutorul lui Jilo, am reuşit să trec prin perioada aia de lipsuri, dar a fost ca şi cum aş fi mâncat iarbă în loc de carne de vacă. Lucrurile au început să meargă mai bine după ce s-a născut vărul tău, Paul, şi după v-a făcut mama ta pe voi două. Ginny şi-a dat toată silinţa să-ţi îngroape energia, dar treaba i-a ieşit de mântuială, mai scăpa câte un pic, pe ici, pe colo. M-am hrănit cu puterea ta şi am devenit mai puternic. Vezi, încă de când ai venit pe lume, mi-ai făcut existenţa posibilă. Ar trebui să fii mândră, pentru că sunt copilul tău în aceeaşi măsură ca ghemotocul ăla pe care-l ai în pântec. Şi ceilalţi copii ai tăi vor ţâşni curând din închisoarea lor. Şi totul se întâmplă cu adevărat mulţumită ţie şi familiei tale de ţicniţi.

A ridicat în faţa ochilor mei un pumnal.

— Asta e lama care-ţi va pune capăt vieţii. Nu te teme, e ascuţită, şi-ţi promit c-o s-o fac cât mai repede şi cât mai

puţin dureros. Vezi tu, moartea ta e finalul grandios al planului surorii tale. Imediat ce începe ceremonia de învestire şi se stabilizează în ea energia ancorei, o să-mi facă semn, iar eu o să-ţi împlânt pumnalul în inimă. Iar ea o să-ţi elibereze în aceeaşi clipă magia, care se va contopi cu sângele cel mai apropiat de al tău. În cele din urmă, totul se reduce întotdeauna la sânge, nu-i aşa?

Maisie crede că ea se va potrivi cel mai bine, dar… ei, acum am ajuns la acea parte din planul meu care va fi, probabil, cea mai neplăcută pentru tine.

A luat pumnalul şi i-a înfipt vârful chiar deasupra sânului meu. Am ţipat mai întâi de durere şi apoi de repulsie, fiindcă şi-a apăsat buzele pe rană şi a sorbit.

— Trebuie să fac acelaşi lucru în toate punctele astea, a spus, atingând câteva dintre locurile pe care mi le însemnase pe trup.

Pe urmă m-a izbit scurt cu vârful pumnalului în toate, apăsându-şi gura pe răni şi sorbind cu sete. A gemut de plăcere.

— Oh, fato, chiar eşti gustoasă, a spus, cu dinţii roşii în spatele buzelor pline de sânge. Sângele tău arde în mine, a adăugat, îmbătat.

Buzele lui au supt din rănile mele iarăşi şi iarăşi, până când mi s-a împăienjenit vederea din cauza durerii şi a pierderii de sânge. Şi apoi s-a retras brusc.

Sunetele care răzbăteau din cealaltă dimensiune nu erau nici pe de-a-ntregul limpezi, nici sincronizate cu imaginile pe care le puteam percepe, dar, cu toate că eram stoarsă de puteri şi cu toate simţurile slăbite, mi-am dat seama că începuse ceremonia de învestire. Am simţit vârful ascuţit al pumnalului lui Jackson proptindu-mi-se exact în dreptul inimii.

Am auzit vocea lui Maisie strigând „opriţi” o dată, de două ori şi pentru o a treia oară. Şi pe urmă a răbufnit totul.

Am simţit puterea barierei respingând-o pe Maisie. Pământul s-a cutremurat în ambele lumi şi energia lui a reverberat în jurul ei, făcându-i imaginea să pâlpâie ca un

miraj. Apoi, cât ai clipi, sora mea a dispărut.

Toată suflarea vrăjitorească din care era alcătuit cercul din jurul ei era şocată şi îngrozită, dar a păstrat disciplina, mâinile au rămas încleştate unele de altele. Din mijlocul cercului s-a înălţat cel mai frumos glob de lumină pe care-l văzusem vreodată. Şi-a schimbat direcţia într-un fel imposibil într-o lume cu numai trei dimensiuni şi s-a extras din realitatea lor. S-a şters de Emmet şi a dispărut din lumea vrăjitorilor ca să intre într-a mea, devenind mai mare şi mai strălucitor.

Încă mai simţeam vârful pumnalului apăsându-mi carnea şi, cu o ultimă mişcare disperată, Jackson a încercat să mă înjunghie. Însă sfera a crescut în jurul nostru, arzând umbra travestită în Jackson. O răbufnire de flăcări i-a înăbuşit urletele de furie şi de ciudă în timp ce dispărea, devenind cenuşă. Pumnalul pe care-l ţinuse în mână a căzut şi s-a înfipt cu vârful în pământ.

A urmat o străfulgerare de lumină intensă, o strălucire care mi-a luat trupul în stăpânire, şi am simţit puterea barierei intrând în mine, dar, înainte de a se instala pe deplin şi înainte de a putea să conştientizez încântarea care pulsa în mine, m-a izbit un al doilea val – propria mea putere. Am fost inundată de un sentiment aflat undeva între extaz şi întoarcerea acasă.

Când a pălit lumina şi exaltarea mi s-a domolit, nu mai eram legată de copac. Mă aflam în centrul cercului de vrăjitori, pe un petic de pământ ars, pe care nu mai avea să crească niciodată niciun fir de iarbă.

33

— În dimineaţa asta m-am întâlnit din întâmplare cu Peter, a zis Ellen, în timp ce descărca pe masa din bucătărie fructe şi legume ecologice din piaţa fermierilor. Era într-al nouălea cer. Extaziat fiindcă-l laşi să te ducă la prima ecografie a copilului.

— E tatăl lui Colin. Bineînţeles că trebuie să fie de faţă, am spus.

Iris a intrat în bucătărie cu o pungă de produse de băcănie şi a pus-o pe masa lungă.

— Ei bine, n-aveţi decât să mă consideraţi de modă veche, dar, dacă ai de gând să te măriţi cu băiatul, aş vrea să faceţi asta înainte de naşterea micului Colin. Ar fi frumos dacă, pe certificatul lui de naştere, amândoi părinţii ar avea acelaşi nume de familie.

— N-o mai presa, s-a amestecat Oliver, intrând imediat în urma ei. Celelalte nouă familii o bat destul la cap ca să preia îndatoririle de ancoră. Nu are nevoie şi de pisălogeala noastră.

— Mulţumesc, unchiule Oliver, am spus şi, pocnind din degete, am pus la locurile lor alimentele pe care le aduseseră.

— Acum te lauzi, a spus Iris, reţinânduşi cu greu un zâmbet.

— Emmet zice că e bine să exersez începând cu lucruri mărunte, am răspuns, încrucişându-mi braţele şi scoţând limba.

— Continuă să exersezi aşa şi-o să ai fundul mai mare, nu mai multe abilităţi, a ripostat ea, pocnindu-mă în glumă cu o cârpă de vase.

— Apropo de Emmet, a intervenit Oliver, cu seriozitate. Eşti sigură că nu te deranjează să-ţi petreci timpul singură cu el? Adică nu te sperie puţin?

Când îl atinsese pe Emmet în drumul său către mine, puterea rupsese cele nouă inteligenţe întrupate în el de sursele lor şi le contopise cumva într-o singură conştiinţă.

Emmet nu mai era un simplu golem. Nu era nicio fiinţă umană autentică, dar se apropia destul de mult de toate intenţiile şi scopurile acesteia. Nu eram sigură că avea suflet, dar nici nu-mi permiteam să-l judec.

— Nu, am răspuns. Înainte mă cam speria, însă acum mi se pare *perfect.* Şi e cel mai bun profesor pe care mi l-aş fi putut dori.

La urma urmelor, păstrase toate cunoştinţele fiecăruia dintre cei nouă creatori ai săi.

După învestire, eu, mătuşile mele şi unchiul meu încheiaserăm un pact: fără alte minciuni sau secrete, chiar dacă erau justificate de intenţii nobile. Am decis că momentul de faţă era la fel de bun ca oricare altul ca să respect înţelegerea.

— Ascultaţi-mă cu toţii. Mă gândesc la ceva. Ei, poate mai mult decât atât... Mă ocup de asta împreună cu Emmet.

— La ce te referi? m-a întrebat Iris, încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de chiuvetă.

— Vreau s-o găsesc pe Maisie, am apucat să spun, înainte de se îngrămădi toţi în jurul meu.

— Familiile nu vor fi niciodată de acord, a spus Ellen, ca şi cum cu asta ar fi trebuit să se pună capăt discuţiei.

— Familiile să se ducă naibii, am răspuns. Vorbesc serios. La naiba cu ceea ce vor ele şi cu ceea ce permit.

— Gingersnap, a zis Oliver, trebuie să te gândeşti la ceea ce e mai bine pentru tine şi pentru copil. Am iubit-o cu toţii pe Maisie, dar trebuie să-nţelegi că probabil e moartă. Şi chiar dacă nu e, nu sunt sigur că ai mai recunoaşte-o în ceea ce-a rămas din ea.

— Nici nu se pune problema, a decretat Iris. Voia să te sacrifice. Şi-a pierdut locul în familia asta şi dreptul la existenţă în lumea noastră.

— Aţi spus că, în ultima clipă, a încercat să oprească învestirea, am insistat eu. Am auzit-o cerându-vă tuturor să vă opriţi. Nu cred că era capabilă să-şi ducă planul până la capăt. Tu i-ai spus ceva, Ellen. Chiar înainte de începere. Ceva care-a făcut-o să se răzgândească.

Ellen s-a uitat la mine şi a vorbit, cu o zvâcnire în colţul gurii.

— I-am spus că tu şi Peter veţi avea un copil.

— Din câte ne-ai povestit, Mercy, a zis Oliver, probabil nu a încercat să oprească învestirea ca să te salveze pe tine. Probabil s-a răzgândit ca să nu ucidă copilul lui Peter.

— Înţeleg, am spus, împingându-mi scaunul ca să-l îndepărtez de masă. Vă rog să mă scuzaţi câteva clipe, cred că mi-ar prinde bine să fiu puţin singură.

— Du-te, bombonico, a spus Iris. Dacă ai nevoie de ceva, să strigi, OK? O să fiu aici, la dispoziţia ta.

Oliver îşi dedicase tot timpul curăţirii, purificării şi zugrăvirii camerei aflate vizavi de a mea, pregătind-o să devină odaia de joacă a lui Colin. Jucăriile – unele vechi şi unele noi – se înşiruiau, aliniate, pe un raft montat de Peter în ultimul weekend. Vechea lui maşină de pompieri stătea la loc de cinste şi n-am putut să rezist imboldului de a-i pune alături o jucărie de-a mea.

Am traversat coridorul către camera mea şi am început să caut prin cutia în care îmi ţineam jucăriile de când crescusem prea mare pentru ele. Când cotrobăiam, am dat peste vechiul borcan Ball primit de la Maisie în dar de ziua noastră. L-am luat. Înăuntru dansau flăcările celor nouăsprezece amintiri capturate de Maisie pentru mine înainte de tragerea la sorţi, pe vremea când încă mai credeam că, în ciuda egoismului meu, mă iubeşte. Am deschis capacul şi le-am privit înălţându-se. Am întins o mână tremurătoare şi am atins-o pe cea mai apropiată. M-am trezit stând exact în aceeaşi cameră, la o masă incredibil de mică. Eu şi Maisie dădeam o petrecere pentru noile păpuşi aduse de mătuşa Ellen şi de „unchiul” Erik la întoarcerea dintr-o vacanţă în Europa. Amintirea a pălit.

Am întins din nou mâna, de data asta cu mai multă hotărâre, şi am atins o scânteiere care părea că vrea să fugă de mine. Căldura ei m-a străbătut şi am retrăit primul recital de dans dat de mine şi sora mea. Spectacolele noastre stârneau râsul, dar eram amândouă convinse că eram menite s-ajungem balerine. Că stătea scris în stele.

Şi apoi amintirea s-a încheiat.

M-am uitat la flăcările rămase şi am suspinat, uluită. Au trecut câteva clipe ca să-mi dau seama că nu era un renghi jucat de imaginaţia mea – se aliniaseră una în spatele alteia şi se îndepărtau de mine. Nu, nu se îndepărtau pur şi simplu, încercau să mă conducă la Maisie. În momentul când am înţeles brusc asta, s-au întors şi au început să-mi danseze în jur.

— Bine, am spus. Dar deocamdată trebuie s-aştept.

S-au reîntors, supuse, în borcan. Am închis capacul şi am pus borcanul la loc, printre jucării, în cutia pe care-am împins-o în adâncul dulapului.

Aveam să merg la ea şi aveam să găsesc o cale de a o aduce înapoi. Nu ştiam cum fusese posibil să trăim o asemenea rătăcire, dar, în ciuda tuturor celor întâmplate, încă o mai iubeam şi voiam s-aduc totul pe drumul cel bun. Însă mai întâi trebuia să-nvăţ să controlez nu numai puterea mea, ci şi pe cea a barierei. Nu mă îndoiam că, dacă voiam să-mi găsesc sora, trebuia să capăt aprobarea celor nouă familii şi poate chiar şi pe a familiei mele.

34

— Jilo se-ntreba când o să vii s-o cauţi, a spus baba, când m-a văzut intrând în cimitirul Bonaventure.

— Şi ţi-ai imaginat că, atunci când o s-apar, o să vin cu flori, am răspuns, ridicând buchetul pe care-l adusesem cu mine.

Am coborât de pe bicicletă şi mi-am continuat drumul pe jos.

— Nu, Jilo crede că nu, a răspuns, potrivindu-şi pasul după al meu.

Mi-am încetinit ritmul, ca să fiu sigură că putea merge alături de mine fără să gâfâie. După câţiva paşi, a tras aer în piept şi a început să vorbească.

— N-am ştiut ce punea la cale sora ta. L-am crezut pe Jackson ăla om adevărat. Jilo n-a ştiut că exista o legătură între el şi ticălosul de *boo hag.*

— Ştiu, am spus, fără să mă opresc.

— Şi n-am ştiut că puterea pe care mi-a dat-o Ginny în piatra aia era a ta. Habar n-am avut că fur de la cineva, cu atât mai puţin de la tine.

— Dar dacă ai fi ştiut, ai fi acceptat oricum? am întrebat-o.

— La naiba, fetiţo, ştii bine că da, a răspuns, şi ne-am oprit brusc amândouă, izbucnind în râs.

Hohotul ei s-a pierdut într-o tuse spasmodică şi a avut nevoie de ceva timp ca să se liniştească.

— Nu mi-a mai rămas multă vreme de petrecut în lumea noastră, Mercy. Şi nu vreau să mi-o petrec uitându-mă peste umăr după tine. Dacă vrei să-ţi închei socotelile cu baba asta, fă-o aici. Fă-o acum.

Am scos un trandafir din buchet şi i l-am întins.

— Nu simt nevoia să mă răzbun. Cred că-n jurul meu a fost destulă suferinţă în ultima vreme.

— Atunci să-mi spui, fetiţo. Să-mi spui ce pot face ca să nu-ţi rămân datoare.

— Bine, am răspuns. În primul rând, lasă în pace bietele

suflete de la Candler. Tocmai am auzit că a fost cumpărată clădirea, c-o să găzduiască o facultate de drept. O să fac tot ce pot ca să eliberez spiritele înainte să le lovească tragedia asta.

— Fie. O s-o fac pentru tine, deşi asta înseamnă c-o secătuieşti pe mama Jilo.

— Ei, nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva, am spus, întinzând mâna cu palma în sus.

În ea a început să mi se formeze un bob de energie, pe care l-am lăsat să crească cam cât o minge de golf înainte de a i-l oferi.

— Un mic dar pentru răscrucea ta, am zis, dar l-am retras ca să nu-l poată încă atinge cu degetele ei fremătătoare. Însă îl primeşti cu două condiţii.

S-a strâmbat şi m-a măsurat cu o privire acră, dar a zis:

— OK, spune care sunt.

— Unu, am început, lăsând mingea să cadă în palma ei deschisă. Fără omoruri.

— OK, aşa se duce de râpă jumătate din afacerea mea, dar m-ai prins între ciocan şi nicovală. Care e a doua?

— Doi, când cineva se întoarce la tine şi-ţi spune că s-a răzgândit, să faci bine să i-o îngădui, m-ai auzit?

— Te-am auzit, a răspuns, cu ochii sticlindu-i în timp ce se holba la mingea luminoasă din palma ei.

— Bun, acum pleacă de-aici şi lasă-ne pe mine şi pe familia mea în pace, am spus, încercând să-mi ascund zâmbetul când mi-a întors spatele şi a pornit-o şontâc-şontâc spre poarta cimitirului.

— Haide, Martell, am auzit-o spunând, ca şi cum i-ar fi vorbit văzduhului. Bunica poate acu' s-aranjeze lucrurile ca să te vadă din nou lumea.

M-am răsucit pe călcâie şi mi-am continuat drumul spre fluviu. Mormintele rudelor mele se aflau în secţiunea K, nu departe de Evergreen Circle. Am cotit, ieşind de pe Bonaventure Way şi am luat-o pe Tattnall, lăsându-mă fascinată de farmecul stejarilor de Virginia şi ignorând zgomotul maşinilor de tuns iarba, care zumzăiau printre morminte.

Nici măcar nu ştiam sigur ce mă adusese acolo în ziua aceea, dar simţeam dorinţa copleşitoare de a-l prezenta pe fiul meu încă nenăscut străbunicilor lui, pe care nici eu nu-i cunoscusem. Însă îmi doream cu şi mai multă tărie să fiu lângă propria mea mamă. Indiferent care i-ar fi fost greşelile sau păcatele, voiam să stau lângă mormântul ei şi să-i povestesc despre Maisie, să-i cer sfatul în privinţa lui Peter şi să-i ofer şansa să-l salute pe Colin. O parte din mine avea impresia că mă purtam prosteşte. Nu simţisem niciodată spiritul mamei zăbovind în lumea noastră şi ştiam că era unul dintre sufletele pe care oraşul Savannah le lăsase să-i scape din strânsoare.

Am ajuns la mormintele familiei şi mi-am sprijinit bicicleta pe suportul ei. Am împărţit buchetul în trei mănunchiuri, câteva flori pentru bunicul, la fel pentru bunica şi cele mai multe pentru mama.

— Mămico, am spus, aşezându-mă pe pământ, deasupra mormântului ei. Aş vrea să faci cunoştinţă cu nepotul tău Colin.

Am zâmbit când mi-am pus mâna pe burtă.

— Încă nu e prea mare, dar începe să se vadă.

M-am întrerupt ca să privesc jocul de lumini şi umbre la trecerea vântului prin frunzişul copacilor şi, cu un gest inconştient, mi-am încrucişat braţele, îmbrăţişându-mă, pe mine şi pe copilul meu nenăscut.

— Nu prea ştiu cum, mămico, dar vreau să preschimb lumea asta într-un loc mai bun pentru el, am continuat. Eu şi Peter o să facem ceva, cumva. Peter e un om bun. Ştiu. A luat o decizie colosal de greşită, dar o să-nvăţ să trec peste asta. O să-l iert şi o să uit.

Am zâmbit către piatra ei de mormânt.

— E tatăl nepoţelului tău, aşa c-o să găsesc o cale.

Am profitat de singurătatea mea tihnită ca să-mi examinez încă o dată sentimentele faţă de Peter. Şi atunci am găsit răspunsul.

— Faptul că-l iubesc mă ajută, am spus.

Şi m-a invadat o neaşteptată fericire.

— Colin merită să-l aibă pe tatăl său şi oricum nu cred

că m-aş vedea vreodată la casa mea cu altcineva în afară de Peter.

Adevărul odată rostit, mi-am tras genunchii lângă piept şi am stat aşa, bucurându-mă de clipa de linişte pe care mi-o adusese revelaţia.

Pe urmă mi-am adus aminte de Maisie. M-am aplecat şi mi-am pus mâna pe piatra de mormânt a mamei. În toată viaţa mea, fusese sigurul contact fizic pe care-l avusesem cu ea. De data asta gestul era, în acelaşi timp, îmbrăţişare, tragere copilărească de fustă şi ţipăt la trezirea dintr-un vis urât. Coşmarul se sfârşise, dar rămăseseră urmele lui.

— O să găsesc un mod în care să repar toată mizeria asta, mămico. O s-o găsesc pe Maisie.

Vocea mi-a pierit când i-am rostit numele.

— Îţi promit, am spus, cu glas ceva mai ferm. Şi o să am grijă de ea. Ştiu că lucrurile n-au mers bine între noi, am adăugat şi am râs. Mă rog, puţin spus. Dar nu-ţi face griji. O să repar totul.

Vântul mi-a adus mirosul fluviului şi gândurile mi-au zburat de la Maisie către restul familiei.

— O să am grijă şi de Iris. Şi de Ellen.

Mătuşile mele se străduiau din răsputeri să-şi ascundă de mine durerea, revărsându-şi toată energia în pregătirile pentru sosirea lui Colin.

— Amândouă i-au pierdut pe oamenii pe care-i iubeau cel mai mult pe lume. Nu ştiu ce pot face pentru ele, dar o să găsesc ceva ca să le readuc pe linia de plutire. Şi pe unchiul Oliver. Nu lasă să se vadă, dar e la fel de pierdut ca ele.

Trebuia să fac cumva toate astea şi să găsesc un mod de conlucrare cu celelalte familii de vrăjitori, care mă tot presau din momentul din care preluasem energia barierei.

— Sunt aproape gata să intru în rolul de ancoră. A venit timpul să mă maturizez. S-a terminat cu Tururile Mincinosului, am adăugat. Şi cu toate minciunile, în general. O te fac să fii mândră de mine, mămico. Asta nu-nseamnă c-o să fac exact ce mi se spune. O să fac totul în felul meu. Trebuie să cred că bariera m-a ales fiindcă de-

acum înainte vrea ceva diferit. Dacă voia acelaşi lucru, ar fi avut destui din care să aleagă. N-am de gând să continui lucrurile de unde le-a lăsat Ginny.

Gândul la strămătuşa mea mi-a stârnit un amestec clocotitor de sentimente contradictorii, cele mai multe negative. Furie, dorinţă de răzbunare. Nu puteam să le neg existenţa; eram conştientă de prezenţa lor, dar nu voiam să mă las dominată de ele. Da, fusesem nedreptăţită, dar, dacă-mi concentram energiile în direcţia asta, n-aveam să găsesc niciodată fericirea nici pentru familia mea, nici pentru mine. Ştiam ce aveam de făcut, chiar dacă nu-mi plăcea.

— O s-o iert şi pe Ginny, am spus.

Din cele petrecute cu Maisie, ştiam că nu pot ierta totul dintr-odată. Iertarea era decizia de a merge înainte, ţinând cont de părţile bune ale cuiva ori de câte ori îţi aminteai de răul pe care ţi-l făcuse. Ginny îmi lăsase mult de lucru.

— O să-mi ia ceva timp, dar n-o să las veninul ei să trăiască în mine, mi-am asigurat mama. O să trec cumva peste tot ce mi-a făcut, peste tot ce ne-a făcut, am zis, apoi am avut o revelaţie şi am adăugat, cu voce sonoră: …cred că ziua de azi e la fel de bună ca oricare alta pentru un nou început.

M-am ridicat şi mi-am scuturat ţărâna de pe fustă.

— Deocamdată îţi spun la revedere, mamă, dar o să mă-ntorc chiar foarte curând.

Am luat, din buchetul pus pe mormântul mamei, numai o singură floare.

— Mă duc şi pe la Ginny. I-au plăcut întotdeauna trandafirii.

Cu floarea în mână, am sărit din nou pe bicicletă. Am pedalat către fluviu, apoi am luat-o la stânga şi m-am îndreptat spre cimitirul Greenwich.

Mulţumiri

Vreau să mulţumesc agentei mele, Susan Finesman de la Fine Literary, ca şi uimitoarei echipe de la 47North, şi mai ales lui David Pomerico şi Angelei Polidoro. Le mulţumesc, de asemenea, lui Kristen Weber, care a vegheat asupra devenirii mele literare, şi nepoatei mele, Tara Rockey, care m-a ajutat citind mult prea multe versiuni ale acestei cărţi. În încheiere, toată dragostea mea pentru cei trei coautori blănoşi: Quentin Comfort, Duke şi Sugar.

J.D. HORN

YOUNG 14+

Orașul Savannah este considerat o comoară a Sudului, un loc cu un trecut bogat și plin de culoare. Ba chiar magic...

Pentru profani, Savannah își arată doar fața primitoare și generoasă. Inițiații știu însă că, dincolo de șarmul provincial, există o lume în care vrăjitoria e respectată și temută și spiritele rătăcesc amenințătoare.
Mercy Taylor cunoaște foarte bine partea supranaturală a orașului ei, pentru că face parte dintr-o familie foarte puternică de vrăjitori din Sud.

Doar ea, Mercy, nu are nicio putere.
Iar acum se trezește în miezul unui mister care-i poate distruge familia și poate elibera un secret întunecat, ținut captiv sute de ani de vrăjitoarele din familia Taylor.

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-829-4

